

Thỏ Con Và Sói

Contents

Thỏ Con Và Sói	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	30
16. Chương 16	33
17. Chương 17	34
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	39
21. Chương 21	40
22. Chương 22	42
23. Chương 23	43
24. Chương 24	46
25. Chương 25 - End	48

Thỏ Con Và Sói

Giới thiệu

Đã mười bảy tuổi- cái tuổi người ta hay bảo “bẻ gãy sừng trâu”, vậy mà tôi thì chẳng khác một thần,

1. Chương 1

Đã mười bảy tuổi- cái tuổi người ta hay bảo “bể gãy sừng trâu”, vậy mà tôi thì chẳng khác một thằng nhóc. Mười bảy rồi mà cao có 1m60 trong khi tất cả bọn bạn tôi đều cao đến 1m7-1m8, cũng tại gen chăng? Còn về mặt mũi diện mạo thì cũng được duyệt vào hạng có tý nhan sắc, nhưng buồn thay nhan sắc loại thuộc hàng bùng ra sữa, da trắng, mắt to má phúng phính... Chuyện này đối với một thằng còn trai chả lấy gì làm tự hào. Cũng chính vì thế mặt tình cảm của tôi chả đi đến đâu, tôi đã từng thích nhiều người nhưng chưa một lần thành công trong tình yêu. Cũng tại cái số, lần nào tỏ tình tôi đều nhận được câu trả lời như nhau ” Xin lỗi nhưng với mình Minh chỉ là bạn”. Quá chán nản với chuyện yêu đương, lên cấp 3 tôi quyết sống thật thoải mái, cho dù bọn bạn đùa nào cũng tay trong tay. Vậy mà cũng đã được một năm từ ngày chính sách độc thân trong tôi được lập ra, ngày hôm nay ngày đầu tiên của lớp 11, tôi sẽ cố gắng giữ vững chính sách này thêm vài năm nữa.

“Ê ! Ông khùng lâu chưa ?”

Một con nhỏ cao ngất ngưỡng những 1m70 cơ mà, khá dễ thương(trong mắt mọi người, trừ tôi), làn da hơi sạm, với cái búi tóc cao cùng cái mái bằng đang nhìn tôi chăm chăm khinh bỉ. Vâng ! chính là con bạn thân từ khi trong bụng mẹ của tôi, nó tên đầy đủ Nguyễn Diệu Anh, và nó cũng là lớp trưởng bây giờ của tôi. Kể ra, con nhỏ này tốt lắm, luôn giúp tôi nhiều mặt, đặc biệt là chuyện tình yêu (không thành) của tôi, chỉ có điều có vài tật xấu khó sửa. Nó tên đẹp, mặt đẹp nhưng ăn nói thì bộp chộp không khác một thằng con trai, học giỏi,phá cũng giỏi (nếu không nó đã không trượt công lập mà ra học dân lập với tôi), không những thế mà còn rất ác độc, ai mà gây thù cho nó một nó phải trả lại bằng mười.

” Ê ! Khùng . Ngắm mình trong gương? Ông tưởng ông là Hoàng hậu trong Bạch Tuyết và Bảy chú lùn chắc”

” Này thì KHÙNG ” Cốp !! tôi nhảy lên gõ vào đầu nó một cái (vì nó cao hơn tôi 10 phân lận), và hậu quả cũng biết rồi đấy một lần mười...“Này thì gõ đầu bà hả” cốp cốp cốp cốp...Kết thúc trận chiến tôi đến trường cùng nhỏ này với cái đầu to hơn mọi ngày.

Hôm nay là khai giảng đại khái học sinh chỉ phải đến để nghe bài phát biểu của thầy cô và xem vài cái tiết mục văn nghệ rồi té, còn ai là cán bộ lớp thì phải đi họp, tất nhiên con nhỏ Diệu Anh nằm trong top đi họp. Chuyện chả có gì để kể nếu nó không uy hiếp tính mạng tôi bằng cách lấy chìa khoá xe, điện thoại, ví tiền bắt tôi phải đợi nó về không thì ... khó toàn mạng, nói luôn nó cũng đã học karate, trình độ thì cũng tam đẳng rồi. Thật sự thì cuộc họp diễn ra khá lâu, ngồi mỗi mòn ở băng ghế đá mà vẫn chả thấy bóng nó đâu, nên tôi quyết lang thang ở trường ngắm phong cảnh luôn, nói thật là vào trường được một năm rồi mà ngoài lớp học tôi cũng chả đi đâu. Trời rất đẹp, trong veo, xanh và cao lắm, làm tôi thấy thoải mái vô cùng, đã là tháng 9 nên thời tiết khá mát mẻ không nóng bức gì . Tôi đi hết sân trường vòng ra khu sân bóng rồi đi lên khu thực hành ngay bên trái sân. Lên đến tầng hai khu thực hành thì chợt nhận ra tôi đang chết lặng ở trước phòng âm nhạc. Lần đầu tiên từ khi sinh ra tôi thấy hai mắt nhoè khi nghe thấy tiếng Ghi-ta. Tôi chả hiểu gì về âm nhạc, chả học qua một lớp thanh nhạc nào cả, và có lẽ tôi còn bị mắc bệnh phũ phàng với nghệ thuật nữa. Nhưng tiếng đàn này thì làm tôi xúc động đến không thể kiềm chế cảm xúc, nó như tiếng khóc , chậm rãi, vang vọng và ngân dài trong gió, đôi lúc lại nhanh như tiếng chớp mạnh mẽ hoà vào không gian. Tiếng nhạc làm tôi bước vào phòng học, ngay đây tôi đã thấy mộ giảng vẽ đẹp đến hoàn mỹ. Một chàng trai trầm ngâm quay lưng lại phía tôi đang nhìn xa xăm vào khoảng không ở ô cửa sổ, nắng chiếu vào mái tóc màu nâu nhạt như kẹo mật ong làm tan chảy người đứng nhìn, tấm lưng rộng trong chiếc áo đồng phục trắng, hai cánh tay đang ôm chôn chiếc đàn Ghi-ta màu đen. Bản nhạc kết thúc, như một bản năng, tôi đập hai tay vào nhau như một lời tán dương, theo tôi nghĩ tiếp theo đó sẽ là một lời cảm ơn hay gì đó đại loại vậy nhưng sự thật luôn phũ phàng.

” LÀM GÌ VẬY ! AI CHO MÀY NGHE TIẾNG ĐÀN CỦA TAO ? ” Rầm... Vừa nói hấn vừa lao vào tôi, lấy cánh tay rắn chắc nịch ghì chặt vào cổ tôi, đẩy tôi thật mạnh vào cái giá để đồ

” LÀM GÌ LÀ LÀM GÌ ? ĐỊNH GIẾT NGƯỜI DIỆT KHẨU À ?” Tất nhiên là sẽ chẳng có chuyện tôi sợ, đơn giản vì 17 năm nay tôi luôn được luyện tim với con nhỏ đánh đá Diệu Anh kia. Cuộc chuyện diễn ra bằng cách hét vào mặt nhau, tôi tức tối vô cùng dùng hai tay vung loạn xạ.

” Ha ha ha ha ha ha” Một tràng cười vang lên và tiếp theo là... hấn ta bỏ tay khỏi cổ tôi lăn lộn cười như một tên dở người

Phủi cái áo do bị đẩy vào giá để đồ, rồi lấy tay xoa xoa cái cổ khỏi sự tra tấn vừa rồi, tôi giọng nhưng vẫn còn ảm ức.

” Ya ! Bị khùng hay sao cười như trúng số ấy”

” Ha ha ~ tại mày làm tao buồn cười thôi”

” Có gì mà buồn cười ? ”

” Tại lần đầu có người không sợ mà hét lại mặt tao như vậy ”

Hơ ~ hấn có bệnh mà giấu a. Có lẽ hoang tưởng thái quá về bản thân hay sao mà ai cũng phải sợ hấn, cũng chỉ là một thằng cao to đẹp trai và có tài mà thôi.

” Làm gì mà phải sợ? ”

” Vì tao là...” Nói đến đây thì ngừng rồi không cười nữa, hấn tiến gần phía tôi, cúi sát xuống tai rồi thì thầm
” ... là một con quỷ đội nốt người đó . Phù ù ù ”

” Này thì QUỶ ! ” Bốp. Tôi ghét nhất cái thói khinh người rồi tự cao giở là hoang tưởng của tên bệnh này, nhưng ghét nhất là dám thì thầm vào tai tôi, nghĩ tôi là mèo con ngoan ngoãn chắc. Ghét là phải loại bỏ-bản năng mà tôi học được của một con nhỏ nào đó, tôi nhảy lên đấm cho hấn một cái cho bõ tức vào cổ, rồi bỏ ra khỏi phòng âm nhạc.

” Ê ! Ông đi đâu thế hả” Giọng con nhỏ bạn thân vang lên từ dưới tầng, tôi chạy ra nhìn thì nó vẫy tay như muốn gọi “cún” về nhà, nhưng cũng đành ngoan ngẩn mà đi theo.

” Ông làm gì mà tìm mãi không thấy, đã bảo ngồi ở ghế đá đợi tôi mà”

” ĐỢI lâu muốn chết nên đi dạo thôi! ”

” Đi dạo ? cứ như tao nhả lăm ấy ! Xi ì ì ... Dạo gì mà mặt đỏ ửng hai tai xi khói thế kia? ”

” Tại vừa gặp thằng KHÙNG. Tức muốn thổ huyết luôn ”

” ỦA ! có thằng nào khùng hơn ông nữa hả? Lạ nhá” Con nhỏ này cứ một câu tử tế là nó phải xen ngay câu đùa đùa vào sau.

” Thì là ...blah blah blah...” Tôi kể một mạch không thiếu một chi tiết

“OH ! thì ra là vậy. Thôi kệ ! Mà tôi cho ông xem danh sách lớp 10 nè, nhiều em xinh lắm, có khi lại tía được một em làm người yêu ấy chứ. Tôi vừa lấy ở phòng giáo vụ về xong đó ” Nó lục cặp, mở cái phong bì ra rồi rút một tập mấy giấy danh sách ra. Danh sách có cả hình và thông tin, theo đánh giá sơ bộ thì con gái lớp 10 năm nay dễ thương lắm luôn. Chợt ! tôi nhận ra bản mặt rất quen, nhìn kĩ tý nữa thì hình như là ...

” AHHHHH ! THẲNG KHÙNG ! NHÌN NÀY !” tôi giật giật áo Diệu Anh

” Yên lành bảo con người ta khùng? Ông khùng thì có”

” Không phải ! đây này, đây này, thằng tôi vừa kể á” Đẩy đẩy tập danh sách vào tay nó rồi chỉ vào ảnh hấn. Diệu Anh nó nhìn chăm chăm rồi dí sát mắt vào tập danh sách sau đó quay sang nhìn tôi ngạc nhiên tuyệt độ, mắt nó mở to

” Chắc thằng này không ?”

” Chắc 100% ”

” Thật không ? có bị hoa mắt hay gì gì không?”

” Gì cái đầu bà ấy, tôi vừa gặp nó 5 phút trước nhầm sao được”

” Vậy là...Chết ông rồi ! Minh ơi là Minh ! đánh ai không đánh , đi đánh con chủ tịch trường, ông chuẩn bị về quên chăn vịt đi ” nó ngồi phịch xuống đất, ôm đầu mà than

” Hả ? Hở ? là sao, tôi không nghe nhầm chứ ? ” Tôi ngơ ngác nhìn xuống nó. Rồi nó đứng phắt dậy ghì lấy vai tôi, nhìn thẳng vào mắt mà phán

” NÓ là Andree Trần, con của Trần Hữu- CHỦ TỊCH TRƯỜNG MINH và vợ cũ của ông, ngu thì cũng phải biết lẽ mờ chứ? Nó nổi tiếng thế mà không biết à?”

” Nổi ? Nổi chìm gì ? ” Thật sự là tôi chết lặng không còn gì để nói

” Nó là thằng Giải nhất Ghi-ta cấp Quốc gia ấy ” Nó chùng mắt nhìn tôi

” Thừa biết tôi mù âm nhạc mà ”, tôi nhún vai như muốn cho qua

” Thế có biết là nó học lớp 9 mà đánh nhau tay không với sáu thằng lớp 12 không hả ? ”

” Tôi mù thông tin luôn... ” Đến đây thì tôi đã nhận ra độ nguy hiểm của vấn đề và độ “thông minh” trời phú của tôi

CÓP ... ” sao bà đánh tôi” - ” TẠI NGU”

Giờ thì khó sống rồi đây, cả đoạn đường về, Diệu Anh ngồi sau xe tôi bô bô kể một mạch về gia thế hần ta. Nó kể, hần ta là con vợ cũ của Chủ tịch bà ta là người nước ngoài hình như là nước Anh, sau khi chia tay, mẹ hần bỏ đi. Bảy năm sau, lúc hần học lớp 9 thì mẹ hần mất khi tự tử vì người tình bỏ đi. Còn bố hần còn được gọi là Chủ tịch thì sau khi chia tay đã cưới một người vợ mới, có một cậu con trai kém hần bảy tuổi. Học đến lớp 7 thì Chủ tịch mua nhà cho hần ở riêng, thấy Diệu Anh bảo hần rất thông minh, chỉ số IQ có lẽ cũng thuộc dạng thiên tài nhưng chả hiểu sao không chịu học hành cẩn thận lên luôn phải dùng tiền để lên lớp. Hần cũng là tay ăn chơi có tiếng ở khu này với hình ảnh bất cần đời làm bao bạn nữ điều đứng, mắt ăn mắt ngủ. Có lẽ giờ cuộc đời học sinh của tôi sẽ khó khăn vất vả đây.

2. Chương 2

Sau vụ hành hung con Chủ tịch một tuần, tiếng tăm của tôi vang khá xa. Bảy giờ đi đâu tôi cũng là tâm điểm của câu chuyện, tôi nghĩ tôi có ngẩng cao đầu đối diện nhưng chuyện đó là không thể trước cửa riu dư luận. Còn hần, nhân vật chính trong truyện thì lặn mất tăm, làm câu chuyện được thêu dệt tăng độ hot mà không hề hạ nhiệt. Có kẻ ác miệng thì bảo hần bị tôi đấm ngã xuống sàn rồi bất tỉnh nhân sự, có người bảo tôi đánh đến biến dạng khuôn mặt,... Blah blah blah. Nói thật là độ troll (lừa đảo) của các câu lạc bộ “Bà (ông) Tám” này đã đạt level max(mức độ tối đa) luôn rồi, trường gì học hành thì ít buồn bán tin tức thì nhiều. Nhưng “trong lúc hạn nạn mới thấy trân tình”, suốt một tuần mà con nhỏ lớp trưởng Diệu Anh cùng toàn thể lớp không hề lấy tôi làm chủ đề bàn tán hoặc có thể bọn nó nói sau lưng chỉ có Ông Trời mới biết, dù sao có chỗ không phải nghĩ đến chuyện đã xảy ra là tôi vui lắm rồi.

” Tình tình tính...Xin thông báo.Em Lê Hoàng Nhật Minh, lớp 11a6 lên phòng hiệu trưởng. Xin nhắc lại: Xin thông báo.Em Lê Hoàng Nhật Minh, lớp 11a6 lên phòng hiệu trưởng...tình tình tính” Tiếng thông báo vang âm hành lang cắt dòng suy nghĩ của tôi, tiếp đó là sự lo sợ rằng mình sẽ bị đuổi học . OMG (ôi ! chúa tôi) sao bây giờ? Tôi đứng dậy lặng lẽ tiến đến cầu thang rồi đi lên tầng 4 của dãy nhà học- nơi có phòng giáo vụ, phòng hiệu trưởng, hiệu phó, phòng giáo viên và phòng cán bộ đoàn trường, nói chung là nơi học sinh hiếm khi được đặt chân vào. Mỗi bước đi là một bước thật chậm chạp. Cốc...Cốc...Cốc...” Em xin phép”, tôi đẩy cửa bước vào.

” Lâu không gặp ! ” Chiếc ghế hiệu trưởng quay về phía tôi.

" !@%*()^\$\$ (" tôi quá choáng váng và không thể nói được gì ngoài tiếng Sao Hoả, thì ra là hấn , người đã bị tôi đâm

" Không ngờ phải không? Có lẽ anh cũng đã biết tôi là ai" . Hấn vừa nói vừa cầm li trà trên tay đẩy về phía tôi, rồi nhả nhặn đưa tay vào cái ghế đối diện " Ngồi xuống đi"

Phịch... " Nếu...muốn đánh...thì... cứ đánh đi. Tôi... đâm cậu một đâm... cậu đâm lại gấp mười cũng được...Nhưng..."

" Nhưng sao?"

" XIN CẬU ĐỪNG ĐUỔI HỌC TÔI !"

" Vì..."

" Tôi không có gia đình giàu có cũng không chắc chắn về tương lai, ngoại hình thì chả ổn, sở thích bình thường tài năng cũng chả có, nếu không có bằng cấp 3 nữa thì cuộc đời tôi coi như XONG". Lần đầu tiên tôi mạnh miệng để đấu tranh vì thứ gì đó, và cũng lần đầu tôi cầu xin một người tôi khinh thường.

" Nghĩ tôi dễ dàng tha cho anh thế sao?" Vừa nói hấn vừa đứng dậy tiến gần phía tôi lại cúi xuống và thì thầm, tất nhiên là lần này tôi không chống trả . Tôi đủ thông minh để hiểu nếu bây giờ thêm một quả đâm nữa có lẽ tôi sẽ bị đi "cải tạo" mất, vậy nên đành ngoan ngoãn cho hấn chơi trò mèo vờn chuột.

" Tôi...xin lỗi, tôi biết cậu sẽ khó tha thứ. Vậy cậu bắt tôi làm gì tôi cũng chịu... nên đừng đuổi tôi."

" Tưởng gây ra chuyện xin lỗi là xong à? Giết người rồi xin lỗi liệu có được không? Anh ngây thơ thật ha ha ha"

" Nếu vậy...Tôi sẽ bồi thường? Nhưng... tôi... cũng không có nhiều tiền đâu"

" Tiền thì miễn, tôi cũng không phải thiếu thốn gì. Nhưng anh phải làm cho tôi ba việc. OK?"

" Miễn không phải giết người, cướp của, cưỡng hiếp thì...tôi đồng ý " Nắm chặt bàn tay, đầu óc rối tung, chỉ duy nhất một điều lúc này là không thể bỏ mẹ thất vọng.

" Được !" Hấn mỉm cười, một nụ cười thật sáng không hề có chút ác ý. Lần trước, là khuôn mặt chế giễu, trêu chọc làm tôi phát điên, lần này lại khuôn mặt khiến tôi muốn bảo vệ đến cùng. Đã bao giờ có người khen hấn cười như thế này thật đẹp chưa nhỉ? Đôi mắt trong veo, sau mắt đặc biệt nó màu xanh được che phủ bằng lớp tóc màu nâu nhạt như màu kẹo mạch nha ngọt ngào, đôi môi mỏng, đỏ và căng, chiếc cằm nhọn và cái cổ thon dài, hấn mà là nữ có khi tôi nguyện chết vì vẻ đẹp này. Hỗn loạn trong dòng suy nghĩ, chợt thấy cổ mình nóng ran rồi ướt, tôi nhận ra rằng hấn vừa làm một dấu hôn vào cổ tôi.

" Ah Ah AHHHHHHHHH ^&)*&%#)_*_&*&%" Vội vàng tôi đẩy hấn ra rồi lùi lại vài bước, suy nghĩ bắt đầu điên loạn.

" Ha ha ha bình tĩnh lại nào" hấn ôm bụng cười trong sự hụt hẫng, đau khổ tôi vừa trải qua. Thật là một tên hách dịch. " ... Chỉ là đánh dấu vật sở hữu thôi."

" HẢ? Vật... SỞ HỮU?"

" Đồng ý làm cho tôi ba việc mà."

Có lẽ tôi đã tự "treo thòng nọng thắt cổ" rồi. " Nhưng tôi là con trai mà. Làm dấu hôn ở cổ một thằng con trai như vậy là kì lạ lắm"

" Chả sao ! Anh dễ thương mà. Khi biết anh hơn tuổi, tôi bị shock nặng đó " hấn đưa tay vuốt lấy tóc để lộ cái trán cao thông minh.

" Cảm ơn đã khen, nhưng có phải cậu là...là...Gay ?" Tôi ngơ ngác hỏi trong tuyệt vọng. Nếu hấn gay thật, hấn sẽ bắt tôi làm những việc xấu hổ chẳng?

Phụt...Ha ha ha ha ha ha "Anh vui tính thật" ha ha ha

" Vậy sao hun tôi? "

“Thích”

” ĐÓ ! con trai thích con trai không gay thì là gì.”

” Ngốc ” Cốp... một cái đập nhẹ vào tóc tôi. ” Tôi không hề GA... Khoan ! mà cũng không chắc nữa... có khi gặp anh tôi thành GAY cũng nên ” bàn tay trên tóc nhẹ nhàng trượt xuống vai rồi xuống eo, nó dừng lại ở đó và bắt đầu thắt chặt một vòng tay ấm áp. Hắn tì trán vào vai tôi thì thầm. Có lẽ theo diễn biến một câu chuyện tình yêu lãng mạng tôi sẽ e ấp nói ” I love U” với tên hách dịch này.Nhưng giờ thì là thực tế.

” Bỏ raaaaaaaaa”

” Đừng chống cự nữa, thả con à ! ” Hắn giờ siết chặt tôi làm tôi không thể cử động thậm chí nhúc nhích nổi nữa.

” Ai là thả con chứ ? Đồ óc nguỵ hoạt động, đồ độc ác, quân giết người, thả tôi ra, có ai không? CỨU Cứu...”

“Cậu không thoát đâu ! Thả con để yên tôi sẽ ”thịt” cậu”

” Ý gì đây? BỎ RA ! Cậu kém tuổi tôi nên phải gọi là ANH. ANH đấy biết chưa ?”

” Vậy... gọi là Anh Thỏ nhé ?”Chụt... Vừa nói hắn vừa hôn nhẹ vào trán tôi. Mặt tôi nóng ran, hơi thở nghẹn lại ở cổ họng, toàn thân nâng nâng, nhưng vẫn giữ được lí trí.

” BỎ RA !!!!!!! ĐỒ điên. Thả thả cái gì mà thả”

” Hứa không chạy đi ! ”

Gật...Gật... ” Hứa ! bỏ ra đau quá ”

” Sorry làm Anh Thỏ đau nhá” Hắn lúi lổng tay rồi xoa nhẹ vào eo tôi. Xoa chán rồi thì... cù điên đảo làm tôi muốn cười rụng cả rốn luôn .

” ha ha ha ha... Ngừng lại... Ngừng lại ngay ... ANDREEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE”

” Hở ?” Cậu ta ngừng lại rồi nhìn tôi đầy kinh ngạc

” Cậu không phải tên Andree sao?”

Cậu ta nhẹ bỏ vòng tay đang ôm tôi ra rồi ngồi phịch xuống ghế Sofa, ngửa đầu nhìn trần nhà, rồi nhẹ thở dài. ” Đúng ! tôi là Andree, nhưng lâu rồi không ai gọi em như vậy ... Haizzz”. Cảm thấy tội lỗi dâng trào khi thấy hắn khẽ thở dài rồi chau mày, tiếp đó là một mồm lấy tay xoa xoa thái dương.

” Vậy mọi người gọi cậu là gì ? ” tôi ngồi nhẹ xuống vào mép sofa, mở lời một cách cẩn thận, tôi sợ sẽ gọi lên nhiều điều không lên

” Họ gọi Thiếu Gia, Cậu Chủ, Đại ca, và đặc biệt cha đẻ của em gọi là Thằng mất dạy ...”. Vẻ mặt như chuyển thành màu đen vậy. Lần đầu tôi thấy một người buồn đến như vậy khi nhắc đến tên mình.

” Tôi... Xin lỗi ”

” ha ha ha... Anh Thỏ bị lừa rồi ... ha ha ha” . Chuyện này là giả sao? Thật hay giả ? Thật hay giả thì cũng kệ chỉ biết một điều ... MÌNH ĐÃ BỊ LỪA.

” Bực mình rồi nhá ! Nay thì đi...” định quay sang cho hắn một cốc vào đầu ai ngờ hắn lại đổi tình thế, mà còn có hại ỉnh. Tên hách dịch ấy kéo tay tôi, rồi nhẹ nhàng vòng tay còn lại qua cổ, sau đó đẩy mặt hai đứa lại gần để mà mi vào má tôi. Thật hết sức chịu nổi, ai khổ như tôi không? Là thằng con trai lại đã 17 tuổi mà trong vòng nửa tiếng bị cưỡng hôn đến hai lần, trời ơi.

” Anh Thỏ dễ thương quá đi ! Da mịn nữa, hôn mãi không chán ! ha ha ha ”

Dù biết tôi chả khoẻ mạnh hay võ công thâm hậu, nhưng là thằng con trai thì phải biết đấu tranh. Sẽ không thể để hắn lừa mãi như thế được còn đâu thể diện. Tôi lấy con trỏ ngoắc ngoắc hắn lại gần mình một lần nữa. Sau đó, khẽ lấy hai tay sờ vào hai bên má hắn dứ chặt, rồi nhẹ nhàng ngẩng cao đầu, chuyện gì đến cũng sẽ đến. Cốp... lấy trán mình tôi đập mạnh vào trán hắn rồi đứng dậy phui quần áo

” Vậy mà còn không thú nhận mình là Gay ! Đồ sói già gian ác ! Cậu muốn đuổi học cứ việc, tôi nhin đủ rồi.” Tôi bước thật nhanh ra cửa bỏ mặc một kẻ đang rên rìe vì đau đớn

” Thỏ con ! Em sẽ bắt được anh...A..au...đau đấy Thỏ con à ” hần ôm trán mà nói vọng ra khỏi cửa, tất nhiên là tôi vẫn nghe được, nhưng sẽ chẳng có chuyện con sói tóc nâu này bắt được tôi đâu. Chạy nhanh khỏi tầng 4 xuống tầng 2 tôi bước nhanh vào lớp và buổi học hôm đó vẫn diễn ra bình thường. Tối hôm đó, khi tắm xong soi gương tôi mới biết cái dấu hôn chết tiệt kia vẫn sừng sững ở cổ tôi chẳng hề mờ đi. Nó làm tôi nhớ chuyện với tên sói độc ác kia, thật chẳng ra sao. Nhưng chợt khựng lại, tim tôi đập chậm một nhịp khi nghĩ về chuyện tôi đã gọi tên hần. Có lẽ, chỉ là có lẽ thôi, chuyện cái tên không phải là một trò đùa, cảm giác tội lỗi lại dâng lên...

3. Chương 3

(Continue...)

Sáng hôm sau như sáng mọi ngày, áo trắng, quần đen, giày lười, đeo cặp và sang gọi con nhỏ Diệu Anh đi học.

” Diệu Anh ơi ỒI ỒI ”

” Đâyyyyyy ” . Nó bước ra vẫn mái tóc ấy, vẫn cái áo trắng, cái quần đen và đôi giày buộc dây màu đỏ và cái cặp màu ghi, nhưng hôm nay đặc biệt hơn, nó bước ra cùng một tên con trai, tên con trai cũng chẳng có gì xa lạ, đó là CON SÓI gay hách dịch. Thế giới quay cuồng, mắt tôi chói lóa, cơ mặt ngưng hoạt động, bắt đầu cảm thấy mỗi ngu hiểm, tay toát mồ hôi lạnh và sống lưng lạnh ngắt. Vậy mà con nhỏ kia, cái con nhỏ ngang tàn ấy lại cười cười nói nói cùng con sói này, không hiểu sao suy nghĩ trong tôi chợt cảm thấy mình là thỏ trước móng vuốt của sói và hổ...

” Hey ! sao hôm nay ông đến sớm thế ? ”

” Ồ ! ”

” Sao hôm nay nhìn mặt xanh thế ? ”

” Ồ ”

” Sao hôm nay ... KHÙNG à ! nói chuyện tử tế mà ông tỏ cái thái độ gì đấy hả ? ”

” Ờ...Au” Tất nhiên là nhỏ này lại đánh tôi. Đau đến chết luôn, vội ôm lấy đầu mà xoa, sáng ra đã bị đánh khổ thân tôi quá đi.

” Đánh bé thỏ của tôi đau rồi kìa ” Hần nhẹ đưa tay lên xoa xoa cái cục u to tướng do nhỏ đánh đá kia đập. Bàn tay to và ấm áp nhẹ truyền cho tôi một cảm giác rất lạ. Khi bàn tay ấy chạm vào tóc từng lọn tóc khẽ rụng đưa, một luồng điện nhẹ làm tôi bất động từ tóc truyền xuống mặt rồi cổ họng và dừng tại lồng ngực. Như một người mất trọng lực, mọi thứ thật mơ hồ, từng nhịp tim đập thật mạnh như muốn nổ tung lồng ngực, máu được trao đổi nhanh hơn, chúng truyền lên hai má, làm hai má tôi đỏ ửng. Nhưng trong giây phút này, lại một lần nữa lí trí thắng con tim

” Nói lại lần nữa nha, là ANH , ANH ấy không có BÉ gì nha ” . Tôi gạt bàn tay kia khỏi mái tóc mình, lần đầu, tôi có cảm giác kì lạ đến vậy, có lẽ người ta gọi đó là ngưỡng ngừng.

” Oh quên, Anh Thỏ ha ! Buongiorno (chào buổi sáng) ”. Lại một lần nữa cảm giác khó thở xuất hiện, bay bổng nhưng bồn chồn đến khó tả khi hần nở nụ cười với tôi, vội gạt tay, tôi tiếp lời

” Bôn zô nua, bôn zô na cái gì chứ ! Tôi là người Việt Nam, tôi yêu tiếng Việt đừng có ngoại ngữ, chẳng hiểu đâu” Vội quay mặt đi, thật sự lúc này tôi không hề muốn hần nhìn thấy bản mặt đỏ ửng của mình. Chẳng hiểu sao tôi lại đỏ mặt vì một thằng con trai khác, cũng tại cái sự cố ngày hôm qua chẳng? Chết tiệt phải bình tĩnh lại, bình tĩnh nào.

” Vậy... Chào buổi sáng Anh Thỏ moahhhh” Hần cầm lấy tay rồi hôn nhẹ, cái tên Sói gay này thật là...mỗi lời hần nói như sung điện kích thích vậy làm tôi ghen thở muốn nổ tung. Vậy mà giờ lại mi lên tay tôi, cả bàn tay nóng ran rồi tê dại. Trời ơi ! chuyện thật không thể tưởng tượng nổi.

” Này đôi uyên ương ! tôi vẫn đứng ở đây đó vậy mà hai người cứ diễn màn tình cảm là sao ?” Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ. Nhưng khi Diệu Anh cười vào lúc này thì như nghìn viên đạn sắp nhằm thẳng bạn mà tiến vậy, có lẽ bây giờ tôi nhận thấy tên sói gay kia cũng không thể bằng một phần tàn ác trong đứa con gái này. Thật khâm phục bản thân khi 17 năm nay tôi chơi thân được với nó.

” Cái gì mà uyên với chả ương, tôi không có , lên xe đi muộn học bây giờ ” . Tôi gạt tay cái tên sói gay kia ra, rồi quay mặt ra hướng Diệu Anh

” Ấy ! nguyền mà còn ngại. Ông thật không thành thật với bản thân, mặt đỏ như gấc mà còn da vẻ nổi gì”

” Không có ! còn nói nữa tôi bỏ bà ở lại đây. ”

” Bỏ á ? Mơ ! Hôm nay tôi tuyên bố “cướp trắng” xe ông, ông tự lo cách đến trường đi ! 6h45 rồi đấy. Đến muộn tôi viết tên vào sổ đầu bài đừng có trách.” Có khi nào bạn cảm thấy mình bị phản bội chưa ? Tôi đang ở trong hoàn cảnh như vậy đấy, vì đại trai mà nó bỏ tôi ở lại với con sói gay nguy hiểm này mà đến trường một mình. Thật uất hận đến thấu xương, trời đã sinh ra Sói Gay sao còn sinh ra Con Hổ để tiện Diệu Anh ? ” Bye bye... Vào...” Vậy là bé Chaly của tôi đã đi xa khuất tầm mắt, tôi ngơ ngác như chưa chấp nhận hiện thực này. Có phải Diệu Anh đó là Diệu Anh tôi quen không?

” Anh Thỏ ! ”

” ... ”

” Thỏ à ”

” Gật...Gật...”

” Ngoan thật hôm nay lại cho gọi là Thỏ”

” Gật Gật”

” Thỏ không sợ đi học muộn à ? ”

” Gật ...”

” Đi cùng xe nhoa !”

” Gật...Gật... HẢ Ặ Ặ?...Lắc lia lịa ”. Cái gì cơ ? Tôi vừa gạt đầu trước một câu hỏi thì phải, và cái giá tôi nhận được khi chưa hiểu rõ câu hỏi mà đã đồng ý đó là bị nhấc bổng lên rồi đẩy vào một cái xe hơi. Vâng ! một cái xe hơi màu đen, sáng loáng, là AUDI A8, siêu sang trọng mà chỉ có mơ mới được ngồi lên. Sói gay đẩy tôi vào ghế sau rồi vào theo. Trong xe là cả một bộ ghế bằng da bóng nhoáng rồi cả đèn LED màu xanh ở viền ghế. Có lẽ quyết định nhầm lẫn này cũng làm tôi được vui sướng trong chốc lát . Cả quãng đường sói gay hoàn toàn không có hành vi biến thái với tôi chỉ nói vài lời xã giao rồi quay mặt ra phía khác, ngược lại tôi lại có những biểu hiện đầy nghi ngờ. Tôi trộm nhìn cách hấn chống tay vào cửa kính rồi nhìn xa xăm. Lại một lần nữa, cái hình bóng này giống như lần đầu gặp nhau ở phòng nhạc, một hình ảnh tuyệt mỹ khiến người ta nhìn rồi khó lòng chống cự . Không biết từ bao giờ hướng nhìn của tôi hoàn toàn đổ gục trước sói gay. Làn da hần trắng nhưng xanh xao , mái tóc nâu nhạt ngọt ngào, hàng mi dài bao phủ lên đôi mắt màu xanh , một nỗi u buồn trong từng hướng nhìn ôm gọn lấy hần. Tôi muốn ôm lấy con người ấy, tôi muốn truyền cho hần hơi ấm để hần biết mình không cô độc, nhưng lí trí không cho phép tôi làm vậy.

” Ahhhh ”. Lại một lần nữa tôi mất tập trung và lần này khi để ý thì sói gay đã tựa đầu vào vai tôi từ bao giờ.

” Yên nào ! Cho mượn vai một chút đi ! ”

” ... Bao lâu ”

” Anh Thỏ keo kiệt thật ! ”

” Tôi KHÔNG có ” Bực mình thật ! từ khi biết cái con người này tôi hoàn toàn đi ngược với tính cách của mình, hần làm tôi thay đổi ?

” Biết rồi mà ! sorry ! ” hần nhẹ nhàng hai tay vào eo tôi ôm thật chặt. Rồi sau đó, Lại một nụ hôn nhẹ lên má. Không hề khó chịu, không thấy bực bội và không chút cảm thấy bị sỉ nhục, lần này thật khác biệt.

NHững gì đọng lại trong suy nghĩ của tôi chỉ là sự ngọt ngào cảm giác nóng bỏng ở bên má và chút tham vọng với một nụ hôn nữa? Có lẽ chỉ là có lẽ thôi ... Tôi có chút không ghét hẳn ?

” Ha ha ha lại mặt ngổ nữa rồi ! Trêu Anh Thỏ vui thật ! ” hắc lại ôm bụng cười , con sói gay đáng ghét, biến thái ! Ta ghét nhà người ! Không có có lẽ gì hết ... Tôi chắc chắn ghét con người này, ghét đến trăm triệu tỷ năm sau luôn. Đồ Sói Gay biến thái. Không để ý, khi nhìn ra cửa sổ thì tôi và hắc đã đến cổng trường, định tháo dây an toàn và bước ra khỏi xe nhưng bàn tay của hắc ngăn tôi lại . Bàn tay ấy nắm chặt bàn tay tôi, bàn tay tôi thật nhỏ bé nằm gọn ở bàn tay lớn hơn kia và rồi lại một lần nữa , lại một nụ hôn vào má. Lần này thì không có xung điện luồng điện gì hết, cảm thấy bực bội vô cùng.

” YAAAA! Đây thì ép người ... Cốp” Chộp cả cái cặp sách vào đầu hắc, tiếp theo đó là sự ngạc nhiên đến cùng cực của con sói nàylầm tôi không thể nhin cười.” Ha ha ha ha ... Mặt cậu ngộ thật Andree”

Hắc chỉ nhẹ chống tay vào cằm rồi quay sang phía tôi.” Anh Thỏ lại gọi tên em rồi, cứ làm vậy em sẽ bị anh làm hư mất” . Thật chả hiểu nổi suy nghĩ của hắc cái gì mà làm hư? Nếu bị hư thì đó là hắc chiều tôi đến hư thì có.

” Nào đi học thôi UMMM~ ” hắc vươn vai rồi nhẹ bước ra rồi vòng sang mở cửa xe cho tôi.” Anh đi học ngoan nha ! Mà... Anh cười đẹp lắm đó, cười nhiều vào ” Hắc vẫy tay sau đó đi sang phía cổng khu nhà D cho khối 10 còn tôi thì chạy thục mạng vào khu nhà C trước khi bị con nhỏ Diệu Anh ghi sổ đầu bài.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn như một quy luật một tuần, hai tuần , rồi 1 tháng sau ! mọi chuyện vẫn xảy ra như vậy. Vẫn đi học rồi vui mặt vào ăn uống chơi bởi và đặc biệt tôi đã có một công việc mới, đó là chạy khỏi bàn tay của tên Sói Gay hách dịch biến thái. Một tháng trôi qua hắc càng làm tôi khó sống hơn. Cứ một tuần hắc phải đón tôi đến 4 ngày đi học bằng siêu xe thật là sung sướng nhưng đối với tôi đó là tra tấn. Bạn có hiểu cảm giác bỗng nhiên nổi tiếng rồi có scandal không ? Đó là chuyện xảy ra với tôi trong một tháng nay. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi khi hắc nhẹ nhàng mở cửa xe rồi nhẹ nhàng cầm cặp hộ tôi như một hoàng tử bạch mã vậy. Nhưng đó chỉ là trong mắt bọn chúng- lũ ” Bà (ông) tám” của cái trường này mà thôi, còn với tôi, tôi thích cảm giác tự do khi đi học mỗi sáng hơn. Hơn nữa, khi đã đi cùng chàng trai đẹp trai bất cần đời tài năng...nói chung hoàn hảo số một thành phố này bạn sẽ bị nghi án không đáng hoàng về giới tính cũng như nhân phẩm, rồi thì hội anti mở ra, hội fangirl cũng mở ra tí tí cái hội ở cái trường này. Thật không biết nên vui hay buồn nữa.

(Continue....Please Waiting ^^ . Hope you happy. Thanks for Reading)

4. Chương 4

Continue

” Đây ! Anh Thỏ làm gì vậy?” . Bây giờ là giờ ra chơi, và trong suốt giờ ra chơi một tháng nay ngày nào tên sói gay cũng lên lớp tôi. Lúc thì hắc mang kẹo, mang bánh rồi cả đồ ăn cho tôi, và hôm nay là một lon Pepsi mát lạnh rồi áp vào má tôi làm tôi giật cả mình.

” LẠNH ! Là tháng mười rồi còn mang đồ lạnh đến, định làm tôi chết lạnh hả? Lại còn đến bắt ngờ như thế. Tôi bị đau tim đến chết đó ”

” Đừng có nói vậy, em thích Thỏ nhiều, sao để Thỏ chết được ha ! gọi nhiều lần mà anh cứ thả hồn lên mặt trăng du lịch không à nên phải dùng biện pháp mạnh ! ” hắc cầu nhàu rồi lại quay ra cười thật tươi làm muốn giận cũng chả giận nổi. Một tháng nay, tôi đã bị nụ cười ma mị đó mê hoặc thành nô lệ mất rồi! Ah! Còn một phần nhỏ về con hổ đề tiện Diệu Anh, giờ nó là hủ nữ (fangirl - ai không hiểu nên google tra biết liền à !) chính hiệu. Nó thích manga và giờ nó lấy hình mẫu của tôi và sói gay làm nhân vật chính cho bộ não hủ bại của nó bay bổng, nên khi nó muốn là cả hai phải cùng nó tạo tư thế cho bộ truyện. Chỉ có con hổ và con sói vui sướng với việc làm hình mẫu truyện thôi chứ tôi bị ép buộc à.

” Ngồi yên ! cấm nhúc nhích. Cả Hai luôn.” Thật là thiêng, chỉ trong vòng vài giây nói về con người ấy và giờ cô ấy đã xuất hiện. Diệu Anh-fangirl cuồng nhiệt đang hí hục phác thảo hình ảnh sói gay ngồi trước mặt tôi tay cầm lon nước và tôi cau có nhau mày khoanh tay mắng hắc. Nếu một con sói và một con hổ gặp nhau theo bạn con thỏ sẽ thành như thế nào?

” Diêu Anh ! cần tăng thêm kịch tính không?” Sói đã nhe răng nanh.

” Chỉ ông hiểu tôi ” Hổ cũng đồng tình giơ vuốt.

” Vậy làm nhé ! ” Sói chuẩn bị chơi trò săn bắt.

” Tôi giao cho ông con thỏ ngu ngốc này ! ” Hổ ra lệnh và...

” Kyahhhhhhh...AHHHHHHH...AHHHHHHHHH” . Không phải tiếng thỏ kêu khóc xin tha mạng đâu mà là hội fangirl kéo quần xem màn kịch tính. Một lớp học có 3 cửa sổ hành lang hai cửa ra vào, giờ bị vây kín bởi biển hủ nữ và máy ảnh, điện thoại chụp lia lịa khoảnh khắc hiếm có khó tìm. Vậy cảnh tượng đó là gì ? Sói gay hách dịch biến thái đang kéo tay tôi đứng lên, tôi theo đà mà đứng dậy theo, tiếp đó là một cái hôn vào bàn tay. Rồi tiếp là một nụ hôn vào trán, dần dần là má... Cuối cùng là... CỐP. Vẫn như mọi khi , lại một đập vào đầu bằng quyển sổ bìa cứng để tên sói gay này tỉnh ra vài phần trước khi trở biến thái.

” Đã nói bao nhiêu lần rằng không được làm trò biến thái rồi ? ” Tay vẫn đang cầm hung khí là quyển sổ bìa cứng màu đen, tôi nhẹ nhàng ngồi xuống ghế rồi uống lon Pepsi mà mắng hần. Còn nạn nhân giờ đang ôm đầu đau đớn ngồi dưới sàn nhà.

” Khi các bà vợ nổi giận thật đáng sợ a ~ ” Cái con người hợp tác với sói hại bạn mình cuối cùng cũng lên tiếng. Chỉ có điều cách nói này lại làm người nghe muốn thổ huyết vì uất hận.

” VỢ cái đầu lâu.Diêu Anh giờ bà muốn sao?”

” Nói vu vơ trúng ai thì trúng đâu nói ông đầu Minh ! ”. Giận đến run cầm cập nhưng tôi chẳng thể nói lại với nó, đành ngậm đắng nuốt cay nhìn con nhỏ bước đi khỏi lớp.

” Ui da ! Hôm nay đau hơn mọi ngày nhá ” Sói gay bò dậy rồi lấy hai tay quàng vào cổ tôi từ phía sau rồi thì thầm. ” Thỏ không thể nhẹ nhàng hơn sao?Đau lắm đó ! Thỏ không đau lòng sao?”

” Nhắc lại nhé tôi LÀ ANH ... ANH đấy. Từ ANH đâu rồi ?”

” Bị Thỏ đánh rơi mất rồi !” Tôi phát điên mất. Hần luôn nghe lời mà hôm nay lại dám cãi lại, có khi nào đánh mạnh tay nên não bị hỏng một số chỗ không?

”...Run...Run...” Giận đến không thể nói nổi. Một cảm giác thật khó chịu.

” GYAAAAAAAA...Hai anh thăm thì với nhau kìa...Hai anh back hug (ôm từ phía sau) kìa...Hai người cãi yêu nhau kìa...” . Cái đám vô tích sự thích rình mò từ nãy đến giờ vẫn lảng vảng đầy hành lang lại càng làm tôi điên máu.

” BIẾN ... BIẾN hết ngay trước khi tôi bực bội nhaaaaaa” Tôi gỡ hai cánh tay to khỏe của con sói gay rồi đi ra cửa lớp đuổi đám tà ma hủ nữ này.

” AHHHH ... Anh uke giận kìa... Khi các bà vợ hành động kìa...Ảnh muốn ở riêng với CHỒNG kìa bọn mày...Blah blah blah ” Sao một câu nói của tôi lại thành cái ý xiêu vẹo này được chứ, có phải tại tôi học đốt văn? Nhưng ít ra bọn chúng (fangirl) đã đi hết trả lại khoảng bình yên cho tôi.

” Tình Tình Tính...” đó là tiếng báo hiệu hết giờ ra chơi, và giờ thì tên sói gay lại phải quay lại khu nhà D.

” Chán thật lại phải về rồi ! Chút đợi rồi về chung nhá ” hần nhả nhổ chống tay vào cổ rồi đi ra khỏi lớp

” Gật ”. Nói rằng suốt một tháng mà không có chút cảm tình với nhau thì cũng không hẳn. Nhưng cảm tình của tôi giành cho hần đến chính tôi cũng không hiểu nổi. Tôi coi hần như bạn? Không phải, vì đối với Diêu Anh tôi yêu-ghét rõ ràng không bao giờ giận mấy việc đùa cợt kiểu này. Tôi coi hần là thù? Lại càng không ! Vì tôi chỉ nói chuyện với người tôi muốn, còn không thì chỉ là tiểu tiết không đáng quan tâm. Vậy hần là gì ?

” Ê ! Về thôi”. Tiếng nhỏ Diêu Anh nói.Ngập chìm trong đồng suy nghĩ chết tiệt về sói gay mà trường đã tan học từ lúc nào không biết. Từ khi quen hần khái niệm thời gian với tôi thật mơ hồ. Một ngày, tôi mong bình yên không gặp hần, nhưng nếu không gặp thì lại thiếu chút gì đó, gặp rồi lại chỉ muốn đuổi đi. Thật đau đầu.

” Ồ đợi tôi chút, dọn sách vở đã ”

” Minh này ! Tôi hỏi ông một chuyện được không? ” Nhỏ Diệu Anh tiến gần đến phía tôi rồi ngồi cạnh .

” Lịch sự gì nữa ! hỏi gì hỏi đi ”

” Có bao giờ...Ông...Ông... thấy cảm tình với Andree không ? ” Hôm nay kì lạ thật. Con nhỏ đánh đá này nói nhẹ nhàng thật đấy.

” Cảm tình theo kiểu gì ? ” Tôi cau mày hỏi ngược lại , thật sự là muốn né tránh câu hỏi hơn.

” Theo kiểu mà khiến người ấy hạnh phúc là đủ á ”

“Nghĩ đi đâu vậy ! tôi chỉ coi hấn là bạn. Bạn bè ấy ”

” Thật không ? ” Nó ngược lên nhìn tôi. Lần đầu tôi thấy trong mắt nó là sự vui mừng khôn siết.

” Gật...T..Thật! Không thể thật hơn ”

” Cảm ơn ông ! tôi cứ tưởng ông cũng có cảm tình với Andree.”

” Ý bà là... Bà...Hấn...? ”

” UHM ! tôi thích cậu ấy. Tôi cứ sợ sẽ xen vào chuyện hai người” Lần đầu tôi thấy nó ngượng ngùng khi nói về một tên con trai.

” Ồ..U..Uhm... Không có chuyện đấy đâu! Mà sao bà cứ thích làm truyện tình cảm giữa tôi và hấn lắm mà.”

” Tại... Tôi thấy như thế sẽ được bên cạnh cậu ta nhiều hơn !”

” A ! Hấn hẹn tôi cùng về nhưng thôi bà về cùng hấn đi tôi lấy xe về trước cho hai người nói chuyện...Bye.” Tôi vội giật lấy khoá xe và vé ở tay Diệu Anh rồi bỏ đi thẳng ra khỏi lớp.

Kể ra thì cũng đúng. Sói gay đẹp trai, thông minh, có tài, giàu có, vẻ ngoài lạnh lùng , đưa con gái nào chả điên đảo vì hấn. Còn tôi quá tầm thường, khi đi cạnh hấn thật chẳng xứng. Hấn cao ráo và con nhỏ Diệu Anh cũng đâu có lùn, rất hợp là khác. Hấn đẹp trai, nhỏ Diệu Anh cũng thuộc dạng hot girl, hoa khôi ấy chứ. Và Diệu Anh nó thích con trai ít tuổi hơn, còn hấn theo tôi cả ngày chắc thích người lớn tuổi hơn.Một mớ suy nghĩ hỗn loạn làm tôi không thể nhớ nổi bất cứ việc gì. Tôi đã không đợi hấn, không đưa Diệu Anh về , vì hai người họ cần khoảng thời gian riêng, để Diệu Anh có thể nói thật lòng mình. Suốt quãng đường, trời thật u ám, gió thổi cảnh vật chả đẹp mắt chút nào. Về đến nhà, tôi chạy vội vào phòng rồi nằm xuống giường, mọi thứ thật hỗn loạn.Mọi suy nghĩ đều bế tắc rồi mặt tôi nóng ran lên khi nhớ về những nụ hôn, cảm giác đau thắt lồng ngực xuất hiện, khó thở và hồi hộp. Tôi tự trấn an bản thân: “chả có gì đáng phải lo lắng hết. Họ yêu nhau thì thật đẹp đôi, sẽ ủng hộ hết mình mà. Sẽ lại tự do không bị Sói gay uy hiếp, không bị con nhỏ đánh đá kia hành hạ. Cuộc đời sẽ sang trang mới tươi đẹp hơn.” Nhưng tại sao càng nghĩ lại càng thấy chóng mặt, đau đầu,mọi thứ cứ mơ hồ dần.

Continue...Please waiting

5. Chương 5

Continue ^^!

Sáng hôm sau thức giấc, đầu đau như búa bổ, hơi thở khó khăn, cổ họng thì rát. Tôi loạng choạng gọi mẹ và cuối cùng thì tôi đã bị sốt, sốt cao là khác những 38.5 độ. Mẹ xin nghỉ làm ở nhà chăm tôi, ba cũng xin nghỉ buổi sáng ở công ty ở nhà phụ mẹ chăm tôi. Mẹ bảo tôi không sốt thì thôi chứ mỗi lần sốt là lại kéo dài cả tuần, nên phải chăm sóc cẩn thận. Cũng tốt, tự nhiên lại thấy chả muốn đến trường. Tôi sợ đến trường sẽ nghe những điều không muốn nghe, biết những điều không muốn biết. Diệu Anh thích hấn ta hoàn toàn là việc tốt nhưng nó khiến tôi thấy khó chịu, giống như việc ai đó cướp mất báu vật của mình vậy. Hai người họ nhìn rất đẹp đôi, có lẽ tôi mới là kẻ chèn ngang, dù gì một nam một nữ vẫn tốt hơn hai thằng con trai với nhau. Trời ơi ! Tôi đang nghĩ cái gì vậy trời ? Nghĩ bậy bạ không à ! Cái gì mà hai thằng con trai, suy nghĩ lệch lạc mất rồi ! Bình tĩnh lại nào.

Cốc cốc...

” Con nghỉ đi ! Mẹ xuống đi chợ rồi nấu cháo cho con, có gì gọi ba nhé, ba ở dưới nhà đó” Mẹ ân cần thay cái khăn đá đang chườm ở chân tôi rồi nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

” Dạ con biết rồi ! ”

Kể cả khi sốt thì những câu nói hôm qua của nhỏ Diệu Anh vẫn cứ rõ ràng đến từng câu chữ quanh tai tôi, lại càng làm tôi khó chịu, thật muốn ngu một giấc rồi sẽ quên hết mọi thứ. Rồi, tôi đã mơ. Một giấc mơ hỗn loạn như suy nghĩ của tôi vậy. Trong giấc mơ, chỉ là một cách đồng nhỏ, một bóng hình mãi mãi tôi không đuổi kịp. Thật vô dụng, từ khi nào tôi đã giải tưởng tượng và uỷ mị đến thế ? Có còn là tôi không? Khi mở mắt ra đã là cuối chiều, bỗng tôi thấy tiếng Diệu Anh dưới nhà.

” Hai bác con vừa đi học về sang xem Minh nó thế nào.”

” Uhm lên đi con. Minh nó ở một mình chắc buồn lắm.”

Huych...Huych... Con nhỏ này tôi đang ốm mà nó không thể lên cầu thang nhẹ nhàng hơn sao? Cầu thang bằng gỗ chứ có phải bê tông đâu mà cứ chạy huỳnh huỵch như vậy, tính phá nhá người ta chắc ? Tôi lại giả vờ nhắm mắt ngủ, vì đơn giản giờ tôi không đủ dũng cảm nói chuyện với nó, ít ra là lúc này.

” Haizzz ~ thằng này ! Sao lại ốm được cơ chứ ? ” Con nhỏ lấy cái ghế ở bàn học kéo gần giường tôi rồi ngồi xuống, chả mảnh may quan tâm gì cả.

” Ông sướng thật ! ở nhà ăn ngủ chơi bời, còn tôi học mặt học bài . haizzz”

” Đâu phải tại tôi ” Tất nhiên là tôi chỉ dám nghĩ trong đầu thôi.

” Ông có biết có người tìm ông ngược xuôi không? ”

”Huh? nó đang nói nó hả ? ” Tôi tự nhủ với bản thân.

” Người ta mọi khi thì uy nghi như vậy mà khi biết ông ốm lại như mất hồn vậy ”

” Chuyện tôi ốm bà biết nhiều rồi mà ” Tôi tự độc thoại thôi chứ sao dám mở mắt bảo tôi đang giả vờ ngủ, nó giết tôi mất.

” Người ta vì ông ốm mà không thiết ăn uống đòi đến nhà ông đấy Minh ạ ”

” Trời ! Hoá ra không phải bà hả? Đứa nào tốt tính vậy nhỉ? Nghĩ không ra nha ”

” Minh nè ! Ông có biết hôm qua Adree... đã...đã nhận lời tôi không ? ”

” HẢ ! CÁI GÌ ?” Dù muốn giả vờ ngủ, nhưng cái câu nói của nhỏ này khiến tôi khó mà kiềm chế cảm xúc, không kiềm chế nổi là thăng hoa vậy đó. Tôi bật dậy hét lên

” Vậy mà còn giả ngủ ! Không lừa được chị đâu nhóc ! May kẻ khích tướng thành công ! Tỷ nữa là bị lừa

” Nó vẫn ngồi đấy, nở một nụ cười chết người theo đúng nghĩa đen khi tay nó cầm chặt quyển sách...rồi thì Cốp...” Lừa tao hả mày ! Dám giả ngủ hả mày ! ” Cốp...cốp...cốp... Không biết là Diệu Anh nó còn nhớ tôi là bệnh nhân không nữa? Chỉ biết nó đánh tôi không thương tiếc. Cũng vào lúc này có lẽ bố mẹ tôi thấy lo nên chạy vội lên phòng , tôi nghe rõ từng tiếng chạy trên cầu thang.

Rầm ...” Hộc...Hộc... Có chuyện gì vậy hai đứa ? ” Bố tôi đẩy mạnh cửa hốt hải bước vào hỏi han. Vậy mà, con nhỏ kia nó đã đánh người mà giờ nó tỉnh bơ chối bay biến mọi trách nhiệm.

” Dạ đâu có đâu bác ! Tại có con gián, con đang đập nó ấy mà ! con sợ Minh nó nhìn thấy gián lại sợ.” Nó gãi đầu rồi cười tỉnh bơ cho qua. Tại sao lại có người giỏi diễn đến thế không biết ? Có phải kiếp trước tôi nợ nần gì nhỏ này không nữa mà kiếp này bị nó đánh suốt. Giờ tôi mới để ý, bên cạnh bố mẹ còn có một gã mặc áo trắng đang núp sau cánh cửa, nhìn kĩ thì phát hiện đó là khuôn mặt rất đáng ghét, ghét đến phát bệnh luôn- con sói gay hách dịch biến thái cũng đến. Có phải hai đứa nó đến nói với mình rằng hai đứa nó đang fall in love (yêu) không vậy ? Nếu vậy thì thà ngủ còn vui hơn nghe tin này. Tôi bực bội lấy chân chùm kín rồi nằm ngiêng mặt về phía tường kệ con nhỏ đang luận thuyên với bố.

” Hai bác xuống nhà cùng con đi, con có việc này hay lắm muốn kể hai bác nghe. Xuống nhà đi hai bác ! ” Nó vội đi ra cửa rồi đẩy bố mẹ xuống nhà.Theo tình thế lúc này chỉ còn lại tôi và con sói gay thì phải. Bỗng nhiên tôi thấy hồi hộp vô cùng. Biết nói gì, làm gì đây?

” Em vào nhé !”

” ... U...Uhm”

Cạch...Có vẻ hần đã đóng cửa. Phịch... Hần ngồi vào ghế chẳng ? Rồi bất chợt một bàn tay ấm áp chạm vào đầu tôi, qua một lớp chăn nhưng cảm giác vẫn rất ấm áp, đó là cảm giác của sự an toàn. Đã hơn một ngày chưa được bàn tay ấy chạm mà tôi thấy thật thiếu thốn, nguy hiểm vô cùng, giờ thì thật bình yên và an toàn.

” Thỏ đã đỡ hơn chưa ? ” Vẫn giọng nói ấy, nhưng có sự lo âu trong đó, thật muốn biết biểu cảm của hần giờ như thế nào. Nhưng lí trí tiếp tục đi đầu con tim...

” Là ANH... Anh đấy!”

” Ôm rồi vẫn cứng đầu! Đồ ngốc ” . Ngốc cái đầu hần ! tôi khôn lắm đấy. Hần mới là kẻ ngốc. Nhưng câu nói ấy lại làm tôi bình yên đến lạ thường. Ít nhất tôi biết hần còn quan tâm tôi. Biết đó là tham lam nhưng tôi không từ bỏ được ý nghĩ hần sẽ chiều chuộng mình mãi mãi. Tôi biết hần đã có người yêu - là cái con nhỏ Diệu Anh ấy, nhưng tôi không muốn hần hết quan tâm mình. Điều đó làm tôi khó chịu.

” Thỏ ... À Anh Thỏ... Sao hôm qua lại bỏ về trước vậy”

” Lại còn hỏi tại sao ? Cậu ngốc thật hay giả ngốc vậy ? ” Cái tên biến thái này, lại còn hỏi được nữa. Về trước cũng vì giành thời gian riêng tư cho hai người thôi, vậy mà cũng hỏi, phiền chết đi được.

” Không biết thật mà ! ”

” Thì...là... Cậu...và...Diệu Anh...Hai ...người...” Giọng tôi yếu ớt dần và rồi bỗng nhiên tôi thấy thật ghen tở, lồng ngực như bị đá đè nặng, thật bí bách trong cái chăn này.

” ẤY ~ Thỏ nói thẳng vào mặt em nè ! Cứ trốn tránh là sao ? Thỏ có ghét thì cũng nhìn thẳng em mà nói. Đừng có trốn như vậy, nói nhỏ khó nghe quá đi. ” Chắc đã đến giới hạn của chịu đựng, hần hất bay tấm chăn đi rồi đứng dậy mà mắng thẳng vào tôi. Lần đầu tôi thấy hần khó chịu đến vậy, kể cả khi ở phòng nhạc hần cũng không đáng sợ như lúc này. Tôi không phải có ý khinh bỉ không nhìn mặt hần, càng không ghét hần, chỉ là sau chuyện hôm qua tôi rất khó đối mặt thôi. Tôi sợ nhìn thấy hần quan tâm con nhỏ kia hơn tôi. Tôi sợ hần sẽ không đưa đón mình đi học, không còn dịu dàng mua đồ ăn cho tôi... Tôi sợ những điều đó sẽ đến khi tôi bỏ tấm chăn này ra. Suy nghĩ hỗn loạn trong tôi ... Và rồi tôi đã khóc, không hiểu tại sao, nhưng tôi đã khóc. Lần đầu tôi để người ngoài thấy tôi khóc, kể cả Diệu Anh nó cũng chưa bao giờ thấy tôi trong hoàn cảnh như vậy.

” HU HU HU...WOAH WOAH...HÍC HÍC... MUỐN GÌ NỮA CHỨ... HÍC HÍC... CẬU ĐI MÀ NÓI VỚI DIỆU ANH ẤY! HU HU HU HU... TÔI ĐAU LÀ GÌ CỦA CẬU... ĐỒ BIẾN THÁI...ĐỒ XẤU XA...GHÉT CẬU...” Tôi bật dậy.Lần đầu tôi khóc đến nấc lên rồi ghen ngào nói những lời từ sâu trong suy nghĩ của mình cho kẻ đáng ghét này. Nước mắt khiến mắt tôi nhoè đi và không thể thấy mọi thứ, chỉ cảm nhận thấy tôi đang được bao bọc trong một vòng tay to khoẻ và ấm áp. Một vòng tay rất thân quen mà từ trước đến nay tôi luôn ghét bỏ, giờ nó làm tôi nhẹ nhõm.

” Thỏ nói gì em không hiểu ! Nhưng em không làm gì sai với Thỏ cả ! Thỏ đừng hiểu lầm em. EM...Y...YÊU THỎ ” Hần ôm lấy tôi, rồi thì thầm. Lời thì thầm êm đẹp và nhẹ nhàng như gió xuân làm lòng tôi thật nhẹ nhõm.

” Sụt Sụt... Hức hức ... Y...Y...Yêu á ? Tôi là con trai đấy.” Lấy tay gạt đi dòng nước mắt, tôi ngược lên nhìn hần.

” Thì đã sao ? Tình yêu không liên quan đến giới tính ! Nhất là khi Thỏ đáng yêu đến vậy. Em sợ nếu mình không nói...Thỏ...Thỏ...sẽ bị cướp đi mất. Em sẽ không chịu được việc đó đâu.” Hần siết chặt vòng tay, ép sát tôi vào lồng ngực mà nói.

” Híc híc... Nhưng tôi lớn hơn cậu”

” Chẳng sao hết, Thỏ có lớn hơn mấy chục tuổi em vẫn cứ yêu, nói chi lớn hơn có một tuổi”. Cảm xúc trong tôi dâng trào. Cảm xúc truyền từ lồng ngực khiến tim đập nhanh rồi lên đến cổ họng ứ đọng lại , tiếp đó

đến miệng và...

” Tôi cũng... Yê... ” Khoan ! Dừng lại ! Chẳng phải chiều qua hấn và Diệu Anh đã ở lại và hấn đã nhận lời nó sao ? ” ĐỒ ĐÁNG GHÉT ! ĐỪNG CÓ LỪA TÔI ! ” Cốp... Vẫn như mọi khi, tôi gỡ tay hấn và một quyển sách nhằm thẳng đầu hấn tấn công.

” Gì nữa vậy ? ” Hấn chau lông mày rồi ôm đầu.

” Cậu và Diệu Anh đang yêu nhau vậy mà còn dụ dỗ tôi ! Muốn tôi làm Sở Khanh cướp vợ sao ? ” Đang sốt mà tôi cứ phải gân gọng lên hét thì với tên này, có khi tăng xông đi sang Tây Thiên sớm mất.

” KHÔNG CÓ ! Em làm sao yêu bà chị kì quái ấy được ? ” Hấn bật hấn dậy. Vậy mọi chuyện là sao ? Có ai nói tôi biết không ?” Mà cái gì Sở Khanh chứ ? Em không phải vợ của Huỳnh Trường Võ Tòng và cái mụ kia cũng không phải Huỳnh Trường Võ Tòng nha ! Anh đọc nhiều truyện quá rồi”

.

.

.

6. Chương 6

” Vậy mọi chuyện là sao chứ ? ” Tôi thấy hơi shock và choáng váng lặng ngồi xuống giường.

” Thì chuyện xảy ra vào chiều hôm qua không phải như những gì Thỏ nghĩ đâu ” hấn ngồi xuống cạnh tôi nhẹ lấy bàn tay to lớn ấm áp đẩy đầu tôi xuống vai.

” Không tin ! ”

” Thật mà ! ”

” Chứng minh đi ”

Hấn không trả lời. Hấn chỉ lặng lẽ đẩy đầu tôi lại vị trí cũ, rồi nhẹ lấy hai bàn tay áp chặt vào hai bên má . Hơi ấm lan truyền khiến tôi ngượng ngùng quay mặt đi nhưng bàn tay ấy đã níu kéo lại đây âu yếm. Từng nhịp đập vang trong lồng ngực như tiếng trống, hơi thở dần gấp gáp và nóng bỏng hơn. Trong giây phút ấy hai ánh mắt đã gặp nhau tại một giao điểm. Bỏ tất cả những mối lo lắng, bỏ qua sự thù ghét với con người này, trong tôi chỉ còn hình bóng sói gay đáng ghét nhưng lại làm tôi lo sợ sẽ mất hấn mãi mãi. Lần này có lẽ tôi sẽ không trốn chạy, sẽ để con tim quyết định . Hấn- tên đáng ghét nhưng đã thay đổi con người tôi. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng nổi mình sẽ thích một tên con trai xấu tính, thích trêu chọc người khác và hách dịch đến vậy , nhưng giờ mọi chuyện lại không nằm trong vòng kiểm soát của tôi. Tại hấn mà tôi đã không còn tin tưởng bản thân, không còn sự tự tin ngày nào. Khi bên hấn chỉ là một thằng nhóc yếu ớt, hay ngượng ngùng và cần sự chăm lo của hấn. Sói gay có lẽ hấn sẽ không bao giờ biết tôi sợ mất hấn đến nhường nào đâu. Chỉ là trong giây phút suy nghĩ của tôi hỗn loạn, chỉ là tôi đã không nhận ra một bờ môi đang nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi tôi. Sự ngọt ngào lan toả đến từng tế bào, cảm giác nâng nâng rồi bay bổng. Một nụ hôn chậm và sâu không hề vội vã và táo bạo, hấn mang lại cho tôi cảm giác dễ chịu đến kì lạ. Trong căn phòng nhỏ giờ chỉ còn hương vị tình yêu và nụ hôn đầu ngọt ngào của tôi.

” Như vậy đủ chứng minh rồi chứ ? ” Hấn nhẹ nhàng rời bỏ môi tôi rồi ôm tôi vào lòng thật chặt. Hai cánh tay to lớn vội ôm trọn tôi, nhẹ vỗ nhẹ vào từng lọn tóc... ” Thỏ nghe thấy nhịp tim của em chứ ? Chúng không biết nói dối đâu !Em đã bảo không bao giờ lừa thỏ mà ! Em yêu Thỏ nhiều lắm.” Hấn nhẹ rời tay từ tóc trượt nhẹ xuống eo, siết chặt. Cảm giác thật lạ lắm. Từng đầu ngón tay nhẹ vòng lấy eo rồi tham lam tiến sâu vào lớp áo ngủ. Không còn lại gì ngoài một cảm giác ham muốn, không còn mối quan tâm nào ngoài sự mong chờ một sự ngọt ngào. Tôi đã lún sâu vào bầu của con sói này quá rồi, lún sâu đến nỗi không biết cách thoát ra và càng không muốn đi ra. Từng ngón tay nhẹ chạm vào eo, lưng rồi đến ngực. Từng nơi bàn tay ấy động đến đều nóng ran, từng nơi đều ngọt ngào. Rồi tiếp đó là những nụ hôn ở cổ, ở ngực, rồi cái cắn nhẹ vào tai. Mọi thứ làm tôi chao đảo, tại tôi sốt hay tại con sói này mà giờ tôi thấy thật nóng và bay bổng. Từng ngón tay vẫn tinh nghịch đi đến từng nơi trong lớp áo.

” Học học... Sao ... cậu...lại có kinh nghiệm như vật ? ” Tôi khẽ rùng mình hỏi hấn khi một nụ hôn được đặt ở xương đòn (xương quai xanh) của mình.

” Tại Thỏ khiến em phải tìm kiếm những điều này ! Anh phải chịu trách nhiệm ! ” Hấn vẫn tinh nghịch vờn lấy vài sợi tóc của tôi mà thì thầm.

” T...Trách...nghiệm ? ...Học Học... Ah... Uh...uhm” tôi khẽ tùng mình khi bàn tay ấy đã gần tiến xuống phía dưới của mình.

” Thỏ khiến em phải nghĩ , khiến em không thể rời mắt. Em... đã từng quan hệ với nhiều đứa con gái nhưng **CHỈ CÓ THỎ MỚI LÀ MỐI TÌNH ĐẦU CỦA EM** ” hấn khẽ chạm trán của mình vào tôi rồi lại một nụ hôn. Một nụ hôn táo bạo và mãnh liệt hơn.

” Thỉ thoải mái chứ ? ”

” Ha... Ah...Ah...Uhm...Uhm...” Nhịp tim tôi đang dần tăng theo từng nhịp thở

Rầm...rầm...Huych...âm âm...

” HAI ĐỨA LÀM GÌ VẬY ? ” Vâng đúng lúc này, bố tôi cùng mẹ và con nhỏ Diệu Anh ngã nhào vào phòng, chặc chặc ba người này không chỉ mới nghe lén. Nhưng lạ thật ! kể cả khi bố nói vậy mà hấn vẫn ôm tôi thật chặt, vẫn nhất quyết không buông, và tôi cũng như một bản năng càng ôm sói chặt hơn.

” Bác à ! Con sẽ không bỏ Minh đâu! ” Hấn nhẹ nhàng đứng dậy cúi đầu kính cẩn nói với bố tôi. Bố không nói gì chit quay đầu lại tiến về phía cầu thang rồi mới mở lời ” Cậu theo ta ”

” Dạ ! ” Hấn vội đi theo bố, chỉ còn tôi, mẹ và Diệu Anh. Mẹ không như bố, mẹ cười thật tươi rồi có chút hạnh phúc, còn Diệu Anh thì vẫn như mọi khi cái kiểu cười không thể đều hơn. Mẹ tiến về phía tôi ngồi xuống đệm, con nhỏ Diệu Anh theo sau ngồi vào cái ghế ở đầu giường. Mẹ nắm lấy bàn tay tôi, chưa bao giờ tôi thấy mẹ nắm chặt đến vậy. Bàn tay mẹ đã dẫn dắt tôi trong 17 năm nay và giờ nó truyền cho tôi niềm tin về tương lai của hai đứa.

” Minh này ! Con thích cậu ta ? ”

” ...Gật gật...” tôi ngượng ngùng cúi mặt xuống dưới nền nhà.

” Con có muốn ở bên cậu ta không ? ” Mẹ cười nhẹ, nụ cười làm tan sự lo sợ của tôi.

” Dạ... Lần đầu con có cảm giác này. Nhưng con chắc nó không phải loại cảm giác hồi hợt rồi sẽ đi qua nhanh chóng. Con chắc chắn tình cảm này.” Tôi tự tin nhìn mẹ trả lời, không chút do dự. Có lẽ thời gian tôi và sói ở bên nhau không quá dài, nhưng mỗi ngày trôi qua tôi lạng càng thêm yêu cậu ấy, dù có phủ nhận nhưng hình ảnh cậu ấy đã sâu trong tôi rồi.

” Con là con của mẹ ! Mẹ biết con hoàn toàn bình thường ! Con mạnh mẽ hơn những đứa trẻ cùng tuổi ! Mẹ biết điều đó ! Mẹ luôn yêu quý con dù con là ai đi chăng nữa con vẫn còn là đứa bé mẹ ẵm ử 9 tháng 10 ngày. Mẹ không bảo vệ con được cả một chặng đường dài phía trước. Nhưng giờ mẹ yên tâm vì cơ người sẽ thay mẹ bảo vệ con. Bố Con rất yêu con ! Chưa bao giờ bố cho rằng con hư hỏng dù con làm sai trong mắt bố con luôn là người đúng ! Bố mẹ luôn muốn con hạnh phúc. Hãy chọn người con yêu, người mẹ có thể tin tưởng giao con để hai đứa đi cùng một con đường dài phía trước.” Mẹ nói những lời làm tôi thật sự thấy ấm lòng. Bố và mẹ là hai người quan trọng và tuyệt vời nhất, bố mẹ là gia đình bình yên nhất. Dẫu biết chuyện tình cảm của tôi sẽ khó mà để mọi người chấp nhận nhưng tôi muốn dũng cảm như cách bố mẹ dạy tôi sống để thẳng tiến cùng người tôi yêu trên đoạn đường dài phía trước. Lại một lần nữa tôi khóc, khóc trước mặt mẹ thân yêu. Tôi chỉ muốn trải lòng với mẹ nói hết những suy nghĩ trong mình.

” Híc híc... Con ... c...cảm ơn mẹ ! Con sẽ hạnh phúc ! Con hứa đấy ” Hai mẹ con lại ôm nhau oà khóc. Lần đầu tôi thấy mình muốn nhỏ lại ! Muốn được mẹ ôm vào lòng để nói hết những suy nghĩ .

” Thôi nào ! Bác và Minh đừng khóc nữa ! Chuyện vui mà ” Im từ nãy đến giờ cuối cùng thì nó cũng chịu mở miệng . Cái con nhỏ này đúng lúc mẹ con người ta tình cảm lại chen ngang, vô duyên chết đi được.

” Uhm ! Chuyện vui mà ! Không khóc nữa con ! ” Mẹ lấy tay gạt đi hàng nước mắt của tôi.

” Dạ ... Mà sao bà vô duyên thế ! Hai mẹ con tôi đang tình cảm mà ! ” Tôi quay sang cầu nhàu cái con người vô duyên đang ngồi một đống trên ghế. Mẹ khẽ cười còn nó lại một cốc vào đầu tôi.

” Ôm thì lo mà nghỉ đi ! Ông nói nhiều sót thêm đấy ! ” Chẳng biết ý nó an ủi hay nói đùa tôi nữa, nhưng ghi nhận công ơn an ủi . Tôi nghe lời nằm xuống giường rồi đắp chăn lại. Mẹ khẽ đặt cái khăn lạnh lên trán .

” Mẹ xuống nhà xem tình hình thế nào ! tiện thể lấy cái gì đấy cho con ăn ! Hai đứa nói chuyện đi nhé ! ” Mẹ nhẹ nhàng ra khỏi cửa chỉ còn tôi và nó.

” Này ! ” tôi khẽ kéo nhẹ tay áo nó.

” Gì ? ”

” Chuyện bà... và...và...” Thật khó để mở lời sau những gì vừa làm với sói. Chỉ là tôi muốn chuyện này rõ ràng. Tôi không muốn hiểu lầm làm tôi và sói mất nhau.

” Tôi hiểu ý ông mà ! Tôi và thằng nhóc đấy không có gì cả ! ” Nó nhìn thẳng vào mắt tôi tươi cười như không có chuyện gì xảy ra , nụ cười nó chân thành chứ không nham hiểm như mọi khi.

” Vậy...Chiều qua sao lại nói với tôi như vậy ? ”

” ha ha ha... Chỉ là lấy chủ đề cho bộ manga tôi đang vẽ thôi. Tiện thể, thấy ông và thằng nhóc ấy chả có gì tiến triển cả ! Chỉ thúc đẩy chút thôi mà ! Hai người đến được với nhau cũng nhờ tôi đấy Ha ha ha ha ” Nó ôm bụng cười lăn lộn trong sự ngơ ngác của tôi. ” Vậy mà ông cũng tin! Chịu thua luôn ! Nghĩ sao tôi thích cái loại người xấu tính xấu nét như vậy ! tôi có người yêu rồi !” Trời ! vậy mà vì nhỏ này tôi đã làm quá với sói, còn nói những lời khó nghe nữa. Xấu hổ quá !

” Azzzz~ cũng tại bà mà tôi nói những lời không nên nói rồi ! ” Tôi lấy vạt tay che mặt rồi bực bội trách con nhỏ.

” Có người kể cả ông làm sai cũng dùng cả tấm lòng để tha thứ! ”

” Đỏ mặt... Mà hôm qua bà và hấn là như thế nào ? ”

” Thì ông về tôi cũng về luôn mà , tôi đi cùng với mấy đứa lớp mình. Còn hấn tôi chịu ” Nó nhún vai đứng đưng như không.

” Vậy sao bà và hấn quen nhau ? ”

” ờ thì hấn quen người yêu tôi ! Hai người học cùng CLB hội cấp hai ” nó gỡ gỡ tóc có vẻ hơi xấu hổ. Còn tôi thì cực kì ngạc nhiên ! Nó có người yêu từ khi nào chứ tại sao tôi không biết ?

” Bà có NGƯỜI YÊU từ bao giờ sao tôi không biết ? ” Tôi bật dậy

” Tại ông NGUUUU quá nên không phát hiện ra thôi ” Thật tức muốn thổ huyết luôn. Tại sao có thằng ngu ngốc yêu cái con đàn ông này chứ ? Tôi nghiệp đứa nào vớ phải nó. Tức đến chết với con này mất ! Ngu mà sao cứ chơi với người ngu.

7. Chương 7

” Nằm xuống đi rồi kể cho ” nó kéo tay tôi xuống rồi tử tế đắp chăn lên cẩn thận cho tôi. Dịu dàng đến kì lạ.

“Ồm...Kể đi ! ”

” Ông biết Anh Quân lớp Chuyên chứ (lớp chọn lọc học sinh giỏi ý mà) ”

” Cái ông béo ục ịch nhất trường đấy á ? ” Tôi đến đâu tìm với ngày hôm nay mất ! Sao nhiều chuyện kì lạ vậy ?

Cốp ...Cốp...Cốp ” Này thì ục ịch ! Này thì nói xấu người “iu” chị ! Em chán sống rồi sao ” Đã bao giờ tôi nói là Diệu Anh lúc tức nhìn giống hổ cái chưa nhỉ ? Và con hổ cái đang đứng thù lù trước mặt tôi rồi liên hoàn cốc vào đầu tôi đây. Có ai ôm mà khổ như này không bị ôm mà bị đánh suốt à !

” Biết lỗi rồi ... Đau quá đi ! Mà sao yêu ai không yêu lại yêu ông đây ? ”

” Đẹp trai mà ! Tại mọi người không để ý thôi ! Nhất là người mắt bệnh phủ phàng với cái đẹp như ông !”
Đây là mọi người chưa tưởng tượng ra chứ thằng đó đẹp tới chết liền. Tóc tai lúc nào cũng sài ngoảnh che hết cả mặt mũi, đeo cái kính để phải dày như kính lão của bà tôi, lúc nào cũng sơ-vin đóng thùng, rồi thì ục ịch di chuyển cũng không được nhanh nhẹn không hiểu sao bà lại thích được! Bó tay...

Cốc...Cốc...Cốc...

” Em vào nhé ! ” có lẽ trận chiến giữ bố và cậu ấy đã kết thúc trong hoà bình, vì giờ cậu ấy vẫn trong nhà tôi còn gõ cửa được nữa.

” Vào đi ! ”

” Thôi tôi về đây ! Không phiền cặp VỢ CHỒNG SON nữa ” Nó đứng dậy rồi từng từng cười ! Thề là nụ cười đều không thể đều hơn.

“Bye...”

Hắn ta bước vào phòng, tay bê khay đồ ăn, chắc mẹ bảo hắn mang lên. Nhẹ đặt khay đồ ăn xuống chiếc bàn gần đó, hắn tiến gần giường tôi nhẹ ngồi xuống đệm.

” Em xin lỗi ! Lúc này đã quá nóng vội mà quên mất Thỏ đang bệnh ! Nếu bệnh của Thỏ nặng hơn thì buồn thật ! ”

” K...K...Không sao !” Tôi nắm lấy tay hắn. Bàn tay tôi luôn yêu quý. Dù gì cũng là một nam nhi cũng phải có lúc mạnh mẽ chứ (dù là uke đi chăng nữa) , phải có khí chất , phải có sự quyết đoán.

” Yêu Thỏ nhiều ! ” Hắn nhẹ hôn lên trán tôi ! Tôi tự hỏi tại sao hắn lại không thấy xấu hổ mà nói từ “Yêu” nhiều đến thế ! Có phải đứt dây thần kinh xấu hổ không.

“Thỏ à ! lần sau ... Khi Thỏ đã hết ốm... Chúng ta làm tới bến luôn nhé ! ” hắn khẽ thì thầm vào tai tôi. Nhưng nói thật tôi cũng chả hiểu làm tới bến nó là như thế nào, cũng tại kinh nghiệm tình trường là con số 0 mà...

” Có lẽ là... Được ! Mà bố nói gì vậy ”

” Chỉ là dặn dò vài điều thôi ! ”

“Uhm...”

” Thỏ ! Thỏ Yêu em chứ ? ”

” Không biết...” Tôi lại nói dối lòng mình rồi

Tôi cứ tưởng sau đó hắn sẽ lại hách dịch mà ép tôi nói bằng được nhưng sự thật trái ngược hắn không nói gì chỉ cười rồi nhẹ nhàng rồi nằm vào giường cùng tôi , ôm tôi thật chặt...Rồi một nụ hôn chúc ngủ ngon.Hôm đó tôi đã ngủ rất ngon, chỉ là lại mơ...Một giấc mơ tuyệt đẹp ... Sáng hôm sau tôi thức giấc, hắn đã đi, chỉ để lại lời nhắn “Em đi học ! Thỏ Nghỉ sớm khoẻ nhé ! Em sẽ đến thăm Thỏ ! Yêu Thỏ nhiều ! Sói ” ha ha ha lần đầu thấy hắn tự nhận mình là sói ! Vui thật... Loạng choạng bước vào nhà tắm tôi nhận ra rằng tên biến thái kia đã nhân lúc tôi ngủ mà làm thêm vài dấu hôn ở cổ ! Thật không thể chịu nổi ! ĐỒ ĐÁNG GHÉT ! ĐỒ SÓI GAY HÁCH DỊCH BIẾN THÁI...

To be Continue...

8. Chương 8

Một tuần, sau tôi khỏi bệnh và cuộc sống như lật sang một trang mới. Trong suốt thời gian bị bệnh ấy vẫn luôn có một tên hách dịch luôn ở bên lo lắng cho tôi, bị bệnh nhưng lại thật sáng khoái, thư thái, đó có phải cảm giác của mỗi tình đầu? Và ngày hôm nay tôi đi học lại, sẽ có một tên biến thái thích đến đón tôi đi học, chỉ là hắn không ép tôi ngồi xe hơi mà thay vào đó hai đứa đi bằng chiếc xe hắn vừa mua.Thật tốt khi hắn biết nghĩ đến cảm giác của tôi khi không muốn nổi tiếng bất đắc dĩ. Nhưng dù đang yêu! vẫn có một

số điều khiến hai đứa không thể bình thường như những cặp đôi khác . Trên suốt quãng đường đi học, tôi và hấn nói thật nhiều, hấn cũng luôn nói về tình cảm của mình cho tôi , nhưng khó mà có thể chấp nhận khi hai thằng con trai lại nắm tay ôm hôn hay đại loại gì đó ngoài đường. Không thể phủ nhận rằng tôi vẫn đang sống trong một nước Đông Nam Á cổ kính với nhiều điều luật và giới hạn, dù có nhiều năm sau thì sự định kiến về đồng tính cũng không thể kết thúc hoàn toàn, vẫn có người đồng cảm và người thì không...Chỉ có điều giờ tôi dừng cảm nói rằng tôi an toàn tuyệt đối với tình cảm của hấn ta- con sói gay đáng ghét.

” Nếu mọi người...biết tôi và cậu...y..yêu nhau liệu...họ có chấp nhận không?” Tôi gục đầu vào vai hấn, khẽ nói nhỏ. Dù sao cũng đang đi đường, nếu ai biết hai đứa là một đôi mọi chuyện rồi sẽ như thế nào đây ?

” Thở đừng sợ ! Đã có em, em sẽ không để ai làm Thỏ phải nghĩ ngợi đâu ! Mà dù biết thì đã sao?” Hấn lại cười, nụ cười làm tan chảy tôi. Nụ cười ấy giờ là động lực giúp tôi tin tưởng và nỗ lực cho quãng đường phía trước.

” Nhưng...Nếu...Khi cậu tốt nghiệp hoặc...cậu...hoặc tôi...có thể sẽ ...lấy vợ thì sao ?!” Thật sự tôi không muốn nói, nhưng thà nói trước còn hơn, khi đã lún sâu sẽ khó mà thoát khỏi cạm bẫy tình cảm này. Nói đến đây, tôi thật sự thấy nhói ở tim, chỉ là không nói tôi sẽ không yên tâm để tin tưởng hoàn toàn ở nhau mà thôi.

“ha ha ha... Không có đâu ! Em sẽ cưới Thỏ...Chỉ sợ Thỏ không cưới em thôi !”

” HẢ ?” Tôi ngạc nhiên đến đổi suýt chút là ngã xuống đường. Thật chả biết làm sao với con người này. Thẳng thắn, tự tin, dám nghĩ dám làm, hấn như là một hình mẫu tôi luôn khao khát, giờ lại ngay trước mắt, vì con người này tôi sẽ cố gắng học cách đối mặt. Vì tôi biết tôi đã không thể xa hấn.

” ... Vậy Thỏ không muốn cưới em sao ? ” hấn giọng tròng trọc như giọng trẻ con nũng nịu vậy, vừa đáng yêu vừa dễ ghét.

” AI BẢO CHỨ ? Cóp...” Khó mà giải phóng cảm xúc của mình, vậy nên đánh cũng là cách tôi thể hiện sự quan tâm. Hấn không trả lời hay nói mà chỉ cười thật tươi, nụ cười lần đầu tôi thấy nó hạnh phúc đến vậy. Có phải khi yêu bạn luôn muốn người kia hạnh phúc hơn mình không nhỉ ?

Kít...kít...kít... Cuối cùng thì cũng đến trường. Phù u u u... Tôi thở dài rồi lại vẫy tay chào hấn rồi lại chạy hết cỡ lên tầng khu C, còn hấn vẫn cứ bước từ từ vào dãy D.

” A A A ... VỢ trẻ đi học rồi kìa bọn mày ơi ới ời...” Vừa vào cửa lớp, cả lũ bạn xâu xé rồi cười đùa trêu chọc tôi. Đã bao giờ tôi nói tôi yêu cái lớp này chưa nhỉ? Tôi yêu hết 43 thành viên của lớp, nơi tôi không bao giờ bị áp lực, vì cả lớp như một gia đình, sẽ không có chuyện bạn bị ra rìa trong mọi chuyện của lớp. Ở lớp tôi thấy thoải mái nhất sau ở nhà, vậy nên tôi hạn chế nghỉ học và ốm vặt, được đi học với bọn nó rất vui. Nhưng mà, lúc này lại KHÔNG vui chút nào cả. Cả cái lũ này, chúng nó dám trêu trọc tôi, lũ “Bà tám” , cái lũ không biết giữ chút sĩ diện cho bạn bè. Mà sao bọn nó biết chuyện tôi và hấn ? Có lẽ nào... Tôi quay mặt sang cái đứa con gái cầm sổ đầu bài đang ngồi một đống ở bàn đầu.

” Bà lại tám chuyện hả ?”

” Đâu có ! Tại tôi nói nhầm lúc ngủ thôi a !” Diệu Anh con nhỏ đáng ghét nó vừa nói vừa lấy cuốn sổ che miệng mà cười. Ai tin nổi chứ !

” He he he ! Vậy là làm VỢ người ta rồi! phải dịu dàng chút, cứ ĐANH ĐÁ như ngày xưa là không được đâu Minh à ~ ” Thằng Nam ngồi cạnh Diệu Anh, đứng dậy quàng tay vào cổ tôi rồi cười nói. Nói thật chứ cả lớp này đều có cái cách ăn nói đến đâu đến không thể đâu hơn, giống con lớp trưởng đáng ghét Diệu Anh ý!

” Tôi đập ông bây giờ đấy ! Mà ai là Vợ hả ? ” Tôi nghiêng chặt răng rồi lấy bàn tay hấn bẻ gập ra đằng sau. Công nhận một khi tôi tức giận thật đáng sợ

” AH ĐAU ĐAU ...”

” Thôi nào ! Bình tĩnh ... Có Chồng con cả rồi mà cứ như cái thời ế chồng ế chơ là không có được nha ” Lại thêm một đứa con gái nhìn mọi việc giờ mới lên tiếng- Hà, con nhỏ ngồi trên tôi hai bàn. Tôi điên máu quay đầu lại

” Cái gì Chồng con ? Tôi đánh cả bà bây giờ ! Tôi dữ lắm đó nha ”

” Há Há ...Há Há... Cuối cùng ông cũng có người IU IU Iu Iu iu” Lại một thằng trẻ đảo lên tiếng , thằng bốn mắt đứng trên mục giảng từ nãy đến giờ- Tuấn ” từng từng”, nói cái tên cũng biết độ điên dại của thằng này là như thế nào nhỉ ?!

Blah Blag Blah... Rất rất rất nhiều cái câu đều đều này trong năm tiết học khiến tôi phát điên với bọn nó. Nhất là sau tiết ba là ra chơi, như một thói quen, sói gay mang đồ ăn sang cho tôi.

” Ì à HÚ Ú Ú ! Bạn Vợ ơi ! Bạn CHỒNG đến gặp ! ” Cả lũ chúng nó, bao gồm hơn nửa thành viên lớp đồng loạt hô vang từ lúc sói gay còn ngoài hành lang đến khi hắn ngồi ngay trước mặt tôi.

” Bọn mày nói nữa tao giết từng đứa một ! Tao dữ lắm á ! ” Tôi bực bội đập bàn rồi nói to nhưng phản ứng của bọn nó chỉ là tròng cười nghiêng ngả, đứa cười bỏ ra bàn đứa cười đến đỏ mặt có đứa cười đến nổi kiềm không nổi rơi cả nước mắt. Hết cách, tôi đành ngồi mặc cho bọn nó trêu, ít ra tôi biết có nơi chấp nhận cho tình yêu của chúng tôi. Lớp học này là nơi tôi sẽ bên sói gay mà không phải lo lắng suy nghĩ.

” Ha ha ha lớp Thỏ vui thật đấy ! ” Hắn nhẹ vào lớp ngồi vào cái ghế đối diện tôi cầm hộp bánh quy trên tay , còn tay kia chống cằm mà phán xét.

” Chẳng thấy vui chút nào ! Lũ đáng ghét ! ” Tôi phụng phịu cúi mặt một mồi. Nhưng, hắn đã kịp đỡ lấy hai bên má tôi xoa xoa.

” Ít ra có nơi để Thỏ không phải nghĩ nhiều Thỏ nhỉ ? ” Lại cười, và vỗ nhẹ vào đầu tôi.

” Chắc vậy...”

9. Chương 9

...Thời gian trôi qua nhanh, ít ra nhanh với tôi, chẳng mấy chốc giờ đã là tháng 6. Vậy là tôi với hắn đã cùng nhau đi trên quãng đường 8 tháng. Trong suốt thời gian 8 tháng bên nhau, tôi và hắn không có ít lần cãi nhau, nhưng luôn làm lành rất nhanh, vì cả hai đều biết nếu giận hờn làm mất đi tình yêu, nếu vì giận hờn mà mất nhau thì ngay từ đầu không nên đến bên nhau. Trong 8 tháng cũng đã có những điều hạnh phúc cho đến sau này tôi cũng không quên. Tháng 6, nghỉ hè và cuối cùng bố mẹ cũng đã tổ chức một bữa tiệc kỉ niệm 19 năm ngày cưới, tôi muốn một lễ kỉ niệm hoàn hảo nên đã cố tích góp rất lâu, tiền lì xì, tiền tiêu vặt và vài khoản khác cuối cùng cũng mua được cho bố mẹ một cặp vé du lịch Thái Lan, 5 ngày 4 đêm. Tất nhiên họ hạnh phúc và đã đi du lịch, chỉ còn lại tôi một mình nên tôi quyết định “khăn gói” đồ đạc sang nhà Sói Gay trong 5 ngày 4 đêm ấy mà không cho hắn biết.

Bắt taxi đến chung cư hắn ở, hắn là một chung cư cao cấp với hai cái vali to dùng làm tôi kiệt sức. Sau đó lại vào cầu thang máy chọn tầng 18, tôi tự hỏi sao lại phải ở tầng cao đến như vậy chứ ? Cuối cùng cũng đã đến căn hộ 1812... Rê....reeeee.eeeee...eaaaa... Tiếng chuông cửa vang lên, tôi nghe thấy từng tiếng bước chân hùng hồn và rồi...

” Đứa nào sáng ra đã trêu người thế hả? Ăn cơm không muốn, muốn ngắm gà khoả thân à ? ” Sáng ra? 11h trưa rồi đấy. Chẳng cần biết là ai, hắn vẫn đang nhắm mắt, chỉ mặc duy nhất một cái quần jean màu tro, tóc tai thì rối bời, rồi ra mở cửa. Thật là hiếm thấy cảnh này. Hơn nữa lâu rồi tôi không được nhìn thấy cảnh tượng thô lỗ này (nói đúng là chỉ có lần đầu gặp là thô lỗ thôi)

” Yo ! Tôi không có ý định nhìn mông gà đâu ! Nên tôi đi luôn đây ! Ngủ tiếp đi “, Tôi giơ tay chào rồi mặt không biểu cảm trả lời ”anh lớn”

” hử ? Nghe giọng quen quen.” vẫn đang nhắm liền mắt và còn chưa tỉnh ngủ.

” E hèm...Thỏ À ! Từ lúc nghe hè em nhớ Thỏ lắm đó! Thỏ mà ở chung nhà thì tốt thật ! ” Vâng ! chế độ nhại giọng nói bật lên. Có một người giờ đã tỉnh ngủ. Mặt mở to hết sức rồi dụi dụi mắt như không tin vào sự thật, sau đó thì tự tát mình một cái, tiếp theo nói nhảm ” Thật rồi...Anh Thỏ thật rồi ! ”

” Xin lỗi đã làm phiền! giờ tôi đi về nhà bảo toàn tính mạng. Tôi sợ ngắm gà, ăn hoa quả lắm!”. Từ khi hai đứa chính thức yêu nhau thói quen được hình thành của tôi là trêu chọc cái người còn đang nửa tỉnh nửa mê này, lần này cũng không ngoại lệ.

” Không được, không được đi đâu ! Em xin lỗi hu hu hu tại em chưa tỉnh ngủ thôi ! Thở đừng về ề ề ề...”
Hắn ôm chặt lấy người tôi, rồi xin xỏ, kể ra cũng vui khi nhìn thấy nhiều biểu cảm của hắn đến vậy. Tôi nhẹ ôm vào eo hắn, dụi dụi tóc vào lồng ngực. Lần đầu tiên trong 8 tháng tôi thấy được thân hình thiếu vải này. Người hắn rắn chắc, cơ bắp không cuộn cuộn như lực sĩ, nhưng đầy đủ múi bụng, bắp tay, chỉ là hơi cao lên nhìn có vẻ gầy mà thôi. Lạ nữa là người hắn rất nhiều sẹo, thật sự nghĩ đến cảnh những vết sẹo này lúc bị in lên cơ thể hắn thấy thật xót xa. Ngược đầu lên, tôi mỉm cười

” Tôi không về đâu ! Tôi ở đây được không ? ”

” HẢ ? THẬT Á ? ”

” Không muốn sao ? ”

” KHÔNG CỐ ! chỉ là em đang hạnh phúc thôi” Nhẹ nhàng hắn trao tôi một nụ hôn. Tôi và hắn đã 8 tháng không ít lần hôn nhau, nhưng lần nào tôi cũng có cái cảm giác nâng nâng đến khó dùng từ ngủ diễn tả.

” he he.... Đến ăn bám cậu cả đời luôn ! ”

” Nếu được vậy ! cả đời em mong anh ăn bám em ! ” Hai đứa lại ôm nahu chặt hơn.

Chợt tôi nhận ra hai đứa đang đứng ôm nhau giữa cửa và hắn đang trần như nhộng...” Vào nhà được chứ ? ”

” Ah ! Em quên mất ! Thở vào đi ! ” Hắn đẩy tôi vào rồi xách hai cái vali vào sau. Ngược với suy nghĩ của tôi, căn hộ của hắn hoàn toàn sạch sẽ. Cả căn hộ là màu trắng đôi chỗ được điểm bằng màu tro hoặc đen, nói chung là sang trọng nhưng mang đến cảm giác lạnh lẽo. Một bộ bàn ghế bằng kính, lần đầu tôi thấy được đặt ở chính giữa phòng khác, với nệm bên trên màu đen. Căn bếp nhỏ và...trông trơn theo đúng nghĩa đen. Cả cái bếp tìm mãi cũng không thấy cái gì được là đồ ăn, không hiểu hắn đã sống thế nào nữa. Hắn dẫn tôi vào một căn phòng trống phía bên phải, căn phòng hoàn toàn một màu trắng kể cả giường cũng màu trắng.

” Thở ở bên phòng này nhé, em ở ngay đối diện. Thở sang bên phòng em nhé ” hắn hôn hử cất vali ở góc phòng rồi kéo tay tôi sang phía đối diện. Đối lập hoàn toàn, cả phòng hắn là màu tro đậm, cực kì lạnh lẽo chả bù với phòng tôi toàn một màu xanh trời. Ngạc nhiên hơn nữa là hắn có hẳn một bức tường sách, nói đúng hơn là cái giá để sách to bằng cả một mảng tường. Nhiều sách vô cùng, tất cả sách được xếp với nhau khá cầu kì và hầu như không còn chỗ trống. Thật choáng, tôi cứ tưởng hắn bất cần đời và giờ mới biết hắn là một sách chính hiệu.

” Một mình cậu đọc hết chỗ sách này? ”

” Uhm...Sở thích của em ! ”

” Thật không ngờ...”

” Ya ~ Em đâu phải chỉ biết lê lững ! Thở yên tâm em đủ khả năng cho Thở cuộc sống đầy đủ, Thở chỉ cần bên em là được ! Chụt...” Một nụ hôn nhẹ vào trán khiến tôi thấy ngượng ngùng dù đã yêu nhau 8 tháng thì tôi vẫn chưa quen với những tình huống bất ngờ.

” À ! Mà sao bếp lại trống trơn vậy? Mọi khi cậu ăn bằng gì ? ”

” Thì em ra ngoài ăn ! ”

” V...Vây... tôi sẽ nấu cho cậu trong những ngày sống ở đây ! ”

” THẬT HẢ ? ”

” Gật...Gật...”

10. Chương 10

Một bữa ăn không cầu kì chỉ là vài món đơn giản mẹ dạy tôi làm. Lần đầu tôi cất lực nấu ăn đến vậy, thật cảm ơn mẹ đã dạy dù lúc học nấu gắt suốt ! Tôi trong bếp hi hục nấu ăn không hề mệt nhọc chỉ vì tôi đang

nấu cho người mình trân trọng cả cuộc đời một bữa ra trò. Giờ tôi hiểu tại sao mười mấy năm trời mẹ nấu cho bố con tôi những bữa ăn ngon mà chưa bao giờ than mệt, đó là cảm xúc yêu thương với người mình yêu và giờ tôi đang được hưởng thụ cảm giác ấy.

” Ăn chậm chút nghen bây giờ ” Tôi lấy một cốc nước rồi đưa cho con người đang ăn như đánh trận

” Thật sự là rất ngon ! Chưa bao giờ em ăn ngon như vậy ! Thỏ là một người VỢ tốt ! ” Hấn uống nước rồi cười cười trêu tôi.

” Cốp...Ai là Vợ hả hả hả?” Tôi cau mày rồi đập vào đầu hấn cho tỉnh ra vài phần, dám phát ngôn lung tung.

” Au...” Lại tiếp tục ăn ! Người ta bảo dạ dày và con tim được nối với nhau giờ thì tôi đã hiểu tại sao ! Nhìn người mình yêu và mình vui vẻ ăn một bữa cơm cùng nhau cười cười nói nói thật rất viên mãn. Nếu có một điều ước thì tôi ước cứ như vậy mãi thì tốt ! Nhưng trong giây phút tôi lại thấy lo lắng liệu chuyện tình cảm này rồi sẽ đi đến đâu ? Liệu tôi và hấn có thể đường đường chính chính đến với nhau ? Liệu rồi hấn hoặc tôi sẽ chán với kiểu tình cảm này rồi đi tìm một ai khác ? Liệu hai thằng con trai có thể cùng nhau xây dựng một cuộc sống gia đình ? Quá xa vời , từ khi yêu hấn tôi đã chấp nhận sự suy nghĩ “biết đến đâu hay đến đó”! Dù bố mẹ tôi, bạn bè tôi đều ủng hộ liệu xã hội có như vậy ! Tôi sợ mình mất kiên nhẫn, mất niềm tin nơi nhau để rồi mất nhau. Nhưng giờ chỉ cần nhìn người đang ngồi ăn một cách ngon lành này, tôi muốn dừng cảm bước tiếp, dù sau này là niềm vui hay nỗi buồn tôi cũng gắng sức vượt qua.

” Woah ... No quá đi ! Ngon thật đấy ! Cảm ơn Thỏ ! ”

” Cười... Nếu ngon vậy thì sau này phải biết trân trọng tôi một chút...Nếu không tôi không nấu cho cậu nữa, tối sẽ theo người kh...” Hấn bật dậy, lấy hai tay chống và mặt bàn , cúi đầu thấp xuống rồi lấy một nụ hôn vào môi để ngăn câu nói còn dang dở.

” Không cho Thỏ nói vậy ! Thỏ chỉ được theo em thôi ! ” Mặt hấn đã tắt hấn nụ cười chỉ còn sự hờn dỗi

” Đùa thôi ! Cậu là nhất ! ” Tôi lấy hai tay vòng vào cổ hấn rồi đáp lễ bằng một cái thơm nhẹ vào má. Thật sự vui khi cậu ấy sợ mất mình đến vậy, nếu được chọn tôi chọn ở bên cậu ấy cả đời, kiếp này, kiếp sau và sau sau nữa.

” Cười... Vậy chiều em giúp Thỏ dọn đồ vào phòng.”

” Uhm cảm ơn... Giờ thì ... ĐI RỬA BÁT ” Vốn là người yêu sự công bằng không thể để một mình tôi phải “tề gia nội trợ”trong khi hấn nhõn nhơ vui chơi được. Hấn vẫn ngoan ngoãn nghe theo chỉ là...

” Woah... lạch cạch...Ahhhh...Choang...Choang...THỎ ỒI... Rầm ” . Tôi lập tức chạy ừ phong khách vào và chứng kiến cảnh tượng...Một chiếc, rồi hai ba bốn chiếc đĩa...hai, ba cái bát (chén) và rồi là vài cái nồi... đều vỡ hoặc biến dạng

” Thôi xong !Như vậy khỏi rửa luôn ! Lần sau tôi sẽ mua đồ nhựa ! ” Tôi đành bắt lực dọn dẹp cùng cậu ta bãi chiến trường này.

” Em xin lỗi ...”

” Haizzz Hết cách với cậu ”

... Chiều đến, đã tới lúc dọn dẹp đồ đạc. Vì chỉ ở đây 4 hôm nên tôi cũng chỉ mang vật dụng cần thiết vài bộ đồ, cũng không có gì cần dọn dẹp vậy mà cậu ta nhất quyết phải mua đồ mới cho căn phòng, rồi quyết định ghi ở cửa ” Phòng của Thỏ” , còn cái đối diện ” Phòng của Sói ” . Cậu ta nhân lúc tôi ngủ trưa mà mua cả một bộ trải giường màu trắng với rất rất rất nhiều Thỏ in bên trên, tiếp theo đó là nệm cũng được thay bằng loại caosu chống nún, rèm cửa cũng thay bằng loại vải tốt, rồi sàn cũng thay bằng thảm nhung. Khi tôi tỉnh dậy thì mọi thứ đã xong xuôi, thật là biết cách phá của mà , chỉ bốn ngày đâu cần thiết như vậy ? Dư tiền thì làm từ thiện đi ! Nếu lúc tôi về cậu tính sao đây ?

” Thỏ thích chứ ? ” Hấn nhăn nhở cười rồi đẩy tôi vào phòng tự hào khoe.

” Tôi chỉ ở đây bốn ngày thôi ! Không cần khoa trương như vậy đâu ” tôi khẽ thở dài rồi cau mày ngồi xuống nệm lấy tay xoa xoa hai bên thái dương.

” Ai biết được sau này thì sao... hì hì ” Hấn cũng ngồi xuống

Con người này thật biết đặt người ta vào hoàn cảnh khó xử. Tôi hiểu ý hấn nhưng đâu ai nói trước được tương lai.

Cả buổi chiều cả hai ngoài việc dọn nhà thì không có gì đặc biệt, cả hai đều tận lực kì cọ căn nhà, cuối cùng thành quả cũng là căn nhà sáng bóng. Cậu ta có vẻ rất vui lúc cười thật tươi, lúc lại ngân nga một bài hát, nghe khá quen nhưng tôi không thể nhớ ” If our love was a fairytale I would charge in and rescue you On a yacht baby we would sail To an island where wed say I do...And if we had babies they would look like you It'd be so beautiful if that came true you don't even know how very special you are...” Chỉ biết lời lẽ bài hát rất hay rất truyền cảm, dù giọng cậu ta cũng chẳng hay ho gì.

” Hát gì vậy ?”

” Tổ tình với anh đó ...Chu ” Một cái hôn vào tay mà sao tôi thấy thấy ngượng ngùng... Ngày đầu tiên kết thúc vậy đó.

Những tia nắng đầu tiên hắt vào cửa sổ, qua tấm rèm soi sáng căn phòng màu trắng bên phải, bình minh đã đến. Một buổi sáng yên bình, một bầu không khí trong mát, một ngôi nhà thật lạnh lẽo. Tôi thức dậy sau một đêm khá yên bình, chỉ có điều đêm qua đã phải thức để chơi trò ” cá ngựa” với tên sói gay biến thái mãi muộn mới được ngủ, nên giờ có chút mệt mỏi. Tự hỏi, đã 4 năm rồi, hấn sống một mình đã bao giờ hấn thấy nhớ người thân, nhớ gia đình và đã bao giờ hấn thật sự được yêu thương? Tự thấy rằng tôi thật hạnh phúc khi có bố mẹ và thương tâm cho hấn, cuộc sống gia đình hấn thật phức tạp.

Tinh...Tinh...Tinh...Tinh... Điện thoại chợt reo lên, mở máy một dòng chữ nhỏ hiện ra ” Sinh Nhật Sói Gay“. Ah ! Thật không chú ý, đợi suốt tám tháng để đến ngày này cuối cùng cũng vì dọn nhà mà quên mất. Ngày 14 tháng 6, sinh nhật sói gay, một ngày đặc biệt, tôi quyết định sẽ tổ chức sinh nhật cho con người này, sinh nhật đầu tiên của hấn khi hai đứa yêu nhau. Chợt mỉm cười, tôi chuẩn bị ra ngoài để chuẩn bị và lấy một mẫu giấy viết ” Đi ra ngoài mua ít đồ ! Ngủ dậy đồ ăn sáng ở bàn đây ! Đừng có bỏ bữa ^^ ! Sẽ về nhanh thôi ” trên mặt bàn rồi tiến hành kế hoạch chuẩn bị. “Sẽ mua cho cậu ta một bánh sinh nhật, một món quà ha ! Nên mua quà gì đây? Đồng hồ ? Cậu ta có cả tử rồi. Mua áo? Cậu ta đâu thiếu ! Mua mũ (nón) ? Có bao giờ thấy đội đầu . ẤY ~ Đau đầu quá, biết tặng gì bây giờ ! ” Từ lúc bước ra khỏi cửa rồi cả thời gian trong cầu thang máy tôi không thể nào có thể suy nghĩ nổi sẽ mua cho hấn cái gì nữa. Hấn đã quá đầy đủ rồi !

Tinh... Cửa thang máy mở ra, cũng vì suy nghĩ lung tung tôi đụng trúng một người đàn ông mặc vest đen.
tobe continue

11. Chương 11

CONTINUE

” Huych ... Ah...” Cuối cùng thì tôi cũng là người bị ngã, dù tôi va vào người ta

” Không sao chứ ? ” Người đàn ông mặc vest đen đưa tay ra giúp tôi.

” Dạ ! Cháu xin lỗi ”

” Không có gì ! Mà cậu ở đây hả ? ” Giờ mới thấy rằng người này thật rất phong độ. Ông cao cũng khoảng 1m8, người khá cân đối không bụng mỡ giống bố tôi gì hết. Hai vai to rộng, eo thon gọn, dáng người vừa vặn. Tóc màu đen vuốt gel ngược ra phía sau lộ rõ khuôn mặt thanh tú với vầng trán cao, hai bên xương quai hàm thon gọn, đôi lông mày đậm nhưng không lộn xộn, đặc biệt đôi mắt rất quen. Đôi mắt ổng to và trong giống như mắt sói gay có điều đôi mắt này màu nâu chứ không phải xanh như sói. Đặc biệt, giọng nói trầm giống của sói gay, giống đến ngỡ ngàng luôn.

” Này ! Cậu nghe thấy tôi nói chứ ?” Người đàn ông hua hua tay trước mắt tôi làm tôi bỗng giật mình.

” Ah... Vâng! Cháu tạm thời sống ở đây”

” Vậy tốt rồi ! Tôi muốn nhờ cậu một việc, mong cậu giúp đỡ.”

” Vâng, chú cứ nói ”

” Nhờ cậu chuyển giúp Andree tăng 18 hộ 1812 ” Người đàn ông đưa tôi một túi màu đen có quai đeo màu vàng, trên bìa ngoài ghi “Lakewood”, bên dưới dòng chữ “The sound of magic - Made in Germany” nhìn cũng có thể nhận ra là một chiếc đàn ghi-ta khá xa xỉ. Ở bên sói 8 tháng tôi cũng được biết một số loại ghi-ta và nếu không nhầm đây là ghi-ta được làm thủ công tại Đức có giá khá cao khoảng tầm 3.000\$-7.000\$, đúng là sói có quan hệ tốt thật, sinh nhật mà được tặng quà quá “khủng”. Nhìn vào đây thật sự chả còn chút tự tin nào về việc mua quà. Đúng là sự chênh lệch giữ người giàu và bình dân tại Việt Nam.

” D...Dạ...C...Cháu...Sẽ chuyển đến cậu ấy ”. Tôi run run nhận lấy cây đàn, mà trong lòng thấy lặng trĩu.

” Nhờ cậu. Chào ” Ông cúi đầu nhẹ rồi quay người bước đi, nhìn ra khỏi cửa khu chung cư có thể thấy ông vào một chiếc Audi màu đen na ná của Sói. Không biết liệu ông là gì của sói. Mà thôi kệ đi ! đang lo mua quà cho sói mà, chút mang quà về sau cũng được. Bíp...bíp...bíp, tôi nhấn số điện thoại rồi gọi cho đứa bạn thân duy nhất. Chắc các bạn cũng biết đó là ai, chính con nhỏ Diệu Anh.

” Ê con khủng ! Rảnh không ?”

” Khủng ? KHÙNG CÁI ĐẦU MÀY ! Mày đừng tưởng bỏ nhà theo trai là tao tìm không ra nhá, tao đến tận nơi đánh cả hai vợ chồng mày đấy ! ĐANG BỰC BỘI NHA ! ” Nó hét lên mà cảm tưởng cái loa em Lumia của tôi sắp rụng ra đến nơi. Trong cái tình thế này thì đành cầu hoà thôi, nó mà điên có khi nghĩ quẩn làm thật thì tôi sẽ bỏ phí một đời trai mất.

” Xin lỗi xin lỗi...Bớt nóng, hạ hỏa đi ! ”

” Hừ ! Mà gọi có chuyện gì ! ”

” Định bảo mày đi mua bánh kem cùng tao ! ”

” Mua bánh kem ? Khùng à ~ ” Giọng nó dễ lên đến quãng 3 cũng nên, có vẻ nó đang ngạc nhiên.

” Uhm... Hôm nay...Hôm nay...Sinh nhật... Andree.” Khó mà có thể nói dễ dàng, dù gì chuyện tôi mua bánh kem tặng sinh nhật ái đó là chuyện từ bé đến nay không bao giờ có vậy mà bây giờ lại còn rủ nó đi cùng ngạc nhiên cũng phải.

” Ah ... Thì ra là mua cho CHỒNG IU ”

” IM! ai là chồng, ai là vợ cái gì chứ ! Thế có giúp không” Cái con vô duyên không đụng chạm nó không chịu nổi hay sao mà cứ phải thêm bớt chuyện nàh người ta.

” Tao đang làm partime tại quán bánh Mokka đến mua cho tao đi ! ”

” Biết vậy đợi chút ! ”

Rồi thì bắt xe, đi thẳng từ khu chung cư này rồi đi tiếp con đường một chiều, rẽ phải, dừng lại, cuối cùng mất 15 phút cũng đến. Tôi đang đứng trước một quán bánh kem rất tinh tế. Cửa ra vào hoàn toàn một màu trắng, bước vào trong sàn nhà được lát gỗ mộc mạc, từng dãy bánh kem xếp kín hai bên tường màu be. Một người phục vụ khá ái nhìn tôi, nhưng ngược lại tôi nhìn người phục vụ đó một cách ngạc nhiên, sau đó là buồn cười, cuối cùng là ...

” Hân hạnh phục vụ quý khách...Cười...”

” Phụt...Ha ha ha ha ha ha... Bà làm gì mà dụ dằng vậy ? ”

” Suyt ! Im đi ! Đang trong giờ làm đây.” Nó bịt miệng tôi bằng một cái khăn rồi lại lôi tôi sang một góc
” Tao làm ở đây nên phải thế, mày mà phá làm tao mất việc tao GIẾT ! ” Nó nhìn tôi ừng ực sát khí tiếp theo đó là ngón trở kê sát cổ lên một đường dài, cũng phải tự hiểu là phải giữ im lặng không thì...

” Rồi ! ” tôi nuốt nước bọt một cái ực thật thấy khó trôi trước ánh mắt của nó.

” Vậy mua bánh gì ! ” Nó thả tôi ra, sau đó lại “nhẹ nhàng” hỏi.

” Thì... Bánh kem tặng sinh nhật.”

” Có hàng trăm loại mỳ mua loại nào? Mỳ định làm tao diên tiết đấy à ! Đã bảo là đang bực mình mà ” Nó lại trừng mắt nhìn tôi, ánh mắt phát tia lửa làm trong giây lát tôi thấy mình bất động.

” T...Tao cũng không biết... Chưa bao giờ...Tao thấy Andree ăn bánh kem cả...” Thật xấu hổ ! Đã quen nhau 8 tháng mà sở thích ăn uống của sói gay tôi hoàn toàn mù tịt. Có phải đang bị chiều hư đến mức không quan tâm người bên cạnh không ?

” Haizzz đúng là vô tâm ! vậy tôi làm theo sở thích của ông ! bánh cacao nhá ! ”

” Uhm...Vậy đi ! ”

Huych...Huych...Rầm...Rầm... ” KỵAhhhh....Ahhhh...Trời ơi ! sao anh đẹp trai quá vậy...Anh ơi em muốn làm bạn gái anh... Á ! ăn bánh có được khuyến mãi chủ tiệm không...A ...A... Em yêu anh chủ tiệm...” Một biển người theo đúng nghĩa đen xông ầm ầm vào tiệm, tôi và con nhỏ kia bị đẩy xẹp lép dính chặt vào tường. Có phải tôi đang ở tiệm bánh hay tôi đang học quân sự ở thao trường ?

” C...Ch...Chuyện gì...Đây ? ” Tôi vừa thở vừa hỏi, thật là chen qua được biển người là cả một nghệ thuật .

” Người yêu tôi đấy ! Cứ đến giờ anh ấy làm bánh xong là vậy ! ” nó thở dài ngao ngán, sau đó mặt nó buồn buồn ngồi xuống cái bàn kê ngoài cửa. Lần đầu thấy khuôn mặt nó ưu tư đến vậy. Nhưng ! có phải nó thay người yêu không ? Theo những gì tôi biết trước nghĩ hèn nó đang yêu cái thằng vừa béo, vừa xấu nhất trường...

” Bà mới thay người yêu à ?” Tôi ngồi xuống xoa xoa đầu nó, lần đầu tôi an ủi nó, mọi khi toàn theo chiều ngược lại .

” NÓI LUNG TUNG...Cốp...” Có gì sai đâu, mà nó đứng bật dậy lấy cả quyển menu đập đầu tôi.

” Au... Nhưng theo trí nhớ của tôi thằng người yêu bà xấu bỏ xừ. Vừa cặn, tóc vừa dai, lại còn ục ịch nữa.”

” Lại còn NÓI XẤU...Cốp ...cốp...cốp”

” Au...ĐAU...DỪNG.”

” HU hu hu hu Woa...” Lần đầu, lần đầu trong từng ấy năm con nhỏ này khóc. Nó là con nhỏ lì nhất tôi biết, nó giết cá cắt thịt mặt không chút biểu cảm, đánh bạn không ghê tay, máu me đánh nhau gây sự là nghề của nó. Vậy mà, bây giờ lại ngồi khóc như đứa trẻ trước mặt tôi. Tôi có nhìn nhầm không ? Hay tại sáng chưa ăn gì hoa mắt chẳng ?

” Sao mà khóc ! Nín đi ! Bụp...bụp...” Tôi vỗ nhẹ vào đầu nó.

” Híc, ông không biết tôi cực nhọc đến mức nào mới cải thiện được anh ấy. Híc. Tôi bắt ảnh ăn kiêng, bắt anh chạy bộ, tập thể hình, học karatedo, học đấu vật, bắt ảnh đạp xe, lấy luôn chìa khoá xe của ảnh. Lại còn sáng dậy từ 3h sáng chuẩn bị đồ ăn cả ngày, cùng anh chạy bộ, leo núi (nhân tạo). Suốt một tháng sau khi thi xong và gần hai tuần nghỉ hè anh mới giảm từ 88kg xuống 60kg (Tác giả bịa đấy, bạn nào mồm mồm đừng làm nhé ! không tốt cho sức khoẻ đâu !)...Vậy mà...Vậy mà...Hu hu hu... Mấy con nhỏ này nó hôm nào cũng đến làm phiền hết.” nó lại khóc.

” Thôi...Thôi nào... Chỉ cần ông ấy yêu bà là được rồi ! Nín đi ! Ngoan nào ! ” Thật tò mò, lúc này do bọn kia mà tôi cũng chẳng liếc qua chút dung nhan nào của thằng xấu nhất trường này. Cơ mà xấu như vậy ầm ầm bà rèn thành như vậy thấy phục bà quá Diệu Anh à ! Chợt có tiếng đẩy cửa... Trời ơi ! Siêu mẫu Hoàng Hôn! Người cao cũng xấp xỉ sói nhà mình, dáng như siêu mẫu đồ dễ sợ, tay chân đều rắn chắc, khuôn mặt ăn đứt sói ...Buồn... Tóc màu đen nháy, cắt hai bên tóc hơi ngắn, để mái bằng làm xoăn nhẹ cứ như trai Hàn Quốc á ! Dung nhan khá ổn chỉ hơi kém sói một chút thôi. Lông mày dài và thon, mắt mí lót màu nâu, hàng lông mi dài đen và cong, mũi thẳng, miệng hơi rộng, hai bên quai hàm không thon gọn mà góc cạnh nam tính, làn da hơi nâu. Nói chung cũng là một mỹ nam hoàn mỹ. Hần không nói gì chỉ chạy đến ôm lấy Diệu Anh, rồi thì một nụ hôn ... 10 giây...20 giây...và lại 10 giây nữa...Thật là làm người ta ghen tỵ, sau một hồi lâu mới chịu buông nhau ra.

” XIN LỖI ! Nhưng đây mới là người tôi YÊU ! Cô ấy là bà chủ tiệm bánh này ! ” Giọng nói trầm hơi ồm ồm cất lên, một thằng con trai thẩm hoạ mà giờ chói sáng như sao. Câu nói của nó làm tan nát bao trái tim...”

Ah...Không chịu...Bà chị này xấu bỏ xừ...Quá tầm thường...Em không bỏ cuộc đâu..." sau đó cả lũ kéo nhau về.

" Ah... Anh không cần làm thế đâu ! Em không sao ! " Nó dụi dụi vào ngực thằng thăm hoa mới nổi kia bỏ mặc bạn bè, giờ thì đứa nào mới là đứa hám trai.

" KHÔNG ! tại anh nên em mới khổ. Lúc này đứng bên trong thấy em khóc mà không thể đến bên em, ANH XIN LỖI... Để người khác an ủi em như vậy chả có chút tư cách làm bạn trai." Thằng thăm hoa này, tao quen nó còn lâu hơn mày đây, "người khác" ý gì đây ? Suy nghĩ trong tôi bùng cháy, vì lần đầu thấy vẻ mặt này của nhỏ bạn thân, nó mà cũng dịu dàng đến vậy sao ? Có lẽ...Chỉ là có lẽ thôi tôi đã quá nghiêm khắc với sói rồi.

" Đây ! hai người, tôi muốn mua bánh kem ! " Tôi đứng một góc nói trong "biển lửa" tức giận.

" Ah ... Xin lỗi ! tôi đi lấy cho ông đây ! " Diệu Anh đẩy cái thằng cha thăm hoa ra rồi lau nước mắt. Hắn cũng biết ý quay sang cười rồi cúi đầu nhận lỗi.

" Xin lỗi bạn ! Mà bạn mua bánh kem cho dịp gì vậy...Cười..." Ah ! lại chói mắt, sao bây giờ lắm người đẹp đến vậy, hết sói gay giờ đến tên này.

" Ờ...Uhm...Thì..." Tôi lúng túng, nắm chặt hai tay chả biết nói sao cho phải. Chẳng lẽ bảo mua cho bạn trai ?

" Nó mua cho CHỒNG đấy anh ! " con nhỏ đứng một góc lại lên tiếng.

" Ra vậy ! Vậy bạn có muốn tự làm không, mình sẽ giúp, coi như cảm ơn bạn đã an ủi Diệu Anh " Hắn nhẹ đẩy đẩy tôi vào trong quán, tất nhiên tôi sẽ không từ chối một đề nghị hấp dẫn đến vậy. Bắt đầu làm bánh cho Sói nào.

12. Chương 12

Đánh đánh...trộn trộn...nướng nướng...vẽ vẽ...xịt xịt...Cuối cùng đã xong một cái bánh hình vuông, có một con sói nhỏ đang nằm đó trên dòng chữ " Sinh nhật vui vẻ ! Andree ! năm nào cũng cùng nhau làm sinh nhật nhé ! I <3 you...minh=" " =" " hoàn=" " toàn=" " không=" " phải=" " tôi=" " viết=" " đừng=" " hiểu=" " lắm.=" " tôi=" " chỉ=" " viết=" " =" " sinh=" " nhật=" " vui=" " vẽ=" " != " andree=" " =" " phần=" " còn=" " lại=" " là=" " của=" " cặp=" " đôi=" " ngọc=" " này.=" " nhưng=" " dù=" " sao=" " cũng=" " cảm=" " ơn=" " cậu=" " bạn=" " thăm=" " họa=" " đã=" " giúp=" " tôi=" " làm=" " bánh,=" " con=" " nhỏ=" " diệu=" " anh=" " giúp=" " tôi=" " viết=" " "thư=" " tình=" " " trên=" " bánh.=" " đóng=" " hộp=" " cần=" " thận=" " tôi=" " sẽ=" " mang=" " cái=" " bánh=" " này=" " về=" " tặng=" " sói,=" " mong=" " hẳn=" " sẽ=" " thích.=" ">

... Trong lúc đó ở nhà :

" Thỏ đi đâu vậy nhỉ ? Hay anh bị bắt cóc ? Chả để cái gì ở nhà hết ! Hay anh bỏ mình ! KHÔNG ! đồ đạc vẫn còn. Hay anh đi chợ ? Đi thì đã dặn mình ! Lo quá đi." Một người ngồi trong biển lửa đi đi lại lại đợi một "con thỏ" về. Đã lâu rồi nó không bị cái cảm giác bất an này từ khi bố mẹ nó li hôn. Nó quyết không đợi nữa, mặc chiếc quần jean xanh, khoác cái áo khoác da màu đen, đi đôi giày lười và nó đi tìm Minh- con thỏ của nó. Nó chạy thục mạng rồi nhảy lên cái xe mới mua chuyên dùng để đón Thỏ của nó. Đã 10h, trời mùa hè nóng bức, từng đợt không khí nóng, ánh nắng mặt trời tấp vào mặt nó. Nó mặc kệ, nó cần phải tìm bằng được người nó yêu, yêu hơn cả chính bản thân. Nhưng nó nào có biết rằng nó quên mất không vào bếp đọc tờ giấy mà người yêu nó để lại. Nó đi khắp nẻo đường, một vòng thành phố mà không thấy người nó cần tìm ở đâu. Nó lại nghĩ " Lê nào...Thỏ cũng giống họ bỏ mình tìm cuộc sống mới ? Lê nào chỉ là mình yêu đơn phương Thỏ ? Lê nào... Thỏ đang chạy trốn mình?... " Hàng trăm từ "lê nào" luẩn quẩn tròn đầu nó. Nó sợ nó sẽ mất một người nó không thể không có. Nó phóng như điên đại trên đường, đến khi nó dừng lại ở giữa một cây cầu. Nhìn xuống dòng sông bên dưới, nó sợ nó sẽ mất Thỏ như cái ảo ảnh dưới mặt nước. Có phải ông trời muốn lấy đi tất cả những gì đơn xơ nhất của nó, ông trời lấy đi gia đình, tuổi thơ và giờ là tình yêu, hơi ấm của người thân. Nó muốn hét tên Thỏ đủ to để Thỏ về bên nó, nó muốn chạy đủ xa để tìm được dấu chân thỏ...Và rồi mất nó cay ! Nó nghĩ về cuộc đời nó từ khi có Thỏ, nó nghĩ về gia đình sớm mục nát của mình... Nó vô vọng... Tinh...Tinh...Tinh...Tinh...Điện thoại nó đổ chuông, màn hình sáng lên tên

ai đó được lưu là " Thỏ Yêu<3". thì=" ra=" con=" thỏ=" không=" bỏ=" nó,=" thỏ=" không=" để=" nó=" cô=" đơn...nó=" vợi=" gat=" tay=" vào=" màn=" hình=" ...=">

" Thỏ ở đâu vậy ?" Giọng nó nhanh và hồi hã nó sợ nói chậm Thỏ sẽ cúp máy.

" Ở nhà ! "

" Nhà ai ? " Nó mơ hồ trong suy nghĩ.

" Nhà Andree Trần "

" Thỏ có biết em lo cho Thỏ lắm không ? " Nó vội vàng thở một hơi mà từ nãy đến giờ nó đã ngừng lại. Nó thở để giải tỏa nỗi lo trong tâm trí nó.

" Tôi mới hỏi cậu ấy ! Đã dặn là ăn đồ ăn sáng đi rồi làm gì thì làm vậy mà bỏ bữa đi đâu vậy ? " Giọng ai đó tức giận.

" Cười...Đợi em chút ! em về bên Thỏ bây giờ. "

... Lúc đó ở nhà :

Chả hiểu tên sói gay này mù chữ hay cố tình chọc tức tôi nữa mà dám bỏ nhà đi không thèm gọi cho tôi một câu. Cái tên đáng ghét không thèm ăn đồ ăn nữa làm tôi phải bỏ công sức dậy từ sớm. Hừm ! Về đến nhà rồi sẽ biết tay nhau. Tôi bực bội đi ra ngoài ban-công đứng. Từ phía ban-công nhìn phía đường lớn thật không biết có chuyện gì mà đông dề sợ. Chắc tay nạn xe, dạo này cứ ra đường là thấy vài vụ không nặng thì nhẹ thật chả muốn ra khỏi nhà. Chợt thấy trong lòng nóng ran, một cảm giác bứt dứt khó chịu , không biết có chuyện gì nữa. Tĩnh...Tĩnh...Tĩnh...Tĩnh... Nhìn vào màn hình điện thoại thì ra là sói đang gọi, lại chuyện gì đây.

" Cậu chưa về còn gọi điện làm gì?"

" Xin lỗi đây có phải người thân của một thanh niên cao khoảng 1m85 tên Andree, 16 tuổi không ? Chúng tôi đang gọi từ bệnh viện PACE."

" ...D...Dạ" tôi chết lặng trong vài giây, vài phút trước cậu ấy còn gọi điện mà giờ như vậy là sao ? Có phải tại tôi đòi cậu ấy về nhà nên mới có chuyện như vậy ? Có phải tại tôi không ? Nếu cậu ấy có chuyện gì tôi khó mà sống nổi . Xin ông trời đừng để chuyện gì xảy ra.

" Cậu có thể đến bệnh viện ngay giờ không ? Có vài thông tin chúng tôi muốn xác định"Vẫn là cái giọng đều đều của vị y tá bên kia đầu dây. Tất cả quay cuồng, mọi thứ tối sầm trước mắt, nhưng lúc này không phải lúc ngã quỵ . Lúc này tôi cần đến bệnh viện. Đến để biết mọi chuyện...

Mười năm phút sau, cổng bệnh viện hiện ra ngay trước mắt. Từng bước từng bước thật nặng nhọc nhưng tôi phải thật nhanh đến bên cậu ấy ! Tôi sợ cậu ấy sẽ rời ra tôi. Con sói đáng ghét sẽ không chết một cách dễ dàng vậy chứ ? Chỉ mới 8 tháng , 8 tháng ngắn ngủi bên nhau... Tôi không muốn.

" Chị y tá ! em muốn hỏi có vụ tai nạn xe nào mới không, có người tên Andree ở đây không ?"

" À ! Có cậu đi thẳng rồi vào rẽ phải vào phòng cấp cứu" Phòng cấp cứu ? Có chuyện gì mà phải vào phòng cấp cứu ? Tôi chạy, chạy thật nhanh, lần đầu tôi thấy con đường sao dài đến vậy . Nếu cậu ấy bỏ tôi ? Nếu mọi chuyện kết thúc ? Tôi bước đến phòng cấp cứu đường đến cánh cửa căn phòng ấy đang đóng, đèn đang sáng và một ca cấp cứu đang diễn ra. Không còn đủ sức chịu đựng, tôi vịn vào tường lê từng bước dài đến hàng ghế chờ ở ngoài. Nước mắt ứa đọng ở khóe mắt nó không rơi ra. Không phải tôi không muốn khóc thật to mà chỉ là tôi sợ nếu tôi khóc chính là lúc tôi chấp nhận số phận rằng tôi mất đi cậu ấy, mất đi người tôi yêu. Ca phẫu thuật không biết từ bao giờ nhưng tôi đã ngồi ở cửa được 2 tiếng. Hai tiếng dài nhất cuộc đời.

TO BE CONTINUE...Liệu tiếp đó SOI CÓ CHẾT VÀ THỎ GOÁ CHỒNG ??????

13. Chương 13

... Đèn vụt tắt, cánh cửa mở ra và một bệnh nhân được đẩy ra. Người nằm trên đó không phải Andree. Hoàn toàn không phải, là một người phụ nữ, không thể là Andree. Vậy hai tiếng này tôi ngồi đây làm gì ? Phù...Tạ ơn trời không phải cậu ấy. Rồi một bóng người quen thuộc xuất hiện ở hành lang. Cái bóng cao to lớn, tiến dần về phía tôi...

" Hey ! Anh đang làm gì ở phòng cấp cứu vậy ? Có phải là hấn, con sói gay đáng ghét không ? Có phải giọng nói này là ảo mộng trong suy nghĩ ? Chuyện gì đang xảy ra đây ? Tôi bần thần ngược đầu nhìn phía cái bóng ấy cất lời...

" C...C...Cậu...Chưa...Chê..." Tôi không dám và không muốn nói hết câu vì tôi không muốn điều ấy xảy ra dù trong suy nghĩ. Tôi bắt đầu chạy, chạy thật nhanh đến với hình bóng ấy. Cứ ngỡ rằng sẽ chẳng bao giờ kịp nói lời tạm biệt mà giờ cậu ấy bằng xương, bằng thịt đang đợi tôi ở phía hành lang. Tôi ôm trầm lấy cậu ấy, lần đầu tôi chủ động thể hiện tình cảm của mình, tôi đã từng vì sợ ánh mắt của mọi người mà không thể thổ lộ tình cảm từ sâu lòng mình cho cậu ấy biết. Và giờ khi mất đi mới thấy điều ấy quý giá, nếu bắt tôi chịu đựng cái cảm giác rời xa hình bóng, con người và vòng tay này tôi thực sự làm không nổi.

" Ngoan...Ngoan...Đừng sợ ! Em không sao hết ! Chỉ là y tá nói không rõ thôi ! " Hai cánh tay tôi ôm thật chặt vào eo cậu ấy, tôi siết mạnh như không muốn ai lấy được cậu ấy ra, bàn tay nắm chặt hai vạt áo và tôi khóc đến nấc lên. Không biết vì sao nước mắt rơi không thể kìm chế, nước mắt rơi ra như thoả nỗi lòng trong hơn hai tiếng đồng hồ sợ hãi, sợ sẽ phải rời xa cậu ấy mãi mãi. Rồi, bàn tay ấy vẫn to lớn ôm lấy tôi, vỗ nhẹ vào từng lọn tóc, rồi vuốt ngược xuống gáy. Dùng những lời lẽ ngọt ngào trầm ấm trấn an sự hoảng loạn trong tôi.

" V...Vây...Híc...Híc...mọi chuyện...là sao ? " Hơi ấm đã lan toả và giờ tôi thấy mình an toàn tuyệt đối trong vòng tay này.

" À ! Thì ... lúc đang trên đường về thấy có người bị tai nạn mà không có ai đưa đi cấp cứu, em chỉ tiện đường lại chị ấy đi thôi. Sau đó, không liên lạc được với người thân nên em phải ở lại làm thủ tục rồi đợi Công an đến lấy lời khai...Chị ấy nhóm máu F- khá hiếm mà em lại cùng nhóm ấy nên có truyền cho chị ấy ít máu... Nhưng mà sáng chưa có ăn gì nên em bị ngất... Vậy là họ gọi Thỏ đến chăm sóc em. Ai dè nói kiểu gì thành em bị tai nạn." Sói gỡ đầu rồi giải thích tận tình, làm tôi thấy thật an tâm, giờ thì tôi sẽ trối chết cậu ấy , không cho đi đâu, tôi sợ sẽ phải chịu cảm giác mất cậu ấy lần nữa...

" ...Lần sau đừng để tôi phải lo lắng nữa. Tôi...Rất sợ nếu... Mất cậu." ngượng ngùng và bối rối, tôi rúc đầu vào lồng ngực rộng lớn ấy, thậm chí những lời tôi chưa bao giờ dám nói.

" Yes ! SIR."

" Cười... Về nhà thôi ! tôi có cái này cho cậu ! " Hạnh phúc trào dâng và giờ thì tôi muốn hưởng thụ công lao động học tập cả buổi sáng của mình với cậu ấy. " Mà tôi cầm lái, cậu ngồi sau đi ! "

" Nhưng mà ..."

" Dám cãi hả ? Có tin tôi về nhà bố mẹ không " vẫn đùa cợt, tôi giật lấy khoá xe trong túi áo rồi đẩy cậu ta qua một bên. Cậu ta không nói gì chỉ lẳng lặng theo sau, cuối cùng người chiến thắng vẫn là tôi.

" Ôm chắc nha! Bị bay ra ngoài không có chịu trách nhiệm đâu ! " Tôi lấy tay cậu ta vòng vào bụng mình rồi...Brrrr...Brrrr... Vào...

Mười năm phút sau hai đứa đã đứng trước khu chung cư, cậu ta không nói gì, cũng không chịu xuống xe, chỉ cười...

" Thỏ đưa về thích thật, lần sau cứ để Thỏ cầm lái ! "

" Tại sao ? " Tôi quay ngoắt về sau rồi bốn mắt nhìn nhau.

" Vì ngồi sau được ôm Thỏ , lại còn được dựa vào vai Thỏ... Mềm mềm êm êm ! Rất dễ chịu..." Thao thao bất tuyệt... Nói đi nói lại cũng là tôi giống gối ôm. Nếu muốn sao đại thiếu gia như cậu không mua lấy vài

thùng mà ôm dần, tôi không phải đồ vật nha ! Cốp... Nghĩ đã thấy nóng máu, tôi đập vào đầu hấn, nhưng lần này người đau đốn lại là tôi, đơn giản cậu ta đang đội mũ bảo hiểm.

” AUUUUU!” Tôi khóc thét lên đau đốn.

” Thật là...Muốn đánh thì cũng phải đợi em tháo mũ đã chứ ” Cậu ta vội nắm lấy tay rồi thổi nhẹ, xoa xoa làm giảm sự đau đốn ở bàn tay tôi. Chỉ có điều là sau quá 30 giây đã thành nắm tay thắm thiết .

” Ấy ! Lên nhà thôi ” Tôi vội rút tay lại, không phải vì không muốn mà vì sự ngượng ngùng đang lan toả trên khắp khuôn mặt tôi và tất nhiên thật xấu hổ nếu bị phát hiện.

...Cách cửa mở ra, vẫn căn hộ ấy, vẫn một màu trắng toát có vài khoảng xám xịt hay đen tối, vẫn khung cửa kính với cái nắng hè oi ả, không có gì thay đổi. Nhưng trong tôi cảm giác thật bình yên, cảm giác ấm áp , không mong một cuộc sống quá đầy đủ chỉ cần có thể cùng hấn-con sói này trải qua lúc vui lúc buồn cùng nhau là điều tôi muốn làm và sẽ làm ... Một vòng tay nhẹ từ phía sau, tôi ôm vào thân hình quen thuộc, một cái ôm chặt chứa bao cảm xúc. Từng nhịp đập mạnh dần, có thể nghe rõ tiếng trái tim tôi và cậu ấy đang cùng một nhịp đập. Tôi muốn trân trọng từng giây từng phút, muốn mỗi ngày cùng được cười đùa với nhau, mỗi ngày đều ngập tràn kỉ niệm. Không cần những lời nói phiền phức chỉ cần cảm xúc của nhau luôn đồng cảm, từng nhịp tim đồng điệu thì có lẽ mãi mãi không cần nghĩ đến chuyện xa rời...

” Thỏ ! Anh biết cách đùa thật ! ” Sói xoay người, ôm tôi, lấy cằm đặt nhẹ lên đỉnh đầu tôi.

” Đùa? Đùa gì ?” Tôi nép vào sâu trong lồng ngực ấm áp

” Thỏ đó ! Mọi khi Thỏ luôn cấm em đến gần Thỏ, thỉnh thoảng mới có cơ hội hôn trộm Thỏ. Vậy mà hôm nay lại ôm em nhiều đến vậy ! Thỏ không sợ em làm liều sao ha ha ha ” Vẫn cái tính thích đùa, giọng nói ấm áp và nụ cười đẹp như nắng hè làm tan chảy mọi thứ.

” Bây giờ...Bây giờ...H...H...Hôm nay KHÁC !”

” Khác gì chứ ?! ”

” Tôi tưởng cậu sẽ...” Vẫn một nỗi sợ, sợ mất cậu ấy làm tôi không thể nói hết câu. Nhưng cậu ấy hiểu và biết cách làm tôi an tâm bằng một nụ hôn lên trán.

” Cái trán cao như vậy, cứng đầu phải biết ! Mắt thì to, chắc chắn sợ ma lắm đây. Da mặt thì vừa trắng vừa mịn muốn cắn quá à ! Nhất là môi...Lúc nào cũng hồng hồng căng như vậy, muốn hôn thật đấy ! ” Sói nhìn tôi chằm chằm rồi nói những lời sến súa đến vậy. Dù đã yêu một thằng con trai và đang ôm ấp với một tên biến thái, nhưng tôi vẫn nhận thức được vẻ đẹp của mình rất rất rất không đáng tự hào. Tám tháng trước cao 1m60 giờ cũng chỉ cao thêm 2cm, da mặt càng ngày càng mịn, một nỗi buồn của nam nhân. Dù biết là sói đang khen nhưng khó mà chấp nhận lời khen ấy...

” Cốp... Kệ tui ! Miễn ý kiến ! Mặt bố mẹ sinh ra đã vậy không chỉnh sửa được đâu! Bỏ Tui ra !” Tôi vùng vẫy, nhưng kháng cự là tìm đến đường chết, nhất là khi đang nằm gọn trong móng vuốt của sói. Một nụ hôn, hôn môi ý, không kháng cự, nụ hôn làm tôi chóng mặt, nóng ran và cảm giác rất khó tả.

” Hi hi hi... Vậy là không giận nữa nhé ! ”

” Không biết ! Mà bỏ ra ! Tôi có cái này muốn cho cậu xem ! “. Trừ những lúc thể hiện tình cảm biến thái của mình thì cậu ta hoàn toàn nghe lời tôi. Kể ra cũng ngoan có điều khi máu biến thái nổi lên khó àm kiềm chế.” Tôi đi lấy , cậu quay mặt vào tường, cấm nhìn trộm, bao giờ bảo quay lại mới được quay. Rõ chưa ?”

” Sao giống bị phạt đứng góc lớp vậy ? ...Méo...”

” Nói nhiều không cho xem nữa bây giờ ! ”

” ...Im lặng...”

” Cấm nhìn trộm, nhìn trộm là nghỉ chơi luôn đấy”

” Gật...Gật...Lia lịa ”

Tôi vào bếp, đến phía tủ lạnh và mở ra lấy chiếc bánh mát công cả buổi sáng mới làm được. Còn món quà tôi dự định tặng á ? Bí mật !

” THỎ ƠI ! ”

” Gì ? ”

” Được quay lại chưa ? ”

” Rồi...Quay lại từ từ thôi ! ”. Hắn ta bắt đầu quay lại rất chậm rất chậm, làm sự hồi hộp tăng lên gấp bội, tim tôi đập thật nhanh và mạnh, cảm giác giống như hồi bé lần đầu tặng hoa ẹ vậy .

” Happy birthday to you...Happy birthday...Happy birthday...Happy...Birthday ...To...You. Sinh nhật vui vẻ Andree.” Cầm bánh trên tay, tôi đã hát, hát bài hát sinh nhật đặc biệt giành cho người tôi yêu. Sói không nói gì chỉ cười rồi nhìn tôi trêu mếu. Một đôi mắt giờ đã đỏ hoe và ngấn lệ, chỉ có điều con sói ngốc đang kìm chúng lại. Tự hỏi, đã bao giờ cậu ta cùng tổ chức sinh nhật cùng gia đình chưa ?

” Cảm ơn Thỏ ! Em rất vui ! Thỏ là nhất ! ” Sói giờ cao ngón trở, miệng cười thật tươi, lấy tay dụi dụi mắt, cậu đi đến đỡ chiếc bánh.

” Phe ... Mắt cả buổi sáng để làm đó ! ” Tôi ngồi ngả lưng xuống chiếc sofa để chiếc bánh trên mặt bàn. Có một đứa trẻ trong thân xác người lớn đang say mê ngắm chiếc bánh kem không chớp mắt, đọc từng dòng, từng dòng trên chiếc bánh, thỉnh thoảng lại cười. Bất chợt, sói quay mặt sang phía tôi, một đôi mắt màu xanh da trời trong veo, một nụ cười rạng rỡ trong ánh nắng trưa hè.

” Chắc ngon lắm ! Nhưng em không ăn đâu ! ”

” Sao lại không ăn ! Không thích đồ ngọt sao ? ”

” Không có ! Vì là bánh của Thỏ làm ăn rồi sẽ không có nữa ! ” Mặt tôi nóng bừng, chỉ là vài từ đơn giản nhưng ý nghĩa thật ấm áp.

” S...Sa...Sau này sẽ làm nữa...Vậy nên ăn đi.” Tôi quay mặt sang hướng khác chỉ vì đang rất xấu hổ.

” Vậy cảm ơn ! ” sói lấy tay rồi luồn vào mái tóc , từng cử chỉ làm tôi và sói bốn mắt nhìn nhau sau đó lại một nụ hôn nhẹ lên môi. Có cái gì đó ngọt ngọt, mềm mềm. Thì ra là bánh kem ! Sinh nhật sói nhưng có lẽ tôi lại là người được hưởng thụ. Cả hai cùng ăn bánh, nói chuyện, căn nhà giờ ngập tràn tiếng cười đã mất đi vẻ lạnh lẽo của ngày hôm qua, ngày hôm nay thật dài và ý nghĩa.

14. Chương 14

” AH! Chút nữa là quên” tôi vội bật dậy khỏi ghế sofa mà tiến đến phía góc tường lấy ra một cây ghi-ta của ông chú mặc vest sáng nay, bên cạnh là một hộp nhỏ màu lam.

” Ta-dah ! ”

” Ghi-ta hả ? Lại còn là Lakewood ! ”. Có lẽ có người đang ăn dưa bở rồi ! Tôi đâu có nói là ghi-ta tôi mua.

” Xin lỗi đã làm cậu thất vọng, nhưng đó không phải quà của tôi.” Tôi bỏ cây đàn xuống mặt bàn rồi mới đưa hộp quà màu lam cho sói.“...Thứ này mới là quà của tôi !”

” Không có thất vọng đâu ! Chỉ cần Thỏ bên cạnh em là em đã mãn nguyện lắm rồi !”

” Mở ra đi ! Không có đất tiền đâu ! “. Chỉ là chiếc nhẫn. Một chiếc nhẫn bản to bằng bạc trơn và có một dòng chữ nhỏ bên trong lòng nhẫn mà tôi đã nhờ khắc vào-” le bonheur toute la vie” (Hạnh phúc suốt cuộc đời)

” Thỏ muốn em hạnh phúc thì phải sống cùng em cả đời !” Cậu ta tỉ mỉ nhìn dòng chữ, và ai biết được cậu ta biết tiếng Pháp cơ chứ ! Cứ tưởng sẽ được một phen lên mặt giải thích dòng chữ cho cậu ta !

” Cậu...Biết tiếng Pháp sao ? ”

” Không ngờ phải không? Em biết năm thứ tiếng liền !” hắn nhún nhún đeo chiếc nhẫn vào tay rồi cười cợt trêu tôi.

” ... ”

” Em biết tiếng Việt nè, tiếng Anh, tiếng Pháp, Ý và cả...Tiếng sao hoả của Thỏ nữa !”

“@&%#*)^*&##^%”) Rất rất ngạc nhiên đến nói không rõ lời.

” Chụt...Không phải ngạc nhiên đâu ” Một nụ hôn nhẹ vào má. ” Mà đàn của ai tặng em vậy ?”

“Lấy tay áo lau lau má...Không biết nữa ! Sáng gặp một người đàn ông mặc vest đen, ổng ấy bảo đưa cho cậu.”

” Ông ấy có nói gì nữa không ?”

” Không có ! Mà đó là ai vậy ?”

” Chủ tịch Trần Hữu”

” Uhm...HẢ Ả Ả ” tôi giật bắn khi biết đó chính là người trong truyền thuyết, người thân duy nhất của con sói này.

” Kệ đi ! Chiều Thỏ muốn đi đâu không !?”

“Sinh nhật cậu mà ! ”

” Vậy...Đi khu vui chơi nha ! ”

” Cũng được ! ”

” Thỏ là nhất ...Chụt...” dấm nhân lúc không để ý hấn đã hôn vào má tôi. Đã bao nhiêu lần ăn đòn vì không xin phép vậy mà vẫn cả gan làm tới.

” Cốp...Dám không xin phép đảng hoàng à ! ”

” AU...Híc ! Thỏ chả dễ thương gì hết ! Đau quá à !”

” Còn than vãn nữa là chiều khỏi đi ! ” Tôi cũng thấy đánh hơi mạnh tay nên xoa nhẹ vào đỉnh đầu hấn, nhưng bắt xin lỗi á ! Còn lâu.

TO BE CONTINUE

15. Chương 15

CONTINUE...

... Chiều ! Tôi và sói đi đến khu vui chơi khá hoành tráng, nhìn trò chơi thôi đã chóng cả mặt chứ chưa nghĩ đến vụ chơi từng trò một. Tôi ghét nhất chỗ đông người nên chuyện đến đây cũng vì chiều lòng con sói này mà thôi. Chỉ có một tên đang như trẻ con , hai mắt sáng rực cười toe toét từ lúc vào cổng đến giờ.

” Woah ! Nhiều trò thật đấy !”

” Tất nhiên ! Khu vui chơi mà ”

” Thỏ à ! Chơi trò này đi !” Hấn nắm lấy tay áo tôi rồi chỉ thẳng vào trò Viking (cái trò có con tàu to dùng rui lên lên xuống xuống á). Thật sự thì nghe tiếng hét trên đấy đã đủ rùng rợn rồi vậy mà con người này còn muốn tôi chơi cùng.

” KHÔNG ! ”

” Sao? Nó hay mà ! ”

” Không thích ! ”

” HÔM NAY SINH NHẬT EM MÀ ” Bạn có từng thấy trẻ con đòi kẹo chứ ? Bây giờ đúng là đang như vậy ! Hấn nắm chặt tay áo tôi lắc qua lắc lại, mặt thì bí xị, thấy cũng tội, thôi thì liêu một lần.

” ...Uhm...Được rồi ! Đi ”

...” AH AH AH AAAAAAAAAAHHHHHH...” Thật sai lầm khi bị con sói này lừa. Cả người tôi đang run lên, hoa mắt chóng mặt, tim thì muốn nhảy ra ngoài, còn tay thì bám chặt vào người cái tên đáng ghét bên cạnh đang cười vui sướng mà vẫn thấy rất sợ chết khiếp. Đây sẽ là lần cuối cùng tôi đi cái trò này.

” C...Cậu...vui rồi chứ ? Tôi về...” Trò chơi kết thúc và tôi đang lết từng bước đến cái ghế đá gần đó.

” Thôi mà ! Em xin lỗi. Bây giờ đi trò Thỏ thích nhé” Hắn ngồi xuống vuốt lưng cho tôi. Rồi sau đó là hàng loạt trò chơi mang tính chất giải trí cao do tôi chọn , tất cả đều trong Game Center và tất cả đều được chơi bằng xu sẽ không mất công hét hò ở ngoài trời nữa.

” Thỏ ! 7h tối rồi ! Đi nốt một trò này rồi về đi ! ”

” Trò gì ?”

” Cái vòng quay to dừng ở kia kìa !” Hắn hất mặt về phía vòng quay màu trắng đang lên đèn , nó rất đẹp và chậm nên cũng không có lí do gì từ chối.

” Hi hi đi thì đi ! Trò này DUYỆT ” tôi hớn hỏ quàng tay vào hắn rồi lôi hắn đi.

Cả hai đều ngồi trong vòng quay, trời đã tối và tôi nhìn thấy cả thành phố từ đây. Cảm giác thật khác lạ khi đứng từ căn hộ của sói và nơi này. Vòng quay lên càng cao thì trong mắt tôi những hình ảnh lại càng huyền ảo và đẹp dễ.

” Thỏ đang nghĩ gì vậy ? ”

” Không có ! Chỉ thấy thành phố ở đây ngắm rất đẹp ”

” ...Thỏ ! ” Hắn hướng người ra phía tôi một tay nhẹ đặt trên đùi một tay vuốt nhẹ khuôn mặt tôi. Một nụ hôn khi hai đứa đang ở nơi cao nhất của vòng quay.

” Hu woah ! Cuối cùng cũng làm được. Người ta bảo nếu hôn nhau ở vòng quay có thể cả đời bên nhau ! Vậy là Thỏ phải ở bên cạnh em cả đời...Cười...” Thật là chả hiểu sao trước đây tại sao tên này lại có nhiều tin không tốt đến vậy. Ngay đây bên cạnh tôi là một con cún biết nghe lời hơn là một con sói đáng ghét ! Có phải trước đây do mọi người không hiểu hắn ? Vòng quay kết thúc , chúng tôi bước về nhà và đây mới là lúc tôi bắt ngờ lo lắng và bức mình nhất. Trước cửa nhà là vô số kẻ quà tặng. Túi to túi bé hộp to, hộp bé, nhiều đến khó mà đếm hết, tự nhiên làm tôi nhớ đến mấy cái phim thần tượng...

” Cậu nổi tiếng thật đấy ! ” Tôi lấy chìa khoá, mở cửa và không quên nhìn hắn ta bằng ánh mắt cảm phần hừng hực.

” Chỉ là nịnh nọt hay tạo mối quan hệ thôi ! Em không cần ! ” Vừa nói hắn vừa cầm đồng quà đẩy thẳng sang một phía, kéo tay tôi vào nhà. Rồi thì đẩy tôi vào cửa, đầu cứ từ từ cúi thấp, hai tay hắn ghì chặt vào cánh cửa...Tinh...Tinh...Tinh...Tinh... Nhạc chuông vang lên, là nhạc chuông của hắn. Vậy là đành buông nhau ra ! Hắn đứng một chỗ nghe diên thoại còn tôi lại ra vác đồng quà vào. Ngửa mặt thì ngửa mặt thật đấy, nhưng đây là tấm lòng của người ta, không nên khinh thường.

” ĐÚA *** NÀO THẾ ? CÓ BIẾT B* M** ĐANG BẬN KHÔNG?” Thì ra chỉ là hắn ngoan ngoãn trước mặt tôi chứ chả có tử tế với người khác nhỉ?

” Đi đâu mà đi ! Tao ở nhà với vợ rồi ! ” Cái tên thần kinh, ai là vợ chứ. Bố mẹ tôi cực nhọc sinh tôi ra , chưa kịp báo hiếu mà sao dám tuyên bố tôi phải theo chồng cơ chứ ? Mà ai là vợ ? Đồ thần kinh biến thái.

” Hả ?Có được không vậy ? Rồi rồi để tao tính sao ! ” Hắn khá vui vẻ gác điện thoại. ” Thỏ ơi ! Ra em bảo này ! ”

” Gì ? ” Tôi đang cặm cụi xếp quà vào ghế sofa.

” Đi tiệc mừng sinh nhật em nhé ! ” Hắn vui vẻ quàng tay vào vai tôi.

” Vừa đi chơi về xong mà giờ lại muốn đi tiếp sao ? Mà tôi không quen đi với giới thượng lưu. Cậu đi đi.” Thật sự là tôi biết mình là ai và mình trong hoàn cảnh như thế nào. Cứ thử nghĩ mà xem, nếu tôi- một thằng con trai bình thường như bao người bình thường khác lại đi tiệc sinh nhật cùng một đại thiếu gia cũng là nam nhân, thật khó coi.

” Thỏ không đi em cũng không đi. Chỉ có điều bọn nó bảo em dẫn người yêu đến giới thiệu thôi, Thỏ cute (dễ thương) như vậy không cho bọn nó biết thì uống.”

” Việc hai tên con trai đi tiệc sinh nhật cùng nhau gọi nhau âu yếm thấy thú vị lắm sao ?” Tôi hỏi vặn lại hắn, cái tên có não không biết dùng này.

” Không có ! Bọn nó biết Thỏ là nam mà ! Bọn nó biết từ lâu rồi.”

” HẢ HẢ HẢ ?” có bao nhiêu chuyện kì lạ xảy ra ngày hôm nay. Có lẽ năm sau sinh nhật hắn nên bắt hắn ở nhà trói chân tay lại ném vào góc tủ rồi khoá lại mất, tên sói giỏi gây chuyện thị phi.

” Đi nha ! Đi nha ” Hắn cầm lấy tay áo tôi rồi lắc lắc.

” Haizzz. Chịu cậu. Vậy cũng được.”

Mãi đến 9h30 tôi và hắn mới đến cái tiệc chết tiệt này. Không phải do tắc đường hay giao thông hay gì gì hết mà do cái con người này quyết mua cho tôi bằng được bộ đồ mới, có lẽ thói quen của người nhà giàu? Lòng vòng khắp mọi nơi mới chọn được một bộ. Áo sơ-mi màu nude bên ngoài là vest màu be khá nhẹ nhàng, quần jeans đen, đi đôi bat boots. Về ngoài hoàn hảo rồi lại đến tóc tai rồi lòng vòng bằng cái con Audi đi sửa tóc, cuối cùng chính mình cũng chả nhận ra bản thân. Xe dừng lại ở một club khá nổi tiếng, có hẳn thảm đỏ từ chỗ để xe đến cửa club rồi trải dài vào trong. Đường vào club khá mờ ảo, ánh đèn neon nhiều màu làm tôi hơi khó chịu, hai bên đường là hai hàng mũ nữ đứng nghiêm. Vào trong thì thấy người menh mông, đông dễ sợ, cùng cái tiếng nhạc chất chúa khá âm ỉ nhưng cũng không khó nghe chỉ là quá to, quá ồn ào làm tôi cứ phải hét lên để nói chuyện. Đi qua biển người lên phía trên là một tầng có thể nhìn được phía dưới, cũng lại là một rừng người. Nhưng người ở đây ai cũng biết cái tên sói gay này. Ai ai cũng chào hỏi hắn rồi nhè quà vào tay tôi, chắc có sự hiểu lầm rằng tôi là Osin của hắn. Biết vậy ở nhà có thể xem “River Monter” rồi cũng chả phải bon chen như vậy, một người một tình thần mà kết quả lại bị coi là đũa bắm đuôi. Đến lúc hắn quay lại thì

” Woah ! Anh mới đến lần đầu mà được tặng nhiều quà đến vậy hả? ”

” Cái gì mà quà của tôi ! Của cậu đó ! Tôi thành osin của cậu luôn rồi. ” Tôi bực bội hét lớn nhưng tiếng nhạc cũng biến nó thành những tiếng nói lí nhí.

” Em xin lỗi ! Đưa em nào, Thỏ mệt rồi. ” Hắn lấy hết quà ở tay tôi rồi quăng vào cái thùng rác gần đó. Phí phạm là tên của hắn, lột là hoang phí, còn họ là thừa tiền.

” Không thích cũng không nhất thiết làm vậy, dù gì cũng là tấm lòng của họ, cậu làm vậy là không nể mặt họ rồi. ”

” Hi... Chỉ cần cái nhẫn này thì có cho em kim cương đô-la cũng chả cần.” Hắn giơ tay để thẳng trước mặt tôi khoe khoang, cũng chỉ là một cái nhẫn bình thường làm sao bằng đồng quà cao cấp kia cơ chứ.

” Hey ! Adree ! Mà đúng đó làm gì vậy ?” một vài tên khá là có khí chất thượn lưu tiến gần chúng tôi. Một tên cao ngang sói, dung nhan cũng được, có điều nhìn tôi không được thiện cảm cho lắm. Người khác thì khí chất thanh tao chứ không bắt cần như sói, nhan sắc giống mũ nữ hơn là nam, thần thái điềm tĩnh đặc biệt rất thân thiện. Tên còn lại, cao cũng không cao, lùn không lùn, nói chung là tạm ổn, mặt mũi cũng tạm, chỉ được cái nhanh miệng thôi.

” Chắc đây là Thỏ của mày hả ” cái tên toe toét cười huých vào ngực sói.

” Cầm gọi như vậy ! Tao cắt lưỡi mày đấy ” Sói nói mà mặt không chút biểu cảm làm người ta thấy sự lạnh đến thấu xương phát ra từ từng lời.

” Đùa thôi ! đùa thôi! Mày là nhất.”

” Cái người tầm thường ! ” Cái tên nhìn tôi bằng nửa con mắt chen ngang.

” Xin lỗi đi, hai cậu bắt lịch sự quá ! ” Người thần thái điềm đạm cuối cùng cũng ra mặt cho lẽ phải. ” Xin lỗi bạn nhé ! Bọn nó là như vậy đấy, nhưng bọn nó không có ý gì đâu.” Người này quay sang phía tôi, và tôi cũng chỉ biết hơi cúi đầu thể hiện sự tha thứ mà thôi, tôi ghét nhất nói chuyện với người là, đặc biệt là hai cái loại người kia.

” Thỏ đây là Huy, thằng bên cạnh là Đức Anh, còn cái người này là Nhất Dương, hần là người Việt gốc Hoa nên tên hơi kì...ha ha ha ha ” Sói chỉ tay lần lượt từ tên hay cười, đến tên nhìn tôi khinh bỉ cuối cùng là người khí thế điềm đạm. Trong hoàn cảnh này tôi khó mà nói chuyện bình thường, chỉ biết im lặng, khá khó chịu, biết vậy không nghe hần dụ. Cả năm người ngồi vào một gian phòng được lát gỗ, phía trước thì lại nhìn được xuống cái sàn nhảy bên dưới. Bốn người họ cười cười, nói nói chỉ tôi là cô đơn.

16. Chương 16

” À mà anh Quân không đến à ? ” Sói quay sang hỏi ba người họ chỉ nhận được những cái lắc đầu nhún vai tỏ ý không rõ. Đúng lúc này thì...

” Ê ! Bọn này không đợi đã ăn uống cả rồi.” Giọng nói trầm trầm khá quen, mà không cực kì quen luôn.

” Ê ! Khùng ! ” Còn cái giọng này thì hơn 17 năm nay chưa bao giờ quên, chính là con nhỏ Diệu Anh hám trai. Tôi quay lại nhìn nó mà như bắt được vàng, vậy là không sợ cô đơn rồi. Hôm nay nó mặc một cái maxim dài qua gót chân nhưng bằng voan nhẹ nhàng, có vài chỗ cut out hơi sexy, tóc xoăn nhẹ, khuôn mặt thì vẫn như vậy chỉ là thêm chút son phấn, nhưng không đậm thật hiếm lắm mới thấy nó như vậy. Tôi đứng dậy, đợi nó đến hai đứa đứng cười cười rồi ngồi xuống, mặc kệ màn chào hỏi của mấy tên còn lại.

” Tôi cứ tưởng phải buồn tủi một mình, không ngờ bà cũng ở đây. May quá ! ”

” Uhm. Tôi đã bảo người yêu tôi có học cùng câu lạc bộ với chồng ông rồi mà ! ”

“CHỒNG CHỒNG cái đầu ! ” Tôi bực bội hét thẳng vào tai làm nó giật bắn.

” Sorry...Sorry...” Nó cười thoả thích rồi lại quay sang phía tôi xin lỗi cái liểu này đây.

Cả buổi chỉ có tôi và Diệu Anh nói chuyện trên trời, dưới biển, nói đủ thứ, còn lại sói thì tôi không muốn quan tâm và cũng không phải quan tâm vì hần mà tôi khổ sở đến vậy, thứ đáng ghét. Thỉnh thoảng lại thấy hần quay về phía tôi, nhưng đáp lại tôi chỉ quay mặt sang hướng khác không biểu cảm.

” Nè ! Uống nước đi ” , con nhỏ Diệu Anh đưa tôi một cốc màu đen có mùi khá lạ, nhưng không phải mùi rượu, tôi uống một hơi thì thấy có vị ngọt nhẹ rồi mềm mềm. Tự nhiên thấy đầu hơi nặng nề.

” Gì vậy ? ”

” Rượu sữa á ! ”

” Rượu ? ”

” Ông không uống được rượu giờ lại uống hết cả cốc trong có một hơi, kiểu này chả thể tiếp tục chơi được rồi.” Nó có lẽ biết tôi không thích nơi này nên đang tìm cách cho tôi thoát sao. Con bạn tốt. Đúng như nó nói, 10 phút sau, tôi thấy trong người nặng nề hơn cả lúc trước, nhìn bàn tay cũng không còn rõ. Sau đó chả biết gì, lúc tỉnh đã nằm gọn trong ghế sau xe của Sói, đầu kê gọn gàng trên đùi sói.

” Sao cậu không để Diệu Anh đưa tôi về ? ” Tôi ngồi dậy, lấy tay xoa hai bên thái dương.

” Không muốn ! ” Hần có vẻ khá tức, chính hần làm tôi bực điên người giờ lại nổi cáu.

” Vậy sao không ở lại chơi tiếp ? ” Tôi sẽ không bao giờ chịu nép về trước tên hung hãn đã sai còn không biết sửa này.

” Thỏ thích vậy sao ? ” Hần dám hỏi ngược lại tôi, có phải ăn nhầm gì không?

” Cậu muốn gây sự thì để lúc khác , tôi mệt lắm” Kệ hần, giờ đầu rất đau khó mà cãi nhau được.

” Em không có gây sự ! LÀ TẠI THỎ thôi” Hần bỗng lớn tiếng, có phải hôm nay bị sao không vậy?

” CÁI GÌ MÀ TẠI TÔI? CẬU BẢO TÔI ĐI, TÔI CŨNG ĐÃ ĐI, CẬU BẢO TÔI MẶC ĐỒ MỚI TÔI NGHE THEO, CẬU CÒN MUỐN GÌ NỮA?” Tôi hét lớn không kém, đã chịu đựng đủ rồi, đã kìm nén đủ rồi, giờ là lúc xả ra bằng hết.

” Không phải chuyện đó ! CHUYỆN ANH HÔN NHẤT DƯƠNG LÀ SAO?” Hấn nói lung tung gì vậy ? Tôi mà chủ động hôn á ? Lại còn hôn cái người lần đầu gặp á ? Mơ à ?

” KHÔNG CÓ ! LÚC NÀO ?”

” Chỉ vừa 15 phút trước tại club .” Hấn trả lời cụt ngắn rồi quay mặt ra phía cửa kính.

” Tôi không nhớ gì hết, Diệu Anh cho tôi uống rượu rồi chẳng nhớ gì hết. Nếu cậu không tin thì thôi, nhưng đó là sự thật.” Tôi cũng không muốn giải thích gì thêm chỉ vờ vờ nói như vậy rồi quay ra chú lái xe ” CHÚ ! Cho cháu xuống !” Xe dừng lại, và tôi nhận ra trời đổ rục, có vẻ sắp mưa. Kệ, đã không tin tưởng nhau ở bên nhau cũng vậy thôi, tôi sẽ đi bộ rồi về nhà của tôi, mai sẽ đến dọn đồ còn chuyện khác tôi không quan tâm.

” ...Thật... sự không biết gì?” Hấn vẫn quay mặt về phía cửa kính.

” Tôi chỉ nói một lời.” Mở cửa xe ,tôi bước xuống, tiện tay vứt luôn cái áo vest vào trong xe. Một mình bước đi, còn cái xe hơi màu đen đằng sau cũng chẳng nhúc nhích thêm 1 mm nào nữa. Tôi bắt đầu đi khuất bóng chiếc xe và trời mưa. Mùa hè, trời mưa rất dễ và rất to, có lẽ đây là mưa đầu mùa nên mùi thật nồng , có vị của cây cối, của biển. Đi trong mưa làm tôi thấy thoải mái và nhẹ nhàng hơn, dần cái đầu cũng bớt nóng để suy nghĩ thấu đáo. Có lẽ thái độ của tôi hơi quá khích rồi, chỉ là cậu ta không rõ sự việc và tôi cũng vậy, có lẽ lúc đó nên nhẹ nhàng hơn. Nhưng giờ muốn quay lại cũng không ổn, thôi thì “đám lao phải theo lao”. Từng bước từng bước cứ thêm nặng rồi thì mọi thứ quay cuồng... Rồi trời tối đen, thứ duy nhất tôi nghe được là “THỎ. THỎ À. ĐỢI EM!” . Có lẽ tôi đã quá ngu xuẩn khi đến lúc này còn bị ám ảnh bởi tên hách dịch ích kỉ kia.

Tỉnh dậy, căn phòng trắng, chiếc chăn thô quen quen, tấm thảm nhung màu xanh coban, nắng chiếu vào tấm rèm cửa có phải tôi đang mơ? Đầu đau kinh khủng, từng mạch máu giật liên hồi, thở cũng khó khăn, chóng mặt và cảm giác y như tám tháng trước bị ốm. Nhắm mắt rồi lại mở mắt, rồi lại nhắm rồi lại mở, vẫn cái phòng ấy. Cạch... Có tiếng ai đó mở cửa.

” Bác sĩ ! Khám cho người này đi.” Giọng sói.

” Vâng ! Thiếu gia ” Một giọng nam khác, rồi tiếng kéo ghế, rồi có người đưa một ống nghe vào ngực và lưng tôi, kiểm tra nhiệt độ. Bác sĩ nói tiếp ” Thiếu gia, người này bệnh do kiệt sức và lo lắng, hoảng loạn nhất thời , hình như có cả uống rượu sau đó đi trong trận mưa lớn hôm qua nên giờ bệnh không hề nhẹ.” Vị bác sĩ đọc rành mạch từng chút một.

” Vậy có cần đến bệnh viện, chụp CT hay làm xét nghiệm cho chắc chắn không ?” Có người hốt hoảng hỏi đến nín cả lưỡi.

” Thiếu gia ! bình tĩnh, cậu bạn này chỉ là sốt nặng hơn bình thường chứ chưa nguy hiểm tính mạng, chăm sóc chu đáo, nghỉ ngơi đúng cách và hạn chế kích động là ổn.” Sau đó lại tiếng mở cửa rồi đóng lại, có lẽ Sói tiễn vị bác sĩ kia. Thì ra là tôi sốt, đã tám tháng rồi giờ lại sốt, vất vả rồi đây.

17. Chương 17

CONTINUE

” Thỏ ! Em xin lỗi ! ” Sói tiến gần nắm lấy tay tôi mà nói. Giọng nói của Sói sao lại buồn đến vậy? Chẳng phải đến qua còn gắt gỏng trút giận lên tôi sao ?

” Em...Em không nên như vậy ! ...Thỏ đã ở bên em lâu đến thế cũng đã là kì tích rồi. Thỏ chưa hề chủ động , chỉ là...chỉ là...em tự mình dựng lên chuyện này thôi. Chỉ cần Thỏ khỏi bệnh em sẽ nghe theo Thỏ tất cả.” Hấn không còn nóng giận chỉ cầm lấy tay tôi nói vài lời rồi bỏ đi. Ấy ! Cái con người này, sao có thể nói mọi chuyện không rõ ràng như vậy chứ ? Chuyện cứ tiếp diễn, chỉ lúc tôi ngủ (hay giả ngủ) thì mới thấy có nhà, lúc tỉnh thì lại luôn né tránh, có phải mối quan hệ này tới cùng cực rồi không?

Ngày thứ 6 ở nhà sói...

Từ hôm đó dù một lời cũng chưa nói được với nhau. Tôi vẫn ốm và hần vẫn chăm sóc chỉ có điều bất cứ khi nào tôi tỉnh là hần lại bỏ đi đến muộn mới về. Chuyện gì đang xảy ra giữa hai đứa ? Đã quen nhau 8 tháng giờ lại để kết thúc như vậy sao? tôi không đành, mà hơn nữa bao nhiêu chuyện xảy ra mới đến được với nhau giờ chỉ vì hiểu lầm mà bỏ nhau, đây không phải cách một thằng con trai giải quyết vấn đề. Xã hội rất thực tế hoàn toàn khác với phim ảnh sẽ không có chuyện tôi cam chịu làm một đứa ẻo lả đợi hần đến xin lỗi rồi ôm hôn đầu. Muốn hạnh phúc thì phải tự đấu tranh để giành lấy...

Ở một quán coffe nhỏ ...

Nó là một thằng con trai chưa hề được cái thứ tình cảm mà bao đứa trẻ khác có được, tình cảm gia đình. Nó sinh ra chỉ là mối liên kết giữa hai gia đình giàu có, nó là tờ giấy hợp đồng của bố mẹ nó cho tai sản của họ. Nhưng nó chưa hề thấy mình bất hạnh, nó muốn sống như vậy, tự do, không gò bó làm mọi điều nó muốn, nó đã từng nghĩ cứ sống như vậy đến đâu thì đến. Nhưng từ cái ngày nó đánh bản tình ca ở một lớp học nhỏ, và tình cờ một cậu nhóc đã nghe được, thì con người ấy chính là người đã kéo nó ra khỏi đồng suy nghĩ lệch lạc ấy. Đáng người nhỏ bé còn có vẻ gầy gò nữa, mái tóc đen, làn da trắng mịn màng. Và cậu nhóc có một gương mặt hoàn hảo, hai mắt trong veo, to tròn, hàng lông mày thanh tú, đôi môi căng mọng màu đỏ, hai bên má bầu bĩnh lúc nào cũng ửng đỏ. Một vẻ đẹp thánh thiện và trong sáng trong ánh nắng thu, chỉ có điều nó đã không biết cách nào ứng xử làm cuộc gặp đầu tiên không một chút lịch sự. Thời gian trôi và nó đã từ ngưỡng mộ vẻ đẹp thành yêu cậu nhóc một cách trân thành nhất, yêu từ vẻ ngoài đến tính cách ngang ngược nhưng hiền lành, nó yêu tất cả. Nó chưa bao giờ nghĩ mình sẽ yêu một thằng con trai, đơn giản vì nó cũng là con trai, và nó sẽ không nghĩ lại muốn làm lại cuộc đời với cậu nhóc nhỏ bé và đáng yêu đến vậy. Yêu ! làm nó phải suy nghĩ cho tương lai nhiều hơn, nó muốn mỗi ngày qua đi bên cạnh người nó yêu không phải suy nghĩ mà chỉ ngập tràn kỉ niệm, nó muốn bên cậu nhóc ấy. Đã có lúc nó tự hành hạ bản thân bằng nhiều cách chỉ mong từ bỏ suy nghĩ về một cậu nhóc nhưng khi nó trở về căn hộ lạnh lẽo đặt lưng lên giường nhắm liền mắt là một hình bóng nhỏ bé lại hiện lên trong suy nghĩ. Nó muốn thử, thử yêu một người thật tâm, thật lòng và nó đã lấy hết dũng cảm theo đuổi một tên con trai. Và giờ khi đã bên nhau, nó lại trách bản thân sao quá nóng vội đổ nỗi giận lên đầu người nó yêu. Nó đã từng hứa với bản thân không để cậu nhóc đó giận mà giờ thì mọi chuyện ngược lại. Ngồi trong góc của quán coffe, một ly Espresso, nó ngồi trầm ngâm cứ lướt mở màn hình điện thoại vì trên đó là hình người nó yêu, nó đã làm sai và giờ nó chỉ biết nhìn màn hình điện thoại cho vơi nỗi nhớ. Nhưng, chợt trong suy nghĩ, có phải nó đang trốn tránh? Đã 8 tháng bên nhau không hề dễ dàng, vậy mà cũng chỉ vì vài chuyện lại đi đến quyết định rồi bỏ nhau? Nó đứng dậy nhanh chóng trở về nhà. Nó sẽ không dễ dàng buông tay.

Đến cửa, một cảm giác lạ kì lần đầu suy nghĩ của nó, khi trên cửa là một tờ giấy với dấu mũi tên có ghi " Mở cái cửa này ra ấ. Sau đó tiến vào nhà, một tờ giấy nhớ khác " Cậu thật là ! Mau để giày ở ngoài" Tiếp đó là những chỉ dẫn khác, nó làm theo từng chút một. Tờ giấy cuối cùng dừng lại ở phòng nó " Mau vào đi ! Tôi chờ lâu lắm rồi !". Cánh cửa phòng mở ra và trần ngập căn phòng đều là bóng bay màu xanh (ý tớ là màu BLUE ý !) . Có một thiên thần nhỏ đang nằm ngủ quên trên chiếc giường màu đen của nó. Nó tiến lại gần, nhẹ cúi sát nhẹ hôn vào trán cậu nhóc ấy. Nụ hôn làm cậu nhóc nhột và hai lông mày nhăn lại, nó vuốt nhẹ tóc làm cậu bé tiếp tục ngủ ngon lành. Nó không muốn và không thể làm thiên thần của nó tỉnh giấc vào lúc này. Nó chỉ buồn cười vì sao cậu nhóc bảo đợi mà đã ngủ từ bao giờ, nó cũng nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh, nhìn lên trần nhà bao phủ bằng bóng bay không biết ý định của cậu nhóc này là gì, nó mỉm cười vì biết tình yêu của mình vẫn rất đẹp, chỉ do nó hay nghĩ ngợi lung tung gây ra hiểu lầm thôi...

... Tôi đợi tên sói rất lâu, để tạo một dịp đặc biệt cho hần. Cả căn phòng của hần rất u ám và lạnh lẽo, không có chút gì tươi sáng cả. Tôi đã mua rất rất nhiều bóng bay màu xanh rồi để chúng bay lên trần của phòng hần-một bầu trời mini. Từng quả bóng đều có một lời tôi muốn nói cho hần, chúng là tình cảm của tôi. Tôi mở rèm khung cửa kính rộng lớn, đứng từ khung cửa kính có thấy rất nhiều nơi, vậy mà nó luôn được giấu dưới lớp rèm cửa dày cộp. Và rồi làm một bữa ăn, đợi hần về, đợi mãi không thấy, cho đến khi mở mắt hần đã bên cạnh, ngủ một cách thoải mái.

" YAAAA! Dậy, dậy ngay, đây không phải lúc để ngủ" Tôi bật dậy, lấy tay lay mạnh vào người hần, cuối cùng cũng chịu mở mắt.

" U...uhm...Uhm... Năm phút nữa thôi !"

" DẬY DẬY MAU."

” Có chuyện gì sao ?” hấn lấy tay dụi mắt.

” Về từ bao giờ vậy ? Sao không gọi dậy ?”

” Thỏ ngủ ngon quá, không muốn gọi Thỏ dậy, chuyện gì sao. ”

Tôi định khoe cho hấn bầu trời bằng bóng bay nhưng hình như trời đã tối và bầu trời mini này không thể rực rỡ dưới nắng nữa rồi. Tôi chạy ra bật công-tắc điện, cả căn phòng sáng choang, lại chạy lại chỗ hấn nói cho hấn về ý tưởng cư mình.

” Tôi đã làm cả bầu trời đấy !” Tôi ngồi cạch dựa đầu vào vai hấn chỉ lên trần nhà.

” Vậy sao ? vậy mà em không hiểu được ý Thỏ ! Đẹp thật đấy! Mà sao lại làm một bầu trời ?” Hấn lấy tay xoa vào đầu tôi.

” Cậu rất hay mệt mỏi , mất niềm tin và suy nghĩ lung tung, nên làm vậy cho cậu tỉnh táo.” tôi ngồi thẳng dậy không tựa vào sới, phân tích rành mạch.

” Hi hi Thỏ là nhất ! ” Hấn ôm trầm lấy tôi.

” Nhưng trời tối mất rồi, không còn đẹp nữa. Mà...Không còn bực mình nữa hả?”

” Không có ! Tại em nóng tính thôi ! Diệu Anh đã gọi điện nói rõ hết với em vào lúc anh chạy ra khỏi xe rồi” Hấn ôm tôi chặt hơn và cọ đầu mình vào đỉnh đầu tôi. Cả hai sau đó cùng cười vui vẻ với nhau, ăn bữa cơm thật ngon. Vậy là sóng gió đầu tiên của chúng tôi đã kết thúc.

Sáng ngày thứ 7 tôi đến nhà hấn cũng là ngày cuối cùng trước khi về nhà, mai là bố mẹ tôi sẽ từ Thái về. Cả hai cùn dậy từ sớm, cùng đọc lời nhắn trên số bóng bay hôm qua, cùng cười đùa vui vẻ... RENG...RENG...RENG... Chuông cửa vang lên, tôi chạy ra mở cửa và người hôm trước tặng Ghi-ta tức chủ tịch trường đang đứng trước cửa...

18. Chương 18

Continue

” Andree ở nhà chứ ?” Ông ta mặt không biểu cảm.

” Dạ ! Mời chú vào ạ ! ” Tôi đẩy to cách cửa đứng lép sao một bên, ông ta từ tốn vào nhà chỉ có điều khuôn mặt có phần biến sắc.

” Ai vậy Thỏ” Andree tiến từ phòng ra, mặt hấn biến sắc khi thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa. ” Ông đến đây làm gì ”

” Mà còn hỏi tao à ! Thằng mất dạy ” Chưa bao giờ tôi thấy những lời lẽ thô tục khi một người cha nói với con mình như vậy. Có phải có chuyện gì rồi không ?

” Nói nhiều quá vào vấn đề chính đi ! Chuyện gì nữa đây?” Hấn không hề có chút tức giận hay buồn bã như đây là một thói quen từ lâu.

“M...MÀY...Thằng...NGHỊCH TỬ ! Bóp...” Ông ta vừa nói vừa đứng lên tiến lại gần sới rồi một cú đấm đau đốn hấn sau trên làn da trắng của sới, tôi thật bất mãn, sao một người cha lại sử xự như vậy...

” Chú à ! Chú bình tĩnh lại đã ” Tôi chạy đến kéo tay ông ta, và chính tôi cũng bị xô ngã dúi dụi trên sàn.

” Mà không có tư cách nói ! Chính mày dụ dỗ nó, khiến nó thành cái loại người nam không ra nam, nữ không ra nữ ! Chính mày và nó làm tao mất danh dự. Chuyện bọn mày đã lên mặt báo cả rồi !” Ông ta quát ầm lên không giữ nổi bình tĩnh mà ngón trỏ cửa hết chỉ thẳng mặt tôi, chỉ thẳng mặt sới. ” Còn mày ! Loại không biết xấu hổ ! Mày cũng chỉ là đồ bỏ.” Ông ta hừng hực tức giận chỉ tay vào sới đây đây. Cả tôi và sới đều lặng yên, chúng tôi không lên tiếng không phải sợ , mà vì ông ta là cha của sới là người mang sới đến cuộc đời này. Sới đứng dậy, không nói gì , chỉ nhìn thẳng ông ta...

” Bốp... Ông nói tôi là gì cũng được ! Đừng động vào người tôi yêu ! ” Sói không nhân nhượng nhằm thẳng mặt ông ta mà đấm, cú đấm khiến ông ta ngã rồi thì cặp kính cũng văng ra. Tôi lặng thinh chỉ nhìn, thực sự ngạc nhiên, lần đầu tôi thấy soi đánh người.

” Thăng mất dạy, từ bé mày đã là loại phé, mày không nên được sinh ra, cũng tại tao ngu khi đó không vứt mày ẹ mày luôn , giữ lại mày như giữ lại mối hoạ.” Ông ta đứng dậy vẫn điềm tĩnh phủi áo rồi nói.Sau đó nhìn về phía tôi.

” Tôi nghĩ cậu nên về nhà đi, đây không phải nhà cậu”

” Cũng không phải nhà ông đâu Chủ Tịch ” Sói vẫn đứng đó, sự tức giận toả ra khiến cả căn phòng ngột ngạt, dù họ có ghét nhau thì ngay bây giờ hai người họ như bản sao của nhau vậy. Sự nóng giận, sự bức tức được ẩn dưới lớp vỏ bọc điềm tĩnh tao nhã đến lạnh sống lưng.

” Tao có chuyện muốn nói, người ngoài nghe sẽ không tiện.”

“...Im lặng... Thỏ à ! Về đi, mấy hôm nữa em sẽ sang nhà Thỏ nhé ~” Hấn quay người ra phía tôi, tôi vẫn đang sững sờ sau những chuyện này. Hấn cười khi nói, những mắt đã đỏ hoe, có lẽ tôi nên nghe theo, dù gì mình cũng chưa là gì của sói...

” Nhưng...” Tôi ngáp ngừng, tôi sợ ông ta làm hại sói, dù ông ta là một người cha nhưng chả có điểm gì giống cả, ông ta còn lạnh lùng hơn người đưng.

” Không sao đâu ! EM hứa sẽ tìm Thỏ mà . ĐỢI EM NHÉ !” Hấn tiến gần tôi, hai tay giữ chặt má lấy chán cọ cọ vào mái tóc tôi. Tôi chỉ còn cách nghe theo, chưa bao giờ tôi thấy sói nghiêm túc đến vậy.

” ...Vây...Tôi ...về nhà đợi cậu ” Tôi tiến về phía cửa rồi lễ phép gật người chào chủ tịch. Chuyện tiếp theo thì tôi không rõ, chỉ biết đã hết ngày rồi mà một tin nhắn , một cuộc gọi cũng không nhận được. Lòng nóng như lửa đốt, trong đêm đó, tôi đến khu chung cư, nhờ quen chú bảo vệ mà được vào khu chung cư khá dễ dàng. Tôi vào thang máy, tầng 18, đến trước cửa căn hộ tôi mới nhận thấy mình đã quên chìa khoá cửa lúc về sáng nay, tôi nhấn chuông, đập cửa mà không có hồi âm. Đợi và đợi khiến tôi ngủ gục trước cửa nhà, khi mở mắt trời đã hừng tia sáng đầu. Tuyệt vọng, tôi bắt xe về nhà tắm rửa rồi ra sân bay đón bố mẹ.

Sau hôm đó, dù có tìm kiếm thế nào cũng không thể tìm ra cậu ta. Cậu ta như nàng tiên cá bị biến thành bọt biển vậy. Thất vọng và ảm đạm, từng ngày trôi qua của tôi trôi qua như một cỗ máy được lập trình trước, giờ thì tôi không muốn và không thể cười nhiều như trước. Đi trên đường bất kì ai có dáng người cao và mái tóc nâu đều khiến tôi nhận nhầm thành sói. Diệu Anh và bố mẹ khuyên tôi nên thôi tìm kiếm và sống cuộc sống như trước khi hấn đến, nhưng sao có thể quên dễ đến vậy. Vài tháng sau, trước sinh nhật thứ 18 của tôi vài ngày, vài người bạn lần gặp ở sinh nhật sói đến nhà đưa cho tôi một mảnh giấy nhỏ.

” Cái này Andree nhờ chuyển cho cậu, chúng tôi đều không biết là gì và chưa từng mở ra.” Cái người có tên Huy đưa cho tôi.

” Vây...Có biết cậu ta ở đâu không ?” Tôi hỏi trong một tia hi vọng cuối cùng nhưng chỉ nhận được những cái lắc đầu ngán ngẩm.

” Cảm ơn ! ” Sau đó bọn họ ra về.

Mở mảnh giấy ra chỉ có vài dòng chữ đã nhoè ” Thỏ à ! Em xin lỗi ! Thỏ không tìm được em buồn lắm phải không ? Yên tâm em vẫn khoẻ ! Em hiện ở rất xa ! Xa lắm luôn, mỗi ngày em đều nhớ về Thỏ. Thỏ đừng tìm em nữa nhé, lo cho bản thân nhiều hơn, ăn uống cũng không được kén chọn, giờ gầy lắm rồi. Em sẽ không ở bên nên Thỏ đừng vì thế mà xem nhẹ sức khoẻ. ĐỢI EM THỎ NHÉ ! nếu Thỏ còn tình cảm thì hãy đợi em, khi em đủ trưởng thành và bảo vệ được tình cảm của chúng ta em sẽ đường hoàng cưới Thỏ. Em nói thật đấy. ĐỢI EM ! Em yêu Thỏ nhiều hơn mọi thứ em có ! À ... Cuối cùng đừng khóc , Thỏ khóc em sẽ rất đau lòng.” Sao có thể ra đi tuyệt tình, mấy tháng sau đưa một mảnh giấy rồi kêu người ta không khóc? Cậu quá nhẫn tâm, không nói một lời cậu đã bỏ đi . Tôi GHÉT Cậu. Tôi rất GHÉT cậu. Nước mắt rơi không ngừng, tôi ngồi phịch xuống trước hiên nhà khóc một trận thoả thích, khóc đến nỗi mắt mờ và sưng húp. Một tuần sau tôi sụt đến 5kg, tôi không muốn ăn càng không muốn rời khỏi phòng ngoài việc học. Diệu Anh nó khuyên, nó an ủi rồi mắng như tát nước vào mặt nhưng đều vô dụng. Tôi như một cái

xác, giờ tôi mới biết yêu một người đau đến thế nào. Biết vậy tôi không đánh liều lao vào cái thứ tình cảm rồ dại này.

19. Chương 19

CONTINUE : hôm nay tác giả phải thi giữ kì nên chap ra hơi lâu :((Rất Xin Lỗi...

Sáng hôm nay là một ngày bình thường và khi thức dậy tự nhìn mình trong gương, thực sự tôi không thể nhận ra đây là mình nữa . Quá xa lạ, một thằng nhóc xanh xao đến nỗi nhìn thấy rõ từng gân máu trên da, khuôn mặt hốc hác, hai bên xương gò má đã nhô ra không còn bầu bĩnh như trước, hai hốc mắt thâm quầng, môi thì khô ráp. Tôi đã thành gì thế này ? Có phải điều này là điều cậu ta muốn khi bỏ lại tôi và tất cả? Hay tại tôi đã quá yêu ? Yêu đến mức bản thân tàn tạ như thế này. Muốn khóc cho đã nhưng hình như nước mắt chỉ ứ đọng ở khoé mắt chứ không hề rơi, vì sao ư ? Vì tôi đang cầm trong tay một mảnh giấy nhàu nát chữ đã nhoè, thứ duy nhất hằn để lại. Hẳn bảo phải đợi hần, hần sẽ về, có lẽ tôi đang đợi điều đó, chỉ là điều đó quá lâu. Có lẽ hần khi gặp lại sẽ không muốn tôi như thế này, tôi đã phụ thuộc quá nhiều vào sói, phụ thuộc đến nỗi giờ không có cậu ấy tôi thấy mình giống một thằng ngốc vậy. Cậu bảo tôi đợi, tôi sẽ đợi, cậu bảo tôi không khóc tôi sẽ không khóc, cậu bảo phải giữ gìn sức khỏe, được thôi tôi nghe theo, vì tôi đã yêu cậu quá nhiều và tôi không thể bỏ lại tình yêu này để sống tiếp, chỉ bằng cứ tin vào tình yêu này và sống tiếp. Nếu thời gian không thể để cậu về cùng tôi, tôi sẽ tìm cậu, đó mới là cách Nhật Minh này sống bấy nhiêu năm. Thời gian qua chỉ là một khoảng lặng thôi và giờ tôi sẽ sống cả cho cậu và cho tôi, tôi đợi cậu về.

Suy nghĩ đã được mở ra thì tất nhiên lòng thấy thật thanh thản. Mặc bộ đồng phục thân thuộc, chải mái tóc bù xù và tôi quyết định chiều về sẽ cắt hết mớ tóc rối bởi bao ngày qua này. Lấy đôi giày buộc giây màu xanh lục, một món quà của Diệu Anh tặng tôi buộc giây rồi đi xuống nhà cùng cái cặp sách thật nhiều sách vở. Tôi đã tỉnh sau một cơn ác mộng dài đằng đẳng.

” Mẹ ơi ! Con đói, có gì ăn chưa ?” Tôi chạy vội từ tầng hai xuống nhà rồi vào thẳng phòng bếp. Mẹ ngạc nhiên đến nỗi làm rơi cả đôi đũa đang cầm trên tay, sau đó mẹ đã cười, một nụ cười xoa tan mọi muộn phiền trước đây.

” Vậy là nghĩ thông suốt rồi hả ? Thằng nhóc này làm bố mẹ lo quá ” Bố từ phòng khách vào góp chuyện cùng hai mẹ con và cũng nở một nụ cười thật tươi.

” Dạ ! Ăn sáng thôi mẹ con đói quá.” Tôi nhanh chóng ngồi vào bàn ăn tay đã cầm sẵn đôi đũa đợi bố mẹ.

Bữa sáng no nê, tôi chạy xe sang nhà Diệu Anh, từ khi chuyện sói xảy ra, đã lâu lắm rồi tôi không đi học sớm để đón nhò đánh đá này. Cảm giác giống như chưa từng có ai là Andree đi qua cuộc đời tôi vậy, hoặc có thể tôi cất chuyện cậu ấy ở một nơi khác trong suy nghĩ của mình.

” Diệu Anh ới ời ới” Tôi đứng ngoài cổng gọi to, mẹ nó ra cũng một nụ cười như trút bỏ được gánh nặng.

” Minh, vào nhà đi con, gặp con mừng quá. Đợi bạn chút, bây giờ nó mới dậy.” Tôi nghe theo dắt xe vào nhà nó. Ngồi ngoài bàn đá ở sân nhà nó, có cả dàn hoa trên đầu tôi, tôi ngược lên tầng 4 nơi phòng con nhò Diệu Anh đáng ghét, nó cũng đã nhìn thấy tôi qua tấm kính, chỉ đưa tay vẫy vẫy rồi lại biến mất. Ngồi một mình, thấy bầu trời cuối tháng bảy sao lại đẹp đến vậy, trời đẹp giống lần đầu tôi gặp hần, bất chợt tôi cười khi nhớ lại và rồi cảm thấy mình đã hoàn toàn trở lại.

” Ê ! Đi thôi lại ngồi đây nghĩ lung tung gì đấy ?” Con nhò Diệu Anh đi xuống nó không hề thấy ngạc nhiên bởi tôi, có lẽ chỉ có nó là như vậy.

” Đi thì đi ! Đồ đánh đá ” Tôi đứng dậy uể oải vươn tay.

” Thích chê không ? Đánh chết bây giờ.”

” He he không dám, đi học thôi. Mà lai đi là phải có tiền công đấy.”

Trên cả đoạn đường đến trường, tôi và nói chuyện đông tây nam bắc, nói chuyện trên trời dưới biển, nhưng tuyệt nhiên cả hai không động đến một từ liên quan đến Sói. Một lỗi đau giờ đã lành thì đừng nên làm nó rách thêm lần nữa. Sau khi đến trường thì tôi nhận được vô vàn ánh mắt ngạc nhiên y như lần đầu biết

mình đánh phải con Chủ Tịch vậy, tôi chợt thấy vui trong lòng vì giờ nhớ lại tất cả đều là kỉ niệm đẹp. Năm tiết học kết thúc, không về nhà ngay như mọi khi tôi cùng bọn bạn ở lớp đi làm một bữa thật no nê mừng ngày tôi đã bình thường mọi chuyện, sau vụ đó thì tôi cũng nhảnh tui. Về nhà cũng đã 7h30 tối, bố mẹ đã đợi tôi ở bàn ăn, một bữa ăn đầy tiếng cười rồi mọi chuyện bấy lâu nay đều được mẹ kể, mẹ kể hồi bé tôi ra sao, và bố đã ru tôi ngủ như thế nào. Ba người chúng tôi cười thật sảng khoái sau hơn một tháng nặng nề. Đến lúc đi ngủ thì có đôi chút buồn nhưng cũng không làm tôi trở lại con người một tháng nay, tôi ngủ và đã mơ thấy Sói. Một sói đang đợi tôi ở một nơi rất tuyệt. Có lẽ đây là thử thách cho chuyện tình của chúng tôi. Một thử thách lớn khi chấp nhận yêu người cùng giới. Tôi tin vào câu nói ” Đời không cho ai cái gì miễn phí ” , yêu và được yêu giờ tôi phải trả bằng nỗi buồn sự chờ đợi và một cuộc tình bị mọi người khinh bỉ, nhưng tôi tin mình và hẳn làm được. Đến ngày hôm sau và sau nữa mọi chuyện vẫn vậy, vẫn là những ngày hạnh phúc khi thiếu sói bên cạnh.

Đã tháng chín và làm tôi nhớ đến sói, chủ nhật, làm tôi muốn dậy sớm và đến căn hộ của sói. Tôi đi bằng chiếc xe quen thuộc của mình, đi trên đoạn đường quen, ngắm nhìn khu vui chơi, bệnh viện và cả những điều khác, mọi thứ ủa về hạnh phúc và nhẹ nhàng như thời tiết thu. Kỉ niệm làm tôi mạnh mẽ hơn, và giờ tôi vẫn đang thực hiện lời hứa đợi sói nên tôi không hề khóc hay buồn chỉ có một nụ cười thường trực đã rất lâu. Đến khi chung cư và gặp bác bảo vệ, bác nhìn thấy tôi ngạc nhiên lắm.

”Ồ ! Minh phải không ? Minh hộ 1812 đúng không? ” Bác nhìn tôi từ xa thì đã đánh tiếng.

” Dạ! Cháu đây, lâu không gặp bác. ” Tôi dừng xe, chạy đến chỗ bác.

” Giờ ơi ! Cậu bây giờ mới đến, tôi đợi cậu mấy tháng giờ rồi.”

” Đợi cháu ? Có chuyện gì hả bác?”

” Thì cái hôm cậu Andree đi có gửi tôi cái chùm chìa khoá, nhưng đêm hôm đấy lại là đứa khác trực tôi không yên tâm nên đợi sáng mai gặp cậu rồi đưa, ai ngờ đợi mãi không thấy cậu về đây.” Thì ra không phải ra đi bỏ lại tất cả mà là tại tôi tìm hiểu chưa kĩ thôi. Thì ra căn hộ ấy vẫn là nơi thuộc về cả hai đứa. Tôi lấy chìa khoá từ chỗ bác bảo vệ rồi vào lại căn hộ ấy. Mọi thứ vẫn vậy, chưa hề thay đổi. Căn phòng của tôi không khác gì lúc đi, chỉ có bụi bám vài chỗ, còn phòng sói, những quả bóng bay ngày hôm ấy vẫn còn nhưng chúng đã rơi đầy xuống sàn. Tôi nhặt gọn từ quả , từng quả gom đầy một thùng cát-tông rồi để vào một góc, đợi ngày hẳn về sẽ cùng nhau đọc hết chỗ lời nhắn. Tôi bắt đầu dọn dẹp và giờ căn nhà sau một buổi trưa đã sáng choang. Nhớ hẳn, tôi bước vào căn phòng phía bên trái, nằm trên cái giường màu đen, sờ tay ra tấm kính phía bên giường tự thấy một bầu trời bao la đang trong tay, một cảm giác bình yên, như lần đầu sau khi hai đứa cãi nhau cũng nhau nằm ngủ trong căn phòng này. Vô thức tôi kéo cái ngăn tủ để đèn cầy giường. Một cuốn sổ bìa cứng màu đen, có vẻ khá cũ, tôi tò mò mở ra, trang đầu tiên là dòng chữ đã nhạt màu ” Nhật Ký của Andree “. Một nét chữ thanh mảnh, thẳng hàng rất đẹp. Sau đó là những dòng cảm xúc từ khi cậu học lớp 6 đến tận ngày cuối cùng bên nhau của hai đứa. Cuốn nhật kí ghi rõ từng ngày và từng sự việc, như thể tôi đang đọc lên cuộc đời cậu ta. Có những kỉ niệm thật vui cùng với bạn bè cậu ta, có những dòng lại viết về chuyện gia đình đầy bi đát đau thương. Cuốn nhật kí như sợi dây liên kết khiến tôi hiểu cậu ta nhiều hơn, và nó giúp tôi thấy bớt nhớ cậu ấy hơn, tin tưởng cậu ta hơn. Đã đọc hết cuốn nhật kí, tiện tay tôi lấy bút viết vào đó vài dòng ” Cậu giờ không cô đơn đâu ! Đã có tôi rồi ! ” , gấp quyển nhật kí để lại đúng chỗ nó được lấy ra, chợt nhận ra trời đã tối, tôi phải về nhà vì đã đi từ sớm có lẽ bố mẹ sẽ lo lắng. Về đến nhà một không khí rất căng thẳng diễn ra, bố mẹ đã ngồi sẵn ở ghế sofa đợi tôi, không phải họ lo lắng quá chứ ?

20. Chương 20

” Con về rồi ạ ! ” Tôi bước đến ghế .

” Ngồi đi con, ba mẹ có chuyện muốn nói.” Tôi nghe theo ngồi xuống, mẹ và bố đều không nhìn tôi, chỉ là khuôn mặt họ rất nghiêm trọng.

” Minh này, có lẽ bố mẹ nói chuyện này sẽ làm con thấy không vui và con sẽ không muốn nhưng bố mẹ vẫn muốn nói. Con nghe hết nhé.” Bố tôi hai tay đan vào nhau, mắt ông có ánh nghiêm túc của một người đàn ông trưởng thành, một ánh mắt mạnh mẽ.

” Dạ, bố mẹ cứ nói.” Tôi thấy hơi lo lắng và mơ hồ, vậy chuyện này là sao, mẹ vẫn im lặng.

” Uhm...Thì... Bố và mẹ con... Thì là chuyện... Gia đình ta sẽ có thêm một thành viên.” Bố ấp úng, tay đan chặt hơn, còn tôi lại đang toe toét cười, tôi đã rất muốn có một đứa em, một đứa em để tôi có thể bảo vệ và chiều chuộng nó.

” Woah ! Thích thật, vậy con là anh rồi. Ha ha ha con sẽ mua cho nó quần áo cả đồ chơi nữa. Thích thật đấy .” Tôi đứng bật dậy không giấu nổi niềm hạnh phúc này, thật tuyệt.

” V...Vậy...Con không trách bố mẹ sao ?” Mẹ bây giờ mới lên tiếng.

” Có gì àm trách đâu mẹ . Con thích có em lắm luôn đấy, bố mẹ không có gì xấu hổ cả chỉ cần nhà mình bên nhau là vui rồi.” Tôi hớn hở chạy ra chỗ mẹ, xoa đôi vai bé nhỏ đang căng cứng vì lo lắng của mẹ.

” Em mấy tháng rồi hả mẹ ”

” Hôm nay mẹ thấy mệt đi siêu âm mới biết em con đã có 4 tháng rồi.”

” Tốt quá rồi.” Cả nhà chúng tôi vui vẻ cười cùng nhau.

Cuộc sống cứ trôi qua bụng mẹ ngày một lớn, mẹ cũng ở nhà để dưỡng thai, còn bố thì lo lắng không kém khi mẹ mang thai tôi nên chạy khắp nơi tìm thuốc bổ, còn tôi có nhiệm vụ tìm hiểu mọi cách chăm trẻ con sau này còn phụ bố mẹ trông em, cả con nhỏ Diệu Anh háo hức không kém, nó đếm từng ngày đợi em tôi sinh. Năm tháng sau, đúng ngày 14 tháng 2, em tôi được chào đời, nó đẻ sớm hai hôm so với dự định, là một thằng nhóc trắng trẻo bụ bẫm nặng 3,4 kg. Tôi và Diệu Anh ôm nhau cười thật to khi nghe thấy tiếng khóc oang oang của nhóc, còn bố mừng đến rơi cả nước mắt, mẹ sinh thường nên giờ rất mệt đã ngủ sâu, em tôi được đưa vào khu chăm sóc đợi đến khi mẹ tỉnh. Cả nhà và cả Diệu Anh đã bàn tính rằng nếu con gái đặt tên Lê Hoàng Bảo Anh, con trai thì đặt Lê Hoàng Nhật Dương. Vậy là giờ nhà có cả Nhật Minh(Ánh mặt trời), Nhật Dương(Nắng mặt trời) không lo bị tối nữa rồi. Thằng nhóc khá ăn và ngoan nên chuyện chăm nó rất dễ, nhưng nó lại quấy đêm và đêm đến là cả nhà cùng thức. Lại đã tháng 2, tháng 5 tôi phải thi tốt nghiệp và tháng 6 lại phải thi Đại học nên chuyện thằng nhóc khá bất tiện, tôi đành xin phép bố mẹ chuyển đến căn hộ của Andree. Mỗi ngày trôi qua, tôi đều về nhà ăn cơm sau đó mới sang căn hộ, cuộc sống giản dị và bình đạm .

Rồi thì tháng 5 cũng đến, tôi tốt nghiệp với loại khá, sau đó thi đại học, tôi cũng đỗ khoa thiết kế đồ họa trường đại học XXX . Còn Diệu Anh nó cùng trường nhưng khác khoa, nói chung là hai đứa vẫn phải dính lấy nhau. Bố mẹ mua cho tôi một chiếc xe máy mới toanh làm quà đỗ đại học, tôi vui đến rơi nước mắt, còn Diệu Anh nó cũng đã có xe nhưng nhất quyết muốn đi học cùng xe với tôi, chuyện sửa chữa và xăng dầu một tay nó đảm nhận. Tôi vẫn sống ở căn hộ của Andree, mọi thứ chưa hề thay đổi, mọi thứ như lần đầu tôi đến. Còn cậu ta đã hơn một năm không có lấy một mảnh tin tức, nhưng tôi vẫn chờ, chờ đến ngày cậu ta chịu về, dù không biết phải đợi đến bao giờ.

21. Chương 21

Trong suốt thời gian học đại học, tôi cũng có người thích và tỏ tình, nhưng mọi chuyện không hề dễ dàng, tôi vẫn yêu hấn rất nhiều đến không thể từ bỏ nên tôi từ chối mọi lời tỏ tình. Diệu Anh nó bảo tôi quá ngốc mới tin vào mảnh giấy đã nhàu kia nhưng tôi vẫn muốn tin đơn giản đó là vật cuối cậu ta để lại. Cuộc sống mà, cứ trôi vậy thôi, dù mình có đau lòng đến chết thì nó vẫn cứ trôi,tôi tốt nghiệp đại học với cái bằng khá ổn, nhưng có lẽ tôi không hợp nên học tiếp một khoá học kinh doanh ngắn hạn rồi mở một shop bán thứ cứng. Về nhóc em tôi đã hơn 5 tuổi, và sắp đến cái ngày sinh nhật thứ năm của nó. Thằng nhóc này có lẽ giống bố hơn mẹ nên nhìn nó ra dáng con trai hơn tôi nhiều. Trán cao, má phính, mắt to lông mày đậm đặc biệt thích siêu nhân và công an. Tôi rất quý nó và ngược lại nó bám tôi mọi lúc tôi có mặt ở nhà, thỉnh thoảng ra đường, hai anh em vẫn bị nhận nhầm là hai bố con, nghĩ cũng thấy vui vui. Tôi bây giờ đã cao được 1m70 ước mơ bấy lâu đã thành hiện thực, còn cái mặt vẫn như ngày nào.

” Anh Minh ! Mua siu nhum đi ” Tôi đang ngồi suy nghĩ thì bắt chợt nhóc em chạy đến ôm chặt vào cổ, đây chính là lúc nó đòi quà.

” Không đâu ! Mai nữa sinh nhật anh mua cho . ”

” Hứa ná, anh hông mua em hông chơi với anh nữa” Thăng nhóc nói vẫn ngọng nú ngọng lo đôi lúc làm tôi ngọng luôn theo nó.

” Minh này tối nay, ngủ ở nhà đi, rồi có gì mai chủ nhật sinh nhật em Dương luôn.” Bố đang ngồi xem ti vi nói vọng nên chỗ hai anh em tôi đang nghịch ở tầng trên.

” Dạ. Thế cũng được, này, tối nay anh Minh ngủ với Dương nhé.”

” Thứt thế , thế tối anh Minh mua siu nhưn ná .”

” Mai anh mua ! ”

Vâng ! Thăng em tôi chính là hiện thân của con nhỏ Diệu Anh, không nói chắc cũng hiểu. Đêm hôm đó ngủ với nó mà bị ngạt thở đến mấy lần, thói quen của thằng nhóc là gác chân lên bụng người ta, rồi từ lên bụng nó chuyển thẳng lên cổ lên mặt, khỏi thở. Sáng hôm sau sinh nhật thằng nhóc mà cứ như hợp mặt gia đình, ồn ào từ sớm tinh mơ, rồi thì tôi và nhỏ Diệu Anh thành chân sai vặt. Mẹ bắt đi lấy bánh rồi thì mua cái này cái nọ một muốn chết.

” Ê ! Lâu rồi sao không yêu ai?” Nó ngồi sau xe để đi lấy bánh sinh nhật cho nhóc rồi hỏi một câu bất chợt làm tôi ngạc nhiên tuyệt độ.

” Ừ thì ế cho nó ghê ! Mà bao giờ bà cưới ?”

” Đừng có bơ nhá ! Tôi bảo ông ấy, Andree cũng hơn 5 năm rồi không tí tin tức đợi làm gì nữa.” Tôi không trả lời, chỉ cười, nhưng thực chất là nụ cười khá ngượng. Tôi đợi đã năm năm dai dẳng , vậy mà không một lần hỏi thăm, không một câu điện không một lá thư. Tôi năm năm trước có lẽ không lo nghĩ mà đợi cậu ta, nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác, tôi đã 23 tuổi rồi, trẻ không trẻ mà già cũng chẳng già vậy mà vẫn cứ ngu ngốc đợi cậu ta. Có lẽ tôi đã bị tình yêu làm ù quáng mắt rồi. Tôi có nên dừng lại tất cả, rồi kiếm đại một ai đó, kết hôn, sinh con rồi sống đến già và chết. Nhưng nghĩ đến một ngày nếu cậu ta trở về thì sao ? Nếu cậu ta về khi tôi đã kết hôn, tôi sợ điều đó xảy ra...

Bữa tiệc sinh nhật của thằng nhóc diễn ra vui vẻ đến nỗi vừa xong là nó đòi tổ chức sinh nhật nữa. Mọi người về nhà, bố mẹ rủ tôi và Diệu Anh cùng nhóc đi khu vui chơi, nhưng một thằng con trai đã 23 tuổi lại đến chỗ đó thì kì quặc lắm nên tôi quyết định ở nhà cùng con nhỏ Diệu Anh. Hai đứa vẫn như vậy nói rất nhiều chuyện không biết chán.

” Ông năm nay đã 23 rồi đấy.” Bất chợt nhỏ Diệu Anh nói điều này tôi cũng không hiểu rõ ý nó.

” Ừ. Thì sao ?”

” Già rồi mà không yêu ai đi à ?”

” Còn trẻ chán, đẹp trai chán, bà cưới xong rồi tôi cưới.”

” ẤY ! Đúng là...”

” Ha ha ha tự nhiên tôi nhớ hồi xưa tôi cứ cãi là y rằng bà cho tôi một trận như đòn.”

” Kỉ niệm vui quá ha ? Thích thế nữa không ?” Nó xắn tay áo rồi mặt hầm hầm lườm tôi, tôi chỉ cười trêu trọc nó.

” Mà ông tính đợi Andree đến bao giờ ? Tôi hỏi thật đấy, không đùa đâu.”

” Haizzz... Không biết, đợi đến khi cậu ta về.”

” Nhưng ... Năm năm rồi, năm năm rồi đấy. Cậu ta nếu còn tình cảm với ông thì đã về với ông, năm nay cậu ta cũng 22 tuổi rồi, cũng gọi là trưởng thành rồi.”

” Tôi thực sự không biết, nhưng tôi không muốn yêu ai ngoài cậu ta.”

” Đồ ngốc. Thôi ông về chung cư đi, tôi đợi hai bác về rồi về sau.”

” Thôi ! Chút bố mẹ về tôi đưa bà về, rồi về sau.”

” VỀ NGAY ! ĐUỔI THẮNG...TÉ ” Nó đứng dậy, lấy áo khoác cho tôi rồi đẩy tôi dần ra phía cửa. Con nhỏ vô duyên nhà tôi mà như nhà nó vậy, nó đẩy tôi ra, đóng chặt cửa tôi chỉ đành lấy xe rồi về khu chung cư. Chả hiểu nhỏ này làm sao không biết, có chút kì quái.

Về đến chung cư, mọi việc cũng rất lạ, hôm nay chung cư vắng vẻ hơn mọi khi, nếu tầm này mọi khi trẻ con sẽ đầy ở sân chơi riêng, hay mấy cô tập dưỡng sinh vậy mà hôm nay chả có ai. Còn bác bảo vệ thì hôm nay nhìn thấy tôi chỉ cười bí hiểm chứ không nói tiếng nào như mọi khi ? Hôm nay ngày tình nhân mà ai cũng kì kì là sao?

” Minh này, sướng nhá ! ” Bác bảo vệ đứng chấp tay đằng sau lưng rồi cười hả hê trêu chọc tôi, còn tôi thì chịu, chả hiểu bác muốn nói gì chỉ cười cười rồi vào thang máy. Lên tầng 18, hôm nay cũng khác mọi ngày. Mọi khi là mấy cô hộ bên cách kiêu gì cũng mở cửa rồi nói chuyện vài câu, hôm nay nhà ai cũng đóng cửa, là ghê. Tôi mở cửa căn hộ... Rồi một tiếng ghi ta vang lên...

22. Chương 22

.....Tôi như chết lặng người trước những gì đang xảy ra trước mắt tôi, Andree đã quay trở về rồi ư, đây có phải là sự thật không hay chỉ là trong tưởng tượng, trong mơ. Không đây không phải là mơ những gì đang xảy ra là sự thật Andree đã về thật rồi, tiếng đàn ấy tiếng đàn của 5 năm trước không thể nhầm được tiếng đàn nhẹ nhàng êm đềm là tôi nhớ về những kỷ niệm bên sói này mà lần đầu tiên gặp nhau ở phòng âm nhạc, tôi đã cho tên sói một cái đấm, rồi lần gặp sói ở trong phòng hiệu trưởng lần đầu tiên sói cưỡng hôn, nào là những kỷ niệm vui cứ thể hiện lên trong đầu tôi.... Tiếng nhạc kết thúc cũng là lúc quay lại với hiện thực. không hiểu tại sao trong trái tim tôi lại nhói đau, rất đau, hai hàng mi tôi đã đầm lệ hồi nào mà không hay. Andree tiến lại gần tôi ôm chầm còn tôi thì cú đứng đậy như người mất hồn.

- Thỏ à em đã về đây, có phải thỏ nhớ em nhiều lắm phải không....., cho em xin lỗi....., thỏ tha thứ cho em chứ

Xin lỗi ư.....sau 5 năm bỏ đi không nói một lời không một chút thông tin gì mà giờ đây trở về nói một câu xin lỗi là xong ư. Trong suốt thời gian 5 năm cậu đi đâu bỏ tôi một mình lúc đó cậu có biết tôi tổn thương đến thế nào không, những lúc khó khăn, những lúc tôi buồn, vui những lúc tôi cần cậu nhất thì cậu ở đâu, mà giờ đây trở về nói một câu xin lỗi là có thể xóa đi những gì mà tôi phải trải qua sao. Dù đã trong vòng tay quên thuộc của Andree như tim tôi vẫn đau. lý trí tôi bảo hãy tha thứ cho cậu ấy chắc cậu ấy có nỗi khổ riêng, nhưng con tim tổn thương quá sâu không thể chiến thắng được lý trí. Con tim đã điều khiển tôi. Tôi dùng hết sức vào cách tay để đẩy Andree đang ôm chặt lấy tôi

- Xin xin lỗi ưem có biết là tôi đau đến nhường nào khi em ra đi không một lời (tôi nói trong cơn nức)

- Thỏ à em xin lỗi

Tôi bỏ chạy ra khỏi chung cư, mặc cho sói chạy theo và gọi tên tôi

- Thỏ đừng bỏ đi. em sai rồi

đúng lúc thang máy đang mở sẵn cửa tôi chạy vội vào và đóng cửa lại mặc cho sói đang cố chạy theo, lúc cửa đóng lại tôi ngã quỵ xuống rồi khóc nức lên

-(Andree) thỏ chờ em, em sai rồi (tay nhấn vào nút để mở thang máy nhưng không được, An... đã chạy thang bộ để đuổi theo tôi)

tinh tinh tinh thang máy mở ra tôi lúc đó cứ chạy như người mất hồn không biết chuyện gì đang xảy ra với tôi mặc ọi người nhìn tôi với ánh mắt tò mò

taxi taxi ... tôi dơ tay để bắt taxi tôi bay giờ không muốn nhìn mặt Andree lúc này tôi rất hận sói mặc cho sói đang chạy theo và kêu thỏ thỏ chờ em với.....

- Bác tài cho xe chạy đi

- cậu đi đâu đây

- Bác cứ chạy thẳng đi

Thỏ cứ chạy theo xe và luôn miêng gọi tôi cho tới khi không còn đuổi theo được xe nữa.

(Andree) tôi lúc đó chỉ biết chạy theo thỏ chạy tới khi gục ngã không thể đuổi theo được nữa tôi chỉ biết nhìn thỏ đi dần khuất xa mới thôi.tôi chạy về lấy xe đi tìm thỏ chắc thỏ đau lắm ki mà mình không một lời từ biệt mà bỏ đi Anh suối khoảng thời gian dài, tôi lái xe đi tìm thỏ trong vô vọng, - thỏ à em đã sai thật rồi sai thật rồi, không phải em không quan tâm không nhớ thỏ mà em không dám liêm lạc với thỏ, khi ra đi em quyết là sẽ làm một con người khác không còn phụ thuộc bố để đường đường bảo vệ chỗ thỏ, em đã sai rồi em không nên làm như vậy nước mắt tôi cứ chảy ra không thể kiềm chế được lần đầu tiên tôi khóc, khóc vì một người tôi yêu.

tôi lái xe đi tìm thỏ nhưng không thấy đâu, hay là thỏ đã về nhà của thỏ rồi, tôi đứng xe tới nhà thỏ

tinh tinh ai vậy tiếng mẹ thỏ từ trong nhà vọng ra

- Andree cháu đây à, cháu về hồi nào vậy

- dạ dạ

tiếng của bố từ trong nhà vọng ra

- Ai vậy mình .

- là Andree mình à

từ trong nhà bố và một cậu nhóc chừng 5 tuổi bước ra

- Andree đây à vào nhà đi cháu

- cháu cháu 2 bác àn có..... ở nhà không a

- (mẹ) chả phải nó tới chung cư rồi sao

- (bố) thế cháu không gặp a

- dạ dạ cháu cháu gặp rồi ạ như nhưdạ cháu nên bỏ đi không nói một lời nào và tới bay dờ cháu vẫn chưa tìm thấy anh ấy.

(mẹ) sao lại như vậy chứ nó tưởng ngày mong cháu về lắm mà sao dờ nó lại như vậy

- cháu cháu

(bố) thỏ còn đứng đây làm gì nữa mình dư nhất Dương để anh đi tìm

(mẹ) thế mình và Andree đi tìm con nó đi

23. Chương 23

... Mình cảm ơn sự góp ý trân thành của các bạn và mình sẽ cố gắng sửa chữa những lỗi này. Mong các bạn ủng hộ... Đây là phần kết của truyện , cũng là lời kết thúc bộ truyện đầu tay của mình. Cảm ơn các bạn luôn ủng hộ và đưa ình những lời khuyên tốt nhất. Mình mong các bộ truyện sau này sẽ được đón đọc như bộ truyện này.

ĐÂY LÀ PHẦN KẾT CHÍNH THỨC CỦA TRUYỆN...Phần kết phía trang 13 là do một bạn viết mặc định rất hay nhưng mà mình muốn hướng đến một Thỏ mạnh mẽ ương bướng trân thành trong tình yêu chứ ko nhẹ nhàng và dịu dàng. Còn Sói mình muốn một người đàn ông trưởng thành sau 5 năm lăn lộn nơi đất khách. CẢM ƠN BẠN ĐÃ VIẾT KẾT THỨC mặc định hộ mình Ko dài dòng nữa vào luôn thân bài này...

CONTINUE ...Tiếp trang 12...

Chuyện gì đang xảy ra vào lúc này đây? Âm thanh đó, tiếng đàn đó, như lần đầu năm năm trước, chỉ có thể là cậu ấy. Cậu ấy đã về ? Cậu ấy về thật rồi sao. Adree, cậu ở đâu, tôi tìm kiếm quanh nhà. Tìm kiếm và tìm kiếm chỉ có tiếng đàn vang vọng, vang xa, xa dần, chuyện này thật khó hiểu. Tôi điên cuồng tìm kiếm,

có phải tôi đã phát điên vì nhớ cậu ấy ? Có phải đây là một giấc mơ, tôi gục ngã trên sàn hoàn toàn điên loạn trong tiếng đàn ghi-ta ấy. Chợt tiếng chuông điện thoại vang lên... Một số máy lạ, ai vậy.

“Tiếng đàn rất hay phải không ?” Một giọng nói vang lên, giọng nói mà đến hết cuộc đời này tôi sẽ không bao giờ quên. Nước mắt cứ thế rơi ra, giờ thì con tim và khối óc của mình đã không còn nghe lời nữa rồi, đúng là cậu ấy thật rồi, con sói gay biến thái ấy. Tôi khóc nức nên thành tiếng, chỉ biết khóc mà thôi, nước mắt của năm năm ròng rã. Cảm xúc trong tôi vỡ oà. Sự mong chờ đến vô vọng, sự mỏi mòn đợi chờ, và cả những suy nghĩ đã chôn chặt giờ ủa về theo giọng nói ấy.

” Đừng khóc mà ! Nín đi.” Cậu ta vẫn dịu dàng và vẫn sự ấm áp ấy. Sự ấm áp đã năm năm rồi chưa một lần được nhớ lại, giờ nó hiện hữu qua giọng nói điện thoại.

” C...C...Cậu...Híc híc...Đồ tôi ! CẬU CÒN VỀ ĐÂY LÀM GÌ NỮA ? ” Sự bức tức cũng như tình yêu tôi dành cho cậu ta, càng nhiều hận càng nhiều. Cậu đã đi, đi đến một nơi tôi không hề biết, cậu bốc hơi rồi năm năm sau lại quay về , rồi cậu sẽ lại bỏ tôi đi nữa sao ? Đồ đáng ghét.

” Đừng khóc nữa mà. Anh sai rồi ! Sai rất nhiều.”

” Cái gì...Mà...A...Anh chứ...Híc...Tôi hơn...” Tôi khóc đến ghen lời, càng nghe giọng nói ấy, nước mắt lại rơi ra nhiều hơn.

” Sẽ không bao giờ Anh gọi Thỏ là Anh nữa. Vì giờ Anh sẽ là người bảo vệ em đến mãi mãi, anh sẽ không là thằng nhóc bất lực để phải xa em lần nữa. THỎ À ! ANH YÊU EM ” Sau bao nhiêu năm không gặp sao cậu lại nói trôi chảy đến vậy, sao cậu lại tự tin đến vậy, câu cho tôi nghe giọng nhưng cậu giờ đang ở đâu? Có phải cậu muốn trêu chọc tôi nữa không?

” Hu hu woah woah... ĐỒ ĐÁNG GHÉT ! Cậu ở đâu chứ ? Cậu lại để tôi hi vọng rồi sẽ lại bỏ tôi ? ” Tôi mếu máo nói từng câu, tôi như đứa trẻ khóc trong sự tức giận đan xen cả hoài niệm, tình yêu và hạnh phúc trào dâng. Thật may, vì ngày ấy tôi đã chờ, ngày ấy tôi không từ bỏ tình yêu này. Năm năm mong đợi giây phút này, năm năm sống trong một dấu hỏi tại sao cậu lại đi? Tại sao cậu không nói cho tôi biết?

” NGỐC ! Bỏ Thỏ rồi, Anh sẽ chẳng thể sống nổi đâu. Thỏ biết từng ngày trôi qua Anh đều muốn từ bỏ nhưng có em làm anh muốn sống. Em là thứ duy nhất năm năm nay anh cố gắng bảo vệ, em làm gì, với ai anh đều biết nhưng anh không thể ở bên em. Điều đó khiến anh đau khổ lắm, em biết không vậy?” Tên ngốc này, cậu dám gọi tôi như vậy sao? Câu nói của cậu chẳng biết bao nhiêu phần là thật nhưng nó là liều thuốc xoa dịu nỗi đau năm năm nay , nỗi đau dai dẳng của thằng con trai đợi người nó yêu lâu đến vậy.

” C...C...Cậu ở đâu ? T...Tô...E...E...Em...Nhớ ANH rất nhiều, đồ ngốc, EM NHỚ ANH.” Cảm xúc tôi khó mà nói thành lời, những thứ tôi muốn nói, những điều tôi muốn cậu ấy hiểu giờ chỉ xúc tích lại trong ba chữ, ba chữ mà mất đến năm năm tôi mới nói thành lời. “Đồ ngốc, rất nhớ anh. Anh đang ở đâu ? Muốn trốn đến bao giờ nữa?” Giờ thì khá hơn, nước mắt đã ngừng rơi, nhưng cảm xúc thì vẫn đang hỗn loạn trong từng tia suy nghĩ.

” Hi... Em biết ngay thôi. THỎ ! Mau đến phòng của em, mở ngăn kéo tủ ra, em sẽ thấy một phong thư xanh làm theo nó nhé.” Tên đáng ghét, nói xong thì vội cúp máy, hần muốn làm gì nữa đây? Hần muốn tôi đau khổ vì chờ đợi sao?

Tôi lập tức làm theo, chạy thật nhanh vào phòng, đúng như lời cậu ta, một phong thư xanh đã sẵn ở ngăn kéo. Trên phong thư chỉ có vài chữ : ” Cảm ơn em, THỎ CON của anh, Em là điều vô giá nhất. Em còn nhớ bản nhạc lần đầu chúng mình gặp nhau chứ ? Anh đã đàn trong vô thức, chỉ em, cậu nhóc ngây ngô “mù” âm nhạc lại hiểu. Lạ thật đấy, có phải anh đã yêu em từ lần đầu ấy hay em là điều anh mong muốn bấy lâu. Giờ em tìm cây Ghita hôm sinh nhật của anh nhé ! Mong gặp Thỏ của anh sớm. I <3 u.“=” đọc=“” thư=“” tôi=“” nhẹ=“” cười=“” trong=“” nước=“” mắt,=“” tên=“” ngốc=“” sao=“” lại=“” viết=“” thư=“” hay=“” đến=“” vậy.=“” tiếp=“” tục=“” tím=“” kiếm=“” khắp=“” nhà,=“” rồi=“” chợt=“” nhớ=“” cây=“” ghita=“” đó=“” được=“” đặt=“” ở=“” trên=“” nóc=“” tủ=“” của=“” cậu=“” ấy.=“” mở=“” cánh=“” của=“” phòng=“” thân=“” quen,=“” có=“” gắng=“” trèo=“” lên=“” một=“” chiếc=“” ghế,=“” cuối=“” cùng=“” tôi=“” cũng=“” lấy=“” được=“” cây=“” đàn=“” ghita=“” ấy.=“” một=“” phong=“” thư=“” màu=“” vàng=“” khác=“” được=“” đặt=“” trên=“” cây=“” đàn.=“” cũng=“” nét=“” chữa=“” ấy=“” “=“” em=“” đã=“” tìm=“” được=“” rồi.em=“” làm=“” tốt=“” lắm=“”

!=“”thỏ=“”à=“”!=“”đã=“”bao=“”giờ=“”anh=“”nói=“”rằng=“”anh=“”yêu=“”em=“”nhiều=“”
đến=“”thế=“”nào=“”chưa=“”anh=“”yêu=“”em=“”còn=“”hơn=“”mọi=“”thứ=“”anh=“”có=“”
anh=“”đã=“”từng=“”ích=“”kí=“”muốn=“”em=“”chỉ=“”ở=“”mãi=“”bên=“”anh,=“”nhưng=“”
em=“”là=“”đứa=“”trẻ=“”vô=“”cùng=“”nghịch=“”ngỡm=“”muốn=“”bay=“”nhảy=“”luôn=“”
làm=“”anh=“”lo=“”lắng.=“”anh=“”biết=“”kém=“”em=“”một=“”tuổi=“”là=“”anh=“”phải=“”
phục=“”tùng=“”thỏ=“”vô=“”điều=“”kiện,=“”nhưng=“”mà=“”thỏ=“”đáng=“”yêu=“”đến=“”
nỗi=“”anh=“”muốn=“”cả=“”đời=“”phục=“”tùng=“”em.=“”giờ=“”em=“”còn=“”nhớ=“”lần=“”
gặp=“”lại=“”ở=“”phong=“”hiệu=“”trưởng=“”chứ?=“”em=“”còn=“”nhớ=“”ba=“”điều=“”anh=“”
muốn=“”em=“”làm=“”không=“”anh=“”muốn=“”em=“”thực=“”hiện=“”:=“”1.=“”yêu=“”anh=“”
cả=“”đời;=“”2.=“”bên=“”anh=“”mãi=“”mãi;=“”3.=“”bí=“”mật=“”,=“”giờ=“”thì=“”tiếp=“”
tục=“”tìm=“”kiếm=“”một=“”chỉ=“”dẫn=“”khác=“”ở=“”nhà=“”diệu=“”anh=“”nhé.=“”nhanh=“”
lên!=“”anh=“”muốn=“”gặp=“”thỏ.=“”>

Tôi chạy nhanh xuống rồi lấy xe đi thật nhanh. Nhớ lần thứ ba gặp nhau cũng là vì “bà mối” Diệu Anh, chính nó đã mang con sói này đến bên tôi. Chính nó giúp tình yêu này nảy nở. Mất gần 15 phút tôi đến trước cổng nhà Diệu Anh, một phong thư màu nâu nhạt được treo trước cổng. Ánh đèn đường soi vào từng nét, lại một bức thư, một lời chỉ dẫn để tôi được đến gần tên đáng ghét này hơn : ” Woah ! Nhanh thật ! Thỏ, em mãi mãi là động lực để anh hướng đến cuộc sống tươi đẹp hơn. Anh đã “yêu” rất nhiều lần, đã qua lại cùng nhiều đứa con gái. NHƯNG, chỉ có một cậu nhóc ngây ngô, lùn lùn, cực dễ thương khiến trái tim anh loạn nhịp, khiến hơi thở anh gấp gáp và lí trí anh bị đốn gục trước cái tên xinh đẹp Lê Hoàng Nhật Minh. Em là MỐI TÌNH ĐẦU VÀ DUY NHẤT của anh. Giờ thì nhớ căn phòng của em tại nhà bố mẹ chứ . Nơi đã chứng kiến lời tỏ tình của một tên ngốc cho người hấn yêu. Quay lại nơi chúng ta lần đầu thổ lộ nhé ! ” Tên ngốc này có biết tôi đã đi vất vả thế nào không mà cứ bắt tôi đi qua đi lại ? Đồ Sói Gay Biến Thái HÁCH DỊCH. Nhưng có kẻ đã rơi vào móng vuốt của sói, chỉ biết ngoan ngoãn làm theo, không muốn rời khỏi móng vuốt ấy. Tên ngốc là tôi vẫn quay lại nhà, chạy nhanh vào nhà. Lạ thật ! Nhà trống không, mà kệ, tôi lên tầng hai, chạy ngay vào phòng mình (giờ là phòng của nhóc Dương). Lục lọi khắp nơi, chỉ là một biển đồ chơi lộn xộn, cuối cùng, ở bàn học ấy, nơi trong suốt thời gian cấp 3 tôi ngồi ngốc đợi tin tức từ tên bạc bẽo ra đi không lí do. Một phong thư đỏ tươi bắt mắt được giấu dưới cuốn chuyện cổ tích của nhóc Dương. Mở phong thư, lại một lời chỉ dẫn ám áp : ” Hey ! Vất vả rồi ! Anh không ngờ năm năm này lại có thêm một nhóc con được ra đời. Anh đã tưởng em bỏ anh àm cưới vợ rồi cơ, thật may khi biết nó là em rể của mình. ^^ Em ... Thỏ à ! Em là người biến cuộc sống của anh đảo lộn. Từ khi yêu cậu nhóc là em anh đã biết đi học từng ngày để được đưa đón ai đó, anh đã biết chăm lo sức khoẻ để em không lo, anh đã hát thật nhiều đàn thật nhiều vì em chính là cảm xúc. Cuộc đời đã lấy đi của anh một gia đình nhưng bù lại nó cho anh một mái nhà ấm áp có anh và em. Chưa bao giờ anh dám nghĩ anh sẽ yêu ai đó thật lòng và đặc biệt lạ là một người cùng giới. NHƯNG, em là điều may mắn, tốt đẹp nhất của cuộc đời, em là cảm xúc không thể chối từ của anh. Giờ thì đến nơi chúng ta bên nhau mỗi ngày. Đó là nơi, anh và em trải qua cả sự chúc phúc và sự khinh bỉ. Chắc em biết là đầu Thỏ nhỉ. Chạy đi nào Thỏ.” Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét... Sao lại bắt đi lòng vòng vậy chứ, tên ngốc sắp xếp bản đồ thì cũng phai thuận đường chứ, tối rồi cứ bắt người ta chạy mãi. Cầu nhau nhưng không thể ngăn con tim làm theo . Đến ngôi trường yêu dấu, đến nơi mỗi ngày đều là niềm vui và có cả những nỗi buồn. Nhìn thấy tôi, bác bảo vệ trường đã đi ra đưa cho tôi một phong thư màu cam. Một bức thư không có những dòng đầy cảm xúc chỉ là một hình trái tim và một chiếc chìa khoá. Nhìn đã năm năm, tất nhiên tôi biết đó chính là chiếc chìa khoá của hấn, chiếc chìa khoá căn hộ. Mở hình trái tim chỉ duy nhất một từ ” NHÀ” được viết ở trong. Tôi lại tiếp tục chạy xe thật nhanh về khu chung cư. Cất xe, bác bảo vệ già cứ nhìn theo tôi rồi lại cười, có lẽ điều gì đó đang xảy ra mà chỉ mình tôi không biết. Tức tốc tôi chạy đến thang máy, nhấn thật nhanh nút chờ rồi thì cánh cửa mở ra. Tôi không tin vào mắt mình, nhóc con nhà tôi không đi khu vui chơi mà đang cầm một chùm bóng bay màu xanh (BLUE) khổng lồ, vệt vàng tôi cầm lấy chùm bóng cho nhóc.

” Sao em ở đây ? Bố mẹ với chị Diệu Anh đâu ? ” Tôi kéo chùm bóng ra khỏi thang máy lập tức hỏi nhóc, tại sao lại để nhóc một mình như vậy chứ. Chuyện gì thế này? Nhóc đứng tình nghịch rồi chỉ tay vào chùm bóng.

24. Chương 24

" Em muốn bóng bay à ? Anh cho nè ." Tôi lấy vài quả ra định đưa nhóc chỉ lắc đầu.

" Dương hông này, Anh Minh nhìn bóng bay đi. " Nghe theo nhóc, tôi nhìn từng quả bóng bay màu xanh với những dòng chữ quen thuộc " ANh yêu Em", " Minh<3 andree", " sống=" thật=" vui=" bên=" nhau=" nhé.", " cùng=" nhau=" tạo=" lên=" thật=" nhiều=" kỉ=" niệm=" nào."...=" những=" dòng=" mà=" chính=" tôi=" cầu=" năm=" năm=" trước=" viết=" cho=" tên=" ngốc=" này=" giờ=" lại=" được=" hiện=" hữu=" ngay=" đây.==" tôi=" cười=" trong=" hạnh=" phúc=" rồi=" tỉ=" mẩn=" đọc=" từng=" quả=" bóng...=" phút=" chốc=" tiếng=" nhạc=" vang=" lên,=" một=" bài=" ca=" quen=" thuộc=" " = " if=" our=" love=" was=" a=" fairytale.i=" would=" charge=" in=" and=" rescue=" you.on=" a=" yacht=" baby=" we=" would=" sail.to=" an=" island=" where=" we'd=" say=" i=" do.and=" if=" we=" had=" babies=" they=" would=" look=" like=" you.it'd=" be=" so=" beautiful=" if=" that=" came=" true.you=" don't=" even=" know=" how=" very=" special=" you=" are.you=" leave=" me=" breathless.you're=" everything=" good=" in=" my=" life.you=" leave=" me=" breathless.i=" still=" can't=" believe=" that=" you're=" mine.you=" just=" walked=" out=" of=" one=" of=" my=" dreams.so=" beautiful=" you're=" leaving=" me...=" năm=" năm=" rồi=" vẫn=" bản=" nhạc=" lúc=" cũng=" nhau=" dọn=" dẹp=" nhà=" cửa,=" những=" ngày=" tháng=" bình=" lặng=" trong=" cuộc=" đời=" cứ=" thế=" hiện=" ra=" cùng=" tiếng=" nhạc.= " (=" t.g=" :==" đây=" là=" bài=" breathless=" của=" shayne=" ward,=" bài=" này=" rất=" ý=" nghĩa=" và=" hay=" bạn=" nào=" chưa=" nghe=" nên=" nghe=" đi=" hay=" lắm.= " ^).=" bác=" bảo=" vệ=" và=" nhóc=" con=" bỗng=" đi=" ra=" chỗ=" tôi,=" đẩy=" lưng=" tôi=" ra=" phía=" sân=" trước=" chung=" cư.= " tôi=" ngạc=" nhiên=" đi=" theo=" chỉ=" dẫn=" của=" hai=" người=" họ.= " ở=" sân=" giờ=" không=" vắng=" vẻ=" mà=" là=" gần=" như=" toàn=" bộ=" chung=" cư=" đang=" ở=" trước=" mắt=" tôi,=" có=" các=" cô=" hàng=" xóm=" gần=" nhà,=" trên=" dưới=" tầng,=" bọn=" trẻ=" con=" hay=" chơi=" ở=" sân=" này,=" rồi=" cả=" các=" bạn=" cùng=" tuổi=" ở=" khu=" nhà.= " mọi=" người=" đã=" đứng=" đây=" từ=" bao=" giờ=" chính=" tôi=" cũng=" không=" nhận=" ra.= " mọi=" thứ=" hôm=" nay=" thật=" là=" lạ,=" vẫn=" trong=" tiếng=" nhạc,=" vẫn=" trong=" bầu=" không=" khí=" ấy,=" điện=" thoại=" cua=" tôi=" bỗng=" đổ=" chuông...reng...reng...reng...=" ">

" Này ! cậu đang làm gì vậy ? " Tên sói gay kia cuối cùng cũng chịu gọi điện.

" Bất ngờ chứ ? Ang đã làm riêng cho Thổ tất cả đấy ." Vẫn cái giọng nói ấy.

" Chuyện này là sao ? Mọi người ở đây làm gì ? "

" Ngược mắt nhìn khu nhà đi Thổ." Hấn không trả lời câu hỏi, chỉ nói một câu cụt lủn làm người ta khó mà nhận biết chuyện gì đang xảy ra.

Theo lời hấn, tôi dần ngược đầu lên phía toà nhà. Một sự ngạc nhiên đến tột cùng bao phủ trí óc , ánh mắt và suy nghĩ trong tôi. Ánh đèn các căn hộ chổ bật, chổ tắt tạo thành một hình trái tim lớn do ánh đèn các căn hộ tạo thành. Một điều thật giản dị, thật đẹp như tình yêu của chúng tôi. Một tình yêu đến bất chợt, tình yêu chưa bao giờ có một mở đầu rõ ràng. Mọi thứ chỉ là một trò đùa nhưng giờ nó cứ tiếp diễn đến không thể gỡ ra nỗi suy nghĩ. Ánh đèn từng căn hộ vẫn xếp thành hình trái tim thật to và đẹp, sau đó một dải băng rôn được căng lên. Dải băng rôn với một dòng chữ màu xanh in trên nền trắng " Will You Marry Me ? " (Em sẽ cưới anh chứ ?). Tôi đã khóc trong một nụ cười thật tươi. Khóc vì hạnh phúc, khóc vì lời hứa ngày xưa đã thành hiện thực. Cậu đã không nói dối, cậu đã trở về mang cho tôi thật nhiều sự ngỡ ngàng có cả vui và buồn. Có lẽ sẽ trả bao giờ tôi quên được phút giây hạnh phúc này, phút giây thiêng liêng liêng mà cả đời người trần trọng.

" Hey ! Còn đó không ? Điều thứ ba trong thoả thuận 7 năm trước là Em sẽ làm người đi cùng anh đến cuối đời nhé?" (Tính từ lúc nói chuyện ở phòng hiệu trưởng thì cũng được 7 năm rồi !) Giọng nói hạnh phúc của cậu ta có chút hồi hộp và cả chút ngọt ngào, sự ngọt ngào mà nhiều năm nay chưa bao giờ tôi quên. Có lẽ mọi thứ trong cuộc đời tôi chưa bao giờ mơ hồ như vậy, chính cậu ta đã mang đến một hiện thực đầy mơ

hồ trong tình yêu, cuộc sống của một người bình thường như tôi. Cậu ta có mọi thứ, giàu có, vẻ đẹp, tính cách tốt nhưng không ngờ cậu ta lại chọn một người bình thường như tôi. Cậu là nam và tôi cũng là nam, cậu hoàn hảo, tôi bình thường, cậu dịu dàng ít nhất đối với tôi, tôi thì ngược lại luôn bướng bỉnh với cậu. Cậu luôn bất chấp mọi thứ đến với tôi, cậu nhẹ nhàng như gió nhưng cũng rất mãnh liệt trong tình yêu, cậu chưa bao giờ khuất phục bởi bất kì điều gì. Nước mắt tôi rơi rất nhiều khi được cậu hôn một cách đặc biệt như thế này.

” Này ! Thỏ, em có đồng ý cưới anh không ?” Giọng nói ai đó đã dần gấp gáp và lo lắng.

” Hu woah...Hu woah... ĐỒ NGỐC ! E...E...EM ĐỒNG Ý ” Tôi khóc nức lên trong hạnh phúc rồi lại khóc to hơn trong tiếng vỗ tay của mọi người. Tiếng vỗ tay ngừng, cũng là lúc từ bên trong khu nhà một hình dáng cao lớn, mái tóc nâu màu kẹo mạch nha, ánh mắt xanh như màu bầu trời. Chính cậu ấy, người khiến tôi hạnh phúc, khổ sở, đau lòng, rồi lại hạnh phúc trong suốt bảy năm nay. Cứ tưởng tôi sẽ phải từ bỏ mọi thứ, trong cái lúc mọi thứ mơ hồ và trong lúc tôi định từ bỏ, cậu đã đến, cậu mang lời hứa tình yêu trao cho tôi. Andree cậu là thứ quý giá nhất mà cả cuộc đời tôi luôn trân trọng, cậu là một mảnh ghép còn thiếu trong tôi, cậu đến mang nhiều xúc cảm. Bóng hình to lớn ấy, cứ tiến gần gần thật gần hơn nữa đến bên tôi. Cậu khác người mà năm năm trước rất nhiều. Cậu cao to hơn nhiều, mái tóc cũng đã dài hơn kiểu cụt ngắn ngày xưa, đã mặc một bộ vest màu đen, bên trong là sơ-mi trắng cùng một cavast (tớ có sai chính tả cũng đừng giận nhé) màu xanh dương- thứ trang phục mà nhiều năm trước, có chết cậu cũng chẳng bao giờ đụng đến. Bóng hình to lớn khiến tôi muốn tin tưởng, muốn được bảo vệ trong vòng tay ấy, muốn được cảm nhận con người ấy. Andree cậu đã về thật rồi!

” Thỏ ! Anh rất nhớ Thỏ ” Cậu ta ôm trầm lấy tôi, một cái ôm thật chặt.

” Cậu bỏ đi rồi quay về là xong sao ? ĐỒ TÔI ” Tôi chỉ giận vu vơ rồi đan cánh tay mình vào eo hắn, chợt nhận thấy tầm mắt mình vẫn y nguyên như bảy năm trước, có phải hắn lại cao lên rồi không ?

” Anh biết anh sai rồi !~ Xin lỗi Thỏ ” Cậu đặt một nụ hôn nhẹ lên trán tôi trong sự hồi hộp của mọi người.

” Xin lỗi mà xong thì chẳng cần luật pháp. ” Tôi vẫn ương bướng vắn vẹo lại câu trả lời thật lòng của con sói đáng ghét này.

” Vậy...cả đời này anh sẽ chuộc tội với Thỏ nhé ?” Cậu ta tinh nghịch trêu đùa.

” Nên làm như thế ! Nếu không em sẽ hận anh cả đời.”

” Woah ! VỪA NÓI LÀ “em” Hả ?” Sói ngốc ! sao lại ngạc nhiên thế chứ, tôi đã xưng là em đến mấy lần mà con sói ngốc này đâu nhận ra. Thông minh ở đâu tôi không biết, nhưng mà hắn chính là kẻ ngốc nhất trong mắt tôi. Nhịn cười không nổi, tôi rúc đầu vào lồng ngực hắn cười cho thích rồi ngược lên khuôn mặt đã có phần trưởng thành hơn nhiều mà hôn nhẹ lên môi. Cậu đáp trả bằng một nụ hôn mãnh liệt hơn. Trong ánh đèn hư ảo, hai chúng tôi đã trao cho nhau những xúc cảm bấy lâu bị dồn nén. Tiếng vỗ tay của mọi người vang lên, nó là lời động viên, cũng như cổ vũ cho chúng tôi tiến lên phía trước của con đường hạnh phúc.

Một lúc sau, mọi người cùng nhau tham dự một bữa tiệc nhỏ của sói đã chuẩn bị, cùng nhau vui vẻ cười đùa, ai cũng mừng cho chúng tôi. Đây là điều tôi không thể ngờ, tôi sẽ không thể tưởng tượng nổi tình yêu của mình được chấp nhận đến như vậy. Cuộc sống đã quá iu ái cho tôi khi cho tôi mọi thứ hạnh phúc nhất. Có lẽ tôi là người hạnh phúc nhất trần gian. Tiệc tàn, mọi người đã về, nhóc Dương nhà tôi thì đã mệt đến nỗi ngồi trên băng ghế đá mà ngủ gật. Tôi chạy đến chỗ nó, bế thẳng nhóc lên.

” Này ! Cùng em đưa nhóc này về nhà.” Tôi quay đầu gọi Andree.

” Ha ha ha...Cũng ra dáng bà mẹ xì tin lắm ! ” Hắn chạy đến bế nhóc rồi cười cợt .

” Cốp... Nói thế nữa là không có cưới xin gì đâu .” Tôi bực bội cốc nhẹ vào đầu hắn.

” Ha ha...Xin lỗi, Thỏ yêu. Nhưng giờ phải lên căn hộ của mình thôi.”

” Làm gì? còn phải cho nhóc này về nhà.” Tôi ngạc nhiên

” Thì bố mẹ vợ, bố anh rồi cả Diệu Anh mấy đứa bạn của anh cũng ở trên nhà mình mà.” Cái gì cơ chứ ? Có phải chuyện này mọi người đều biết trừ tôi không ?

Vào thang máy, cậu ta vẫn bé nhóc, còn tôi thì dựa vào vai cậu ta nghỉ ngơi một chút. Sinh nhật nhóc Dương, rồi Valentine (sinh nhật nhóc này 14.2), rồi thì cầu hôn, một ngày hạnh phúc đầy ắp mọi. Cửa thang máy mở ra, chúng tôi tiến dần phía cửa, cánh cửa đã được mở ra từ bao giờ. Vừa đặt chân đến cửa, pháo giấy được bắt lên ngập cửa rồi mọi người vui vẻ ra đón chúng tôi vào nhà. Ai trong nhà cũng mang một nét mặt hạnh phúc, điều này càng làm tôi tin tưởng vào tình yêu của mình. Đặt nhóc Dương vào phòng tôi cho nó ngủ một giấc, tôi, Andree và mọi người ra ngoài phóng khách.

”Bố mẹ và mọi người đều biết chuyện này phải không?” Tôi ngây ngô quay sang phía bố mẹ đang ngồi ở ghế sofa. Bố không nói gì, chỉ cười thật tươi rồi huých vào vai mẹ vài cái.

”Ừ thì bố mẹ biết từ vài hôm trước thôi.” Mẹ cười thật tươi quay sang phía tôi, sau đó mẹ nhẹ đặt tay lên vai tôi nói vài lời ”Minh này, Mẹ và bố luôn yêu con dù con có như thế nào bố mẹ vẫn yêu con, phải hạnh phúc con nhé!” Mẹ nói nhỏ vào tai tôi những câu nói nhẹ nhàng làm ấm áp trái tim tôi. Bố mẹ luôn vậy, bố mẹ ủng hộ con đường tôi đi và làm mọi điều cho hạnh phúc của tôi. Tôi ôm bố mẹ một cái thật chặt. Bất chợt tôi nhớ ra có một người mà tôi không mấy thiện cảm giờ cũng ở đây - bố của Andree. Tôi đi ra chỗ ông ngồi, một chiếc ghế kê gần tivi nơi khuất sau chậu cây cảnh.

”Bác...Chuyện này...” Tôi ấp úng trước mặt bố Andree và cũng không dám nói hết câu vì chưa hiểu sao ông ta lại ở lại nơi này.

25. Chương 25 - End

”Bác hiểu những gì con muốn nói... Bác... Đã từng ác cảm với con. Bác nghĩ con làm cho nó, thằng con trai bác sa ngã. Bác và nó đã từng rất vui vẻ cùng nhau nhưng từ khi bác và mẹ nó li dị mọi chuyện hoàn toàn thay đổi. Và... Bác cũng không còn nói chuyện với nó nữa. Rồi bác biết chuyện hai đứa. Bác tưởng chính con là đứa dụ dỗ nó vì tiền vì địa vị và nhiều thứ khác. Bác xin lỗi đã hiểu lầm con.” Tôi lắc đầu ý muốn bác không làm gì sai cả, nếu là con con cũng nổi nóng như vậy. ”Nhưng mà... Vào cái hôm bác đến cay nghiệt hai đứa cũng là hôm bác thấy con trai mình đã trưởng thành và không con là thằng lòng bông như trước. Nó đã đặt cược với bác trong năm năm nó sẽ tự làm ra một công ty, đỗ đại học và tự kiếm tiền nuôi bản thân...Nó muốn bác thấy nó đã trưởng thành cũng vì muốn bảo vệ con... Nó ... Nó đã làm mọi thứ trong năm năm, nên ... Bác ... à không! Ba chúc hai con hạnh phúc.” Bác cười một nụ cười hiền dịu rồi đưa cách tay phải ra, tôi không bắt tay mà ôm lấy người cha đã giấu cảm xúc của mình vì con trai.

”Hey! Thỏ và Ba làm gì mà lại cũng nhau khóc vậy?” tên ngọc từ đâu đó xuất hiện đập vào vai tôi và bác.

”Ha ha ha... Andree con nói đúng! Minh là đứa con dâu tốt, là vợ hiền đấy. Ba thích nó.” Bác cười thật lớn rồi cầm tay tôi, đặt lên tay hắn, sau đó bác ra chỗ bố mẹ tôi, chỉ còn trơ trọi hai đứa đang nắm tay nhau.

”Bác...À! Bố nói anh có công ty riêng rồi tốt nghiệp đại học nữa.” Tôi quay sang dò xét.

”Chưa gì đã gọi là bố! Gan thật đấy.”

”Kệ người ta, không muốn à? Hay đừng gọi nhau như thế này nữa gọi cậu và tôi như mọi khi nhá.”

”KHÔNG KHÔNG ĐỪA THÔI ĐỪA THÔI.” Ai đó cuống lên thanh minh.

”Ha ha ha! Biết vậy là tốt, giờ trả lời đi.”

”Uhm thì anh vừa làm vừa học, cũng tạo lên một công ty nhỏ về tài chính, cũng tốt nghiệp được đại học. Nói chung cả đời em bên anh sẽ không lo chết đói.”

”Điều thấy sợ (nói dối ấy)! Đừng tin nó, cậu ạ.” Người bạn mà tôi gặp ở club hôm sinh nhật sói đi đến.

”Nó á! Có hẳn một công ty tài chính xuyên quốc gia, nó tốt nghiệp cả Oxford, Havard đấy.”

Sự thật phũ phàng thì cái bằng đại học của tôi chả là mảnh nhỏ gì trong hai cái bằng vĩ đại kia. Nghĩ mà thấy tủi, còn cả Pet Shop cũng không là gì với công ty tài chính.

”Đi chỗ khác chơi để anh lớn nói chuyện” Sói đẩy người bạn ra chỗ Diệu Anh rồi quay lại chỗ tôi đang đứng

”Kệ đi, anh chỉ học vì muốn Thỏ hạnh phúc thôi, đừng nghĩ nhiều.” Hắn lấy bàn tay ấm áp xoa xoa đỉnh đầu tôi, tôi cười đáp lại. Nghĩ theo cách khác thì người tôi yêu sẽ không để tôi chết đói ha. Bữa tiệc nhỏ

của gia đình diễn ra vui vẻ. Mọi người ra về, chỉ còn lại hai chúng tôi. Cả hai dựa vào nhau ngồi ghế sofa nói đủ thứ chuyện, nói về sự vất vả của cậu ấy, nói về cả về những gì cả hai cũng trải qua. Rồi cả hai cùng nhau ngủ gục tại ghế bao giờ cũng không biết. Cuộc sống êm đẹp của năm năm trước diễn ra trong những ngày tiếp theo...

Một tháng sau...

Đám cưới của chúng tôi diễn ra vào đúng lễ tình nhân trắng (White Valentine 14.3) . Cả bữa tiệc cưới được phủ bằng một màu trắng tinh khiết cùng màu xanh của bầu trời. Ai cũng đến đám cưới tôi với sự chúc phúc không hề có sự miệt thị hay tránh né gì ở đây. Tiếng nhạc vang lên, tôi và Adree cùng nhau tiến vào lễ đường. Hai đứa mặc vest trắng và cùng nhau tuyên thệ trước sự chứng kiến của mọi người. Sau lễ cưới, một điều bất ngờ hơn là tôi và sói cùng nhau đi tuần trăng mật ở Maldives, cùng nhau hạnh phúc và tận hưởng mọi thứ (ý nghĩ tác giả cực kì đen tối ở đoạn này...). Không lâu sau, sói cũng đã phát triển công ty tài chính ở Mỹ về Việt Nam, trụ sở ở Mỹ do hội đồng quản trị điều hành, còn Sói đã phát triển một công ty con ở Việt Nam. Còn tôi cũng đang phát triển cửa hàng Pet shop của mình. Chúng tôi từng nhau sống có cả hạnh phúc và cả lúc cãi nhau nhưng chưa bao giờ cãi nhau rồi giận quá một ngày. Chúng tôi cũng mua một căn hộ mới đầy đủ và gần nhà bố mẹ hơn, chúng tôi còn nhận nuôi một bé gái kháu khỉnh mỡ côi và coi bé như một thiên thần được đưa đến bên chúng tôi. Mỗi ngày trôi qua thanh bình và hạnh phúc cùng nhiều điều thú vị...

Cuối cùng Thỏ Và Sói hạnh phúc mãi mãi về sau...(Trích : Truyện cổ tích)

THE END (HẾT)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tho-con-va-soi>